

Giới thiệu Người Yêu Mười Triệu Của Tổng Giám Đốc

Truyện Người Yêu Mười Triệu Của Tổng Giám Đốc tên gốc là Bạn Giường Mười Triệu Của Tổng Giám Đốc xoay quanh cuộc tình đầy nghiệt ngã giữa cô và anh.

Tình yêu theo anh nghĩ rằng nó sẽ trường tồn mãi mãi, anh yêu cô từ thuở ngây thơ đến sau khi tốt nghiệp đại học thì cô muốn từ bỏ anh để có người đàn ông tốt hơn anh...

Anh không vậy mà suy sụp lại trở thành tổng giám đốc, giờ đây phải chăng anh xem cô là công cụ trên giường mà thôi?

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Mười Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mở đầu

Theo thống kê hàng năm trên các trang web ở Đài Loan tạp chí phái nam bán rất chạy, trong đó có hạng mục vô cùng thú vị người đọc là:

Những CEO làm cho các nữ nhân viên độc thân phải thêm thuồng, những người đàn ông độc thân hoàng kim

Kết quả điều tra càng thú vị.

Vị trí như hai cùng thứ ba không thiếu người, nhưng vị trí thứ nhất thậm chí có ba vị cũng liệt vào, theo thứ tự là: Tổng giám đốc kiêm Đồng Sự Trưởng công ty Software Developer, Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích, Trương Thác Tái.

Tổng giám tập đoàn Đông Phương dây chuyền khách sạn vận chuyển buôn bán, Đông Phương Thuật.

Phó Tổng Tài tập đoàn Tinh Thần Kim, Lận Thừa.

Ba vị CEO này đạt được số phiếu bình chọn cao như nhau, cũng rất được các nữ nhân viên độc thân ở Đài Loan yêu thích, dĩ nhiên ngoại trừ những tài sản lấp lánh mà bọn họ sở hữu, bề ngoài của họ càng thấp phần thu hút.

Ai nói CEO không thể vừa cao lớn, đẹp trai vừa giàu có, Trương Thác Tái, Đông Phương Thuật cùng Lận Thừa là những minh chứng cho những người đàn ông thành đạt, giàu có, đẹp trai.

Tin tưởng nữ nhân viên độc thân ở Đài Loan nằm mơ giữa ban ngày cũng sẽ mong muốn mình có thể phát lên, vọng tưởng có thể được ba người bọn họ ưu ái.

Chỉ là những người bình thường làm sao có cơ hội đến gần những CEO hoàng kim đây? Vẫn là chuyện nằm mơ giữa ban ngày thôi...

Nếu như thời gian có thể quay trở lại một năm trước liệu bạn sẽ làm gì? Và nếu cho bạn được lựa chọn lần nữa, liệu bạn có lựa chọn yêu người đó lần nữa hay không? Mặc dù, chuyện đã được định trước từ lâu tình cảm ấy sẽ làm cho chúng ta tan nát cõi lòng.

Đối với Dương Hiểu Hi, từ trước đến giờ cô thường không ngủ nhiều, hơn nữa từ sau khi Ương Ương được đưa tới "nhà nhân ái", ban đêm cô thường trằn trọc không yên, lo sợ Ương Ương có bất kỳ khó chịu nào mà khóc náo lên.

Ương Ương là đứa trẻ sơ sinh mới được tám tháng tuổi bị ba mẹ vứt bỏ, vừa sinh ra cặp mắt cô bé đã bị mù và lại bàn tay phải không được lành lặn. Tuần trước thông qua những người thiện tâm "nhà nhân ái" tạm thời thu dưỡng cô bé.

"Nhà nhân ái" vốn là nhà từ thiện thuộc phân hội của Hội Cơ Kim được thành lập ở Hoa Liên, nơi đây đặc biệt thu dưỡng cả những đứa trẻ bất hạnh bị vứt bỏ. Ở chỗ này, Dương Hiểu Hi đảm nhiệm vị trí xã công viên cũng đã được ba năm.

Trước mắt "nhà nhân ái" thu dưỡng những đứa trẻ từ mười tám tháng tuổi đến những người bạn nhỏ năm tuổi, phân hội ngoài Dương Hiểu Hi ra, bên trong có thêm năm xã công viên phụ trách chăm sóc nữa.

Bình thường bọn họ ở ngoài trừ chăm sóc những người bạn nhỏ, còn phụ trách công việc nội bộ bên trong liên quan của Hội Cơ Kim. Bởi vì trong năm vị xã công viên có ba vị là người địa phương ở Hoa Liên, chỉ có cô cùng một vị khác là không phải, cho nên ban đêm những người bạn nhỏ có xảy ra bất kỳ vấn đề gì đều sẽ do hai người bọn họ phụ trách chăm sóc.

Dương Hiểu Hi đứng dậy, phủ thêm áo khoác mỏng, ra khỏi phòng đi tới sát vách, đem Ương Ương ôm vào lòng dỗ dành cô bé.

Có thể vì mới đến nơi này, Ương Ương đối với hoàn cảnh xa chưa quen nên lúc đêm khuya cô bé thường khóc rống lên.

Cô dịu dàng với Ương Ương đem mồ hôi trên trán của cô bé lau đi, cảm giác gian phòng có chút nóng bức, Dương Hiểu Hi đi ra bên ngoài, ở hành lang nhẹ hát ru.

Gió đêm nhẹ phẩy, đem cửa ra vào mùi hoa quế tức đưa tới.

Được phép muộn khí không thấy, hoặc là bị cô ôm có cảm giác an toàn, Ương Ương không khóc nữa, Hiểu Hi ôm bé trở về giường, sau đó lại xem những người bạn nhỏ cùng phòng, đem chăn giúp bọn nhỏ đắp lại mới rời khỏi.

Lúc này, con buồn ngủ không còn nữa.

Lần nữa đi ra bên ngoài, ngồi trên ghế dài ở hành lang, ngược nhìn trời, khẽ thở ra một hơi.

Mùi hoa quế vẫn như cũ.

Còn nhớ, căn phòng ngày trước mà hai người ở chung, cô trồng hoa quế ở trên cửa sổ nhỏ nhiều lần, nhưng chúng luôn không sống được, cô vì thế cực kỳ nổi giận, anh chỉ buồn cười an ủi cô nói: "Chờ anh tương lai kiếm được nhiều tiền, nhất định sẽ mua có em một căn nhà lớn nhiều phòng ốc hơn, để cho em ở bên trong có thể trồng đủ loại hoa quế yêu thích."

Lời nói ấy rõ ràng giống như chuyện ngày hôm qua, chớp mắt cũng đã là chuyện nhiều năm rồi.

Mà đủ loại hoa quế ngoài đình viện... Hình như cũng là trải qua một giấc mơ đẹp thôi.

Mộng đẹp dễ tỉnh, Hiểu Hi lắc đầu một cái, cố gắng lãng quên ký ức trong đầu.

Tối nay thế nào?

Cảnh đêm mờ lung, còn mùi hoa quế quá mê hoặc người, hại cô nhớ lại quá khứ đau buồn kia.

Sáng sớm ngày mai Hội Cơ Kim rất bận rộn, cô cũng nên đi ngủ sớm một chút để lấy sức cho ngày mai.

Mấy năm này đã sớm tập thành một thói quen dù không ngủ được cũng phải ép buộc mình ngủ một chút...

Cuộc sống không gì hơn cái này, sống mà làm được nhiều việc quan trọng, có ý nghĩa mới đáng sống, không phải sao?

Sáng sớm, Hội Cơ Kim đang rất bận rộn.

Phòng làm việc của Hội Cơ Kim thật ra nằm ở bên trong "nhà nhân ái", nơi này thuận tiện cho bọn họ chăm sóc những người bạn nhỏ, ban ngày sẽ có thêm hai người đến giúp đỡ.

Hôm nay hội trưởng Từ của nhà từ thiện Hội Cơ Kim ở Đài Bắc sẽ tới Hoa Liên, hội trưởng Từ là người rất tốt bụng, thân thiết, liên tiếp cảm tạ các vị xã công cùng cố gắng giúp một tay.

Sau buổi cơm trưa, hội trưởng Từ gọi Dương Hiểu Hi từ bên ngoài vào.

"Hiểu Hi, bác muốn nói một chuyện với cháu...". Hội trưởng Từ là một giáo sư về hưu gần bảy mươi tuổi, dấn thân vào sự nghiệp làm công ích từ thiện đã có ba mươi năm, đối với ông Hiểu Hi vô cùng kính nể.

"Hội trưởng, bác cứ nói."

"Là thế này, gần đây ở trên Đài Bắc có hai vị xã công bởi vì chuyện riêng nên nghỉ việc rồi, sau lại hưởng ứng lệnh triệu tập đến các thí sinh cũng đợi không tới hai tuần lễ liền chạy lấy người, ai cũng không biết là tiền lương cho hội lý không hợp với những người trẻ tuổi, còn vì ở đó có nhiều việc mà những người trẻ tuổi đảm đương không nổi... Sau bác lại nghĩ, muốn cháu đến phân hội Đài Bắc giúp một tay..."

"Hội trưởng ý bác muốn cháu tới Đài Bắc?"

Hội trưởng Từ gật đầu, "Lý lịch của cháu rất phù hợp, cháu sẽ rất nhanh có thể thích nghi với nơi đó, mà bác nhớ cháu là lớn lên rồi đi học ở Đài Bắc, mặc dù sau đó lại đến Hoa Liên làm việc, nhưng đối với cháu mà nói Đài Bắc vô cùng quen thuộc."

Dương Hiểu Hi chần chờ chốc lát.

Thật ra thì cô rất muốn nói với hội trưởng là cô rất thích Hoa Liên, mặc dù cô lớn lên rồi đi học ở Đài Bắc, nhưng cô không thích Đài Bắc chút nào, cái thành thị đó từng để cho cô những ký ức rất đau lòng.

Nơi thành thị đó có "Anh" tồn tại.

Hội trưởng Từ thấy Hiểu Hi hình như có chút do dự, ông hiền lành cười nói: "Không sao, cháu không muốn cũng không cần miễn cưỡng, bác tìm người khác là được."

Nhưng cô lại không muốn làm cho hội trưởng Từ vì tìm người mà hao tâm tổn trí.

Tâm ngừng lại một chút.

"Hội trưởng, không cần tìm người khác, cháu đồng ý lên Đài Bắc giúp một tay."

Đài Bắc lớn như vậy, người nhiều như vậy, coi như cô trở về cũng không nhất định sẽ gặp được "Anh", dù sao trong thế giới hiện tại của anh cùng cô đã là người trên kẻ dưới, hai người thuộc hai tầng lớp khác nhau.

Tựa như hai đường thẳng song song vĩnh viễn không có điểm giao nhau... Muốn gặp được nhau không dễ dàng như vậy!

Hiểu Hi cười mình lo quá mức.

"Cháu đồng ý? Thật sự quá tốt."

Hội trưởng Từ vui mừng vỗ vỗ mu bàn tay Hiểu Hi.

"Hội trưởng muốn cháu khi nào khởi hành?"

"Đương nhiên là càng nhanh càng tốt."

Một câu càng nhanh càng tốt của Hội trưởng Từ khiến ba ngày sau Dương Hiểu Hi mang theo bọc hành lý trở lại thành thị sau ba năm cách biệt, phút chốc đứng phía sau xe lửa, cô hít sâu một hơi.

Ba năm sau lần nữa bước chân lên đất Đài Bắc, tất cả cảm giác đều không giống nhau.

Chuyến trở lại này mặc dù chỉ dừng lại trong giây lát, nhưng cô hi vọng mình có thể quẳng sạch những điều không vui từng trải qua, trả lại cho bản thân một Dương Hiểu Hi mới vừa có sức sống trở lại.

Bây giờ sáng, một chiếc Bentley màu sang trọng từ khu cao nhất của bãi đỗ xe ngầm thuộc khu nhà cấp cao Tín Nghĩa chạy ra, hai bên ba gã bảo vệ của bãi đậu xe nhập khẩu một mực cung kính khom người chào, đưa mắt nhìn xe rời đi.

Bình thường vào lúc này rất nhiều vị sếp lớn cũng còn nằm trên giường, nhưng thân là CEO của hai công ty, Trương Thác Tái cũng không có dư thời gian lãng phí trên giường.

Đây cũng là lý do vì sao anh ta có thể từ một người đàn ông bình thường trong thời gian ngắn có thể bò đến đỉnh Kim Tự Tháp, đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu để anh ta có được thân phận cùng địa vị tôn quý như ngày hôm nay.

"Sếp, kết thúc bữa ăn sáng tám giờ sẽ cùng Giám đốc La tham dự hội nghị, Phó tổng Đàm công ty Tín Liên Thượng Hải lúc chín giờ sẽ cùng ngài tiến hành hội đàm qua điện thoại, chín giờ rưỡi trên đường trở về công ty, chúng ta sẽ ở bên trong xe chat webcam cùng bàn bạc tiến hành hội nghị với Tổng giám đốc công ty Singapore."

Tranh thủ thời gian, ngay cả ngồi trên xe Trương Thác Tái cũng không được rỗi rảnh.

Mà tổng cộng anh có tới hai người phụ tá bên cạnh, một nam một nữ, năng lực cũng tương đối ưu tú, một người chủ yếu phụ trách Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích, người còn lại phụ trách Công ty Software Developer ở bên kia.

"Ừ."

Lúc này anh đang duyệt lại tài liệu mà người phụ tá vừa đưa tới vừa nói chuyện, hai mắt lấp lánh có hồn, một chút cũng không nhìn ra đêm qua anh ta chỉ ngủ được năm tiếng mà thôi.

Nam phụ tá dùng ánh mắt sùng bái không dứt đuôi theo sếp, sếp thật sự là người đàn ông rất giỏi lại vô cùng cá tính, mới chỉ ba mươi hai tuổi thôi, đã là CEO quản lý hai công ty trên thị trường!

Nam phụ tá báo cáo hết đổi đến lượt nữ phụ tá.

"Sếp, Tổng Biên tập chí Tiền Tuyên hy vọng có thể cùng ngài hẹn thời gian tiến hành phỏng vấn, bởi vì sếp được bầu chọn là một trong các CEO được phái nữ độc thân ngưỡng mộ nhất."

Lời nói của nữ phụ tá rốt cuộc gây được sự chú ý của Trương Thác Tái, lúc đang xem tài liệu anh ngẩng đầu lên, chân mày nhẹ nhoe lại, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến dáng vẻ tuấn lãng trên khuôn mặt mình.

“CEO được phái nữ độc thân ngưỡng mộ?” Âm thanh của anh lạnh nhạt lại ôn nhu.

"Đúng, sếp." Nữ phụ tá báo cáo chi tiết. "Kết quả phiếu bầu tổng cộng có ba vị CEO cũng liệt vào hàng thứ nhất, trừ sếp ra, còn hai vị khác là Tổng giám tập đoàn Đông Phương Thuật, còn có Phó tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thần Kim, Lận Thừa."

Trương Thác Tái nhẹ nhõm mày, dáng vẻ đầy sức quyến rũ mười phần của anh khiến trái tim nữ phụ tá một hồi nhảy loạn.

Đông Phương Thuật cùng Lận Thừa ... Thật trùng hợp, hai người này đều là bạn tốt của anh ta, anh ta tin tưởng nếu bọn họ biết mình được bình chọn. ... Phản ứng tuyệt đối cũng không khác anh ta là mấy.

“Cụ tuyệt đi.”

"Vâng, sếp." Mặc dù rất thất vọng, nhưng lời nói của sếp chính là mệnh lệnh, trừ nói "Vâng", không thể hỏi sếp “Tại sao.”

Về chuyện được phái nữ độc thân thèm thuồng, anh ta một chút hứng thú cũng không có, kể sinh nhai của hơn hàng ngàn nhân viên cùng cổ đông lệ thuộc vào CEO như anh ta, mà cái bảng xếp hạng ấy cũng chẳng hữu ích gì.

Chiếc xe Bentley mul-sanne sang trọng bình ổn tốc độ hướng đến Cầu Lạc Bộ tư nhân đi tới, bên trong trừ Trương Thác Tái cùng hai người phụ tá đang phân phó công chuyện âm thanh đầy nghiêm túc ở ngoài không có bất kỳ tạp âm nào.

Công việc bắt đầu một ngày bình thường của Trương Thác Tái đều đàm luận công việc, cũng ở đây xử lý công việc cho đến lúc kết thúc.

Mặc dù thỉnh thoảng sẽ có người đẹp giúp anh ta giải tỏa thể xác và tinh thần, nhưng thật chỉ thỉnh thoảng mà thôi, anh quá bận rộn, chưa từng đem người phụ nữ nào đặt ở trong mắt, huống chi là đầy lòng.

Chỉ ngoại trừ "cô ta" ra.

Đúng rồi, còn có một người "cô ta" chính là Đinh Diễm Hâm vị hôn thê trước đây của anh ta, cũng là người hiện đảm nhiệm vị trí phó tổng quản lý Công ty Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích, cũng là hòn ngọc quý trên tay thiên kiem của Đồng Sự Trường.

Sau khi giải trừ hôn ước, bọn họ trở thành bạn rất thân của nhau. Cùng làm việc chung, đối với Đinh Diễm Hâm cô ấy đặc biệt chú ý đến đời sống tình cảm của anh ta cùng biểu hiện trên công tác của anh ta.

Như lúc này khi anh ta vừa mới đến công ty, đi vào phòng làm việc của mình ngồi xuống không chưa được bao lâu, điện thoại của Đinh Diễm Hâm từ phòng Phó tổng quản lý truyền đến.

"Trương Thác Tái, chuyện anh cùng cái cô người mẫu đó đặc biệt tạo xi căng đàn là việc như thế nào?!" Xem ra Đinh Diễm Hâm còn quan tâm đời sống tình cảm của anh ta hơn cả anh ta nữa.

Trương Thác Tái phân phó cho người phụ tá tạm ngừng việc báo cáo đi ra bên ngoài trước, sau đó anh co quắp vào lưng ghế làm việc, cười.

"Vị hôn thê trước quan tâm đến chuyện cảm tình của anh như vậy, xem ra đối với anh hình như tình còn chưa dứt mà, bây giờ nên làm thế nào cho phải? Trọng Minh cũng là anh em của anh, anh thật không biết nên nói thế nào với anh ta bây giờ..."

Người trong lời nói của Trương Thác Tái là bạn trai đang lui tới của Đinh Diễm Hâm, là một giáo sư đại học, một người đàn ông hào hoa phong nhã.

"Trương Thác Tái, anh... Đinh Diễm Hâm bị đánh một đòn như vậy, phản ứng của cô cũng chậm lại.

Thật ra thì Đinh Diễm Hâm là một người phụ nữ tốt, phải nói cô ta được sinh ra trong một gia thế giàu có cho nên cá tính của cô khó tránh khỏi được nuông chiều, nhưng lại không đến nỗi quá mức tùy hứng, tâm địa rất lương thiện. Vào ba năm trước xác định mình không có khả năng thay đổi trái tim anh ta, cô chủ động giải trừ hôn ước, lúc ấy anh chuẩn bị rời đi "Khai Ích", kết quả cô lại muốn anh lưu lại, hơn nữa nói "Khai Ích" dưới lãnh đạo của anh nhất định sẽ tốt hơn nhiều so với cô.

Cô còn nói, ai nói giải trừ hôn ước hai người không thể làm bạn tốt, trừ phi anh không muốn gắp lại vị hôn thê trước là cô.

Trương Thác Tái bởi vì những lời này của cô mà cảm phục, ít nhất trong phương diện tình cảm anh không có biện pháp giống như cô mở rộng lòng mình như vậy, đến nỗi sau khi hai người bọn họ giải trừ hôn ước không bao lâu, cô ấy quen biết Trọng Minh, mà anh, như cũ vẫn một mình.

"Dù sao bây giờ để tìm được một người phụ nữ tốt thực sự rất khó, những người phụ nữ kia chỉ coi trọng tiền tài cùng địa vị của anh mà thôi, cho nên anh muốn qua lại với người phụ nữ nào phải thông qua em mới được."

Đinh Diễm Hâm đối với đời sống tình cảm Trương Thác Tái đặc quan tâm, thật ra bởi vì có một bí mật không thể nói ra. Đó là chuyện lúc trước khi cô còn ở cái tuổi bốc đồng cô ta đã từng tự tay phá hư hạnh phúc của anh ta, cô bây giờ phải phụ trách giúp anh tìm được hạnh phúc.

"Ok ok, anh sẽ ghi nhớ trong lòng, muốn trở thành người phụ nữ của anh phải thông qua em duyệt." Trương Thác Tái bâng quang, bởi vì anh chưa bao giờ thật lòng với những người phụ nữ kia.

Có được bảo đảm của Trương Thác Tái, Đinh Diễm Hâm rốt cuộc yên tâm, cuộc điện thoại này của cô đã đạt được mục đích.

"Buổi tối có đi xã giao không?"

"Có chuyện gì sao?"

"Trọng Minh hôm nay trở về nước, muốn hẹn chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm." Trọng Minh đi nước ngoài tham gia dự án hợp tác quốc tế, đã ba tháng không có ở Đài Loan.

"Anh sẽ hỏi phụ tá tìm thời gian."

"Được, vậy em không quấy rầy người bận rộn làm việc nữa."

Trương Thác Tái cười cúp điện thoại.

Một câu nói vừa rồi của cô làm anh chạnh lòng, thân là Tổng giám đốc công ty đúng là anh không có nhiều thời gian rảnh như vậy, có rất nhiều việc chờ anh ta xử lý.

Trương Thác Tái đề xuống phía gọi nội bộ muốn hai người phụ tá đi vào, hôm nay đã mất nửa ngày, anh ta phải nhanh chóng bắt tay xử lý công việc những công việc đang chờ đợi!

Thật ra thì anh ta căn bản không quá quan tâm cuộc sống bận rộn như vậy, vội một chút tốt hơn, chỉ có tất bật làm việc mới có thể giúp tâm của anh yên tĩnh, không suy nghĩ lung tung...

"Hê, Thác Tái, bên này!"

Đinh Diễm Hâm thấy Trương Thác Tái mới vừa bước vào quán lẩu cay, phát tay gọi anh, nhìn anh một thân tây trang thủ công đắt giá vào quán ăn lẩu cay bình dân này đúng là không có chút phù hợp.

Trương Thác Tái đi đến bàn của Đinh Diễm Hâm, bóng dáng anh ta cao lớn cùng dung mạo lãnh tuấn hấp dẫn rất nhiều khách hàng nữ nơi này, họ đang len lén quan sát anh ta.

Anh ta cởi xuống tây trang áo khoác, đem áo khoác giá trị ít nhất năm vạn nguyên tùy ý đặt trên ghế dựa.

"Xin lỗi, Thác Tái, hẹn anh đến nơi này." Trọng Minh tràn đầy áy náy cười cười." Anh ta đã ba tháng không được thưởng thức món ăn Đài thành, thật sự quá nhớ mùi vị lẩu cay nơi này."

Trương Thác Tái một CEO tài giỏi, giá trị con người hơn một trăm triệu, ra vào toàn những nơi cao cấp, người quan trọng quý phái như thế bắt người ta theo chân bọn họ tới đây ăn cơm thật sự quá uất ức cho anh ta.

Trương Thác Tái vô vị nhún nhún vai.

Xem ra Trọng Minh không hiểu rõ những gì anh từng trải qua, như anh ta bây giờ giàu có sang trọng, thật ra anh ta không phải vừa sanh ra liền trải qua cuộc sống âm no hạnh phúc, so với quán lẩu cay ẩm ỹ này, nơi dơ dáy bẩn thỉu hơn anh ta đều đã ăn qua rồi.

Ngược lại bạn gái thân ái của cậu ta vốn là thiên kim tiểu thư vừa ra đời đã được ngậm thìa vàng. Từ nhỏ trong nhà có đầu bếp riêng cao cấp nấu nướng, thể nhưng hôm nay có thể cùng bạn trai đến ăn lẩu cay ở quán ăn bình dân này, có thể thấy được sức mạnh của tình yêu thật to lớn.

"Có quan hệ gì, ăn ngon mới quan trọng." Đinh Diễm Hâm vì bạn trai thân ái nói chuyện.

Trương Thác Tái cười không nói, bắt đầu động đũa ăn cơm.

Xác thực, quán lẩu cay bình dân này so với quán ăn cao cấp ăn ngon hơn nhiều, chỉ là thân phận địa vị hôm nay của anh ta, hình như chỉ có Đinh Diễm Hâm mới dám hẹn anh đến đây đến nơi này ăn cơm.

Anh thích loại tự tại này, chỉ là anh không có thói quen đem tâm tình thể hiện ra ngoài thôi.

Trong lúc dùng cơm phần lớn thời gian đều là Đinh Diễm Hâm cùng Trọng Minh nói chuyện, Trương Thác Tái chỉ thỉnh thoảng phụ họa một đôi lời, cho đến khi Đinh Diễm Hâm chuyển đề tài lên trên người anh ta.

"Thác Tái, có phải anh được bầu chọn là một trong những CEO được phái nữ độc thân thèm thuồng nhất không?" Giọng điệu Đinh Diễm Hâm có chút bất mãn."Hôm nay thậm chí có ký giả gọi điện thoại muốn phỏng vấn em đây, cả là họ muốn biết cảm tưởng của vị hôn thê trước như thế nào, thật là đáng ghét."

Đây là lần thứ hai trong ngày Trương Thác Tái nghe đến "danh hiệu" này rồi.

"Nghe nói bởi vì anh cự tuyệt phỏng vấn, ký giả mới tìm tới em đây, anh thật độc ác." Đinh Diễm Hâm cắn giận bất bình.

"Đừng để ý đến bọn họ là được." Trương Thác Tái nhàn nhạt nói.

Đối với những thứ kia không đáng bận tâm, đối với đám ký giả đó anh ta từ trước đến giờ lạnh lùng đối xử như thế.

"Đây đều là do anh làm hại, tại sao anh lại ghét tiếp nhận phỏng vấn, có thể cùng truyền thông liên lạc tình cảm nhân cơ hội đề cao hình tượng công ty càng nổi tiếng hơn." Đinh Diễm Hâm nhân cơ hội này giáo dục một phen.

"Truyền thông từ trước đến giờ chỉ biết thêm gấm thêm hoa hoặc bỏ đá xuống giếng, đúng là có thể đề cao công ty hình tượng cùng sự nổi tiếng, nhưng cùng lúc chỉ cần một bài viết không tốt, hình tượng công ty cùng nổi tiếng lập tức rơi xuống đáy cốc."

Những thứ không hay đó không nên để đám cổ đông thấy, cho nên thân là người kinh doanh, phụ trách toàn bộ kế sinh nhai của công ty tốt nhất nên cẩn thận hơn.

Trọng Minh gật đầu mạnh, rất đồng ý cách nói của Trương Thác Tái.

Đinh Diễm Hâm trừng mắt nhìn bạn trai ở cạnh mình một cái.

"Tóm lại, thân là Tổng quản lý của Khai Ích, anh chính là phải cùng truyền thông giao thiệp, tuần sau có một nghi thức khởi công do Khai Ích quyên góp quỹ từ thiện, anh nhất định phải xuất hiện, đừng giao cho em nữa." Thứ Bảy cô muốn cùng bạn trai thân ái đi du lịch vui vẻ, bất luận như thế nào cô ta sẽ ép Trương Thác Tái xuất hiện.

"Bằng không... Đinh Diễm Hâm yêu mị thu hút, uy hiếp nói: "Lần tới ba anh nếu còn giới thiệu cái gì danh viện thiên kim, em sẽ không giúp anh từ chối."

Trương Thác Tái bất đắc dĩ thở dài, xem ra không tham dự không được, gặp phải Đinh Diễm Hâm ngang ngược, không đầu hàng cũng không được.

"Anh sẽ kêu phụ tá đem hành trình vào."

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Mười Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Editor: Sendyle

Nhà từ thiện Hội Cơ Kim chọn khu đất này vốn từng là cô nhi viện cử hành thực hiện nghi thức khởi công, không chỉ mời tất cả đại biểu của các tập đoàn tham gia quyên góp, còn có các quan viên địa phương tham gia buổi lễ. Đồng thời họ còn mời tới những nhà truyền thông hi vọng đạt tới hiệu quả cao hơn, hấp dẫn nhiều nhà thiện tâm hơn cùng tham gia vào hàng ngũ những nhà tài trợ cho hội.

Sáng sớm Dương Hiểu Hi cùng mấy vị xã công tất bật chuẩn bị cho buổi khởi công.

Cô đến Đài Bắc cũng đã hơn một tháng, thật khó tin rằng cô từng lớn lên ở cái thành phố này, trở lại lâu như vậy vẫn chưa thể thích ứng kịp với nhịp sống nơi này. Thật ra chỉ có trên sinh hoạt là làm cô cảm thấy không thích ứng kịp, còn trên công tác thì hoàn toàn ngược lại rất mau đã bắt kịp công tác.

"Hiểu Hi, em có thể giúp chị tìm một bài tin tức gửi cho ký giả được không? Chị nhớ hình như đã đặt bên trái giá sách ở trong phòng làm việc." Có người gọi cô giúp một tay.

"Vâng, chị Nguyệt." Dương Hiểu Hi vội vàng tiến vào trong viện phòng làm việc giúp tìm kiếm.

"Hiểu Hi, thì ra là ở đây! Em bây giờ có rảnh không, làm phiền em đến đăng trước một chú, hội trưởng Từ cần người hỗ trợ."

"Được, em lập tức đến." Chị Bang Nguyệt đã tìm được bài tin tức sau đó Hiểu Hi lại vội vã đi.

Lúc này đã chín giờ sáng, đại biểu công ty, quan viên địa phương cùng ký giả truyền thông cũng đã đến, những thứ nên chuẩn bị cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

"Tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng rồi, tại sao còn chưa bắt đầu?" Hiểu Hi được phân phối đứng ở trước hai bên khách quý giúp một tay, cô len lén kể tai một xã công khác nói nhỏ.

Cả cô nhi viện được xây dựng lại vốn dĩ công việc hỗ trợ của cô cũng đã tiến hành, hôm nay đơn thuần tới đây phụ giúp một tay mà thôi cho nên cô cũng

không hiểu rõ tình trạng thực tế ra sao.

"Phải chờ khách quý quyền góp lớn nhất đến, anh ta vốn là người bận rộn, nghe nói anh ta đặc biệt gạt ra hành trình để tới nơi này."

"Vâng", Dương Hiểu Hi hiểu rõ gật đầu một cái.

Vốn dĩ trên thế giới đối với những người giàu có bọn họ vĩnh viễn không thể hiểu được cảm giác của một người dân bình thường ra sao. Cuộc sống bình thường đối với họ có vẻ, nhưng không đến mức chạy không xong hành trình, làm không xong mọi chuyện mà còn dành thời gian tận hưởng những thứ có ý nghĩa trong cuộc sống. Vì những người giàu có kia chưa từng trải nghiệm, lúc nào cũng bận rộn trong mớ công việc mà họ đối mặt mà bỏ qua nhiều thứ bình thường trong cuộc sống. Có lúc suy nghĩ một chút có khi những người nhỏ bé bình thường như cô còn hạnh phúc hơn những người giàu có ấy.

Bọn họ vẫn tiếp tục đợi khách quý đến, lúc này đột nhiên lối vào bỗng tung bùng rồi loạn hẳn lên, một chiếc xe đang lái vào thoát nhìn liền biết rất đắt tiền, xem ra khách quý đích thân tới rồi...

Tâm trạng của Dương Hiểu Hi cùng mọi người giờ phút này giống nhau, rất tự nhiên đưa ánh mắt về phía chiếc xe của khách quý, nghển cổ chờ đợi.

Tài xế của khách quý xuống xe trước, sau đó cung kính trở về bên cạnh xe mở cửa xe.

"Hiểu Hi, làm phiền em giúp chị một chuyện."

Chị Nguyệt đi tới phía sau cô lặng lẽ vỗ vỗ bả vai của cô, Dương Hiểu Hi quay đầu.

"Chị Nguyệt, chuyện gì?"

"Em vào trong phòng làm việc nghe điện thoại giúp chị, chị vốn là nhờ một nghĩa công muội muội giúp một tay, nhưng nghĩa công muội muội đối với nghiệp vụ của chúng ta đảm nhận không hiểu rõ cho lắm."

"Vâng còn nơi này..."

"Chị sẽ nhờ nghĩa công muội muội thay giúp em." Dù sao chỉ đứng ở bên cạnh khách quý, điều này cũng không quá khó khăn đối với nghĩa công muội muội.

"Vâng."

Dương Hiểu Hi lui ra đưa vật dụng cho nghĩa công muội muội, sau đó rời ra phía sau hậu trường, cũng vì vậy mà cô không thể thấy được hình dáng của khách quý trông như thế nào.

Dương Hiểu Hi một mực đợi lệnh ở trong phòng làm việc, nghe dân chúng hỏi thăm tình hình hoặc là một chút cách thức lui tới, không khí bên ngoài vô cùng náo nhiệt đối lập hoàn toàn với không gian yên tĩnh ở bên trong.

Dẫu vậy cô vẫn có thể mơ hồ nghe được âm thanh của vị khách quý đang đọc diễn văn ở bên ngoài, còn có tiếng pháo chúc mừng ngày khởi công.

Khoảng một giờ sau, âm thanh náo nhiệt ở bên ngoài ngừng hẳn, xem ra nghi thức khởi công cũng đã kết thúc, bước kế tiếp chính là tiệc trà ngoài trời...

'Linh', điện thoại lại vang lên, Dương Hiểu Hi nhận điện thoại, là dân chúng gọi tới hỏi thăm cách thức nào hỗ trợ giúp trẻ em nghèo được đi học và cách thức quyên tiền học phí cùng bữa trưa phí thực hiện như thế nào.

"Chúng tôi có nhận chuyển nhượng, ngài cũng có thể lựa chọn cách thức quyên tiền bằng thẻ tín dụng, nhượng phải... Được, vậy làm phiền ngài lưu lại mã số, tôi giúp ngài chuyển..."

Bởi vì dân chúng cần số liệu tương quan, Dương Hiểu Hi sau khi cúp điện thoại vội vàng tìm kiếm ở phía sau học tủ.

"Mình nhớ là ở bên này không sai... A, tìm được rồi..." Cô xoay người lại, vừa đúng lúc lúc này có người đẩy cửa đi vào phòng làm việc.

Vì thân phận đặc biệt anh trở thành tâm điểm chăm chú của nơi này, được mọi người hoan nghênh nhiệt liệt. Sau khi xuống xe, anh được an bài ngồi ở vị trí tốt nhất, người xung quanh cũng đối với anh ta tương đối lễ ngộ, có chuyên gia phục vụ riêng.

Sau đó đến giờ tốt, khách quý tiến hành nghi thức khởi công, nhiều ký giả tập trung ống kính tốt nhất.

Nhờ vào khoản quyên góp lớn cho quỹ từ thiện từ tập đoàn lớn, nên Hội Cơ Kim đã tiến hành sửa sang lại cô nhi viện này vốn đã tồn tại hai mươi năm qua.

Trên trang đầu của báo chí truyền thông sẽ viết về thông tin quyên góp, hơn nữa Tổng giám đốc công ty cùng quan viên địa phương cùng tiến hành nghi thức khởi công, giống như lời Đinh Diễm Hâm, đối với hình tượng công ty vô cùng có ích.

Trương Thác Tái không phản đối, ký giả muốn chụp hình thì cho họ chụp, nhưng bọn họ muốn nhân cơ hội hỏi thăm về tình trạng cá nhân của anh, rất xin

lỗi, anh ta liền giao cho bên quan hệ xã hội đảm nhiệm trả lời phỏng vấn tiếp vậy.

Vốn là muốn lên xe rời đi, nhưng nhìn lại phòng xá cũ kỹ của cô nhi viện sắp bị san bằng thì những ký ức từ rất lâu bỗng nhiên trong nháy mắt động lại trong đầu anh. Anh ta muốn tài xế đem xe lái đến phía trước chờ đợi, anh ta muốn một mình đi thăm phòng xá một chút.

Phòng xá cao thấp lúc này không có một bóng người, đồ vật bên trong cơ hồ cũng được dọn hết, đi trên hành lang vắng vẻ, một hình ảnh nhỏ bé xông lên đầu.

Anh ta không lớn lên ở chỗ này, nhưng nơi này rất giống với cô nhi viện trước đây, hơi thở kia cùng trí nhớ đều giống nhau.

Đây một cái cửa đang mở, kính ngac bên trong thậm chí có người, đối phương đưa lưng về phía cửa tựa hồ đang tìm thứ gì trong ngăn kéo, lăm lăm điều gì...

Sau đó khi đối phương xoay người lại, tầm mắt của hai người bọn họ nhìn vào đối phương. . . . Trong nháy mắt, ngưng kết.

Mười ba năm trước, khi Trương Thác Tái vừa thi đậu đại học T được một năm, bình thường anh ta đi làm thêm tại tiệm ăn nhanh. Nơi này vừa mới có thêm một người mới tới làm công, cô là Dương Hiểu Hi.

Dương Hiểu Hi vóc người trung bình, hơi gầy, cô mặc chiếc áo choàng khéo léo tóc dài, dung mạo không có đặc biệt xuất sắc, khuôn mặt chỉ có thể coi là thanh tú mà thôi.

Đôi mắt cô có chút rụt rè như chú nai con nhỏ bé e thẹn, nhìn vào đôi mắt ấy làm cho người ta cảm thấy ấm áp, tràn đầy yêu thương. Trương Thác Tái cũng không đặc biệt chú ý đối với cô bé nhỏ nhắn này cho lắm.

Đối với những chàng trai bình thường mà nói việc họ sẽ làm trong khoảng thời gian học đại học chính là theo đuổi những nữ sinh xinh đẹp cùng một tình yêu lãng mạn, nhưng Trương Thác Tái hoàn toàn khác với đám sinh viên bình thường ấy.

Với anh ta mà nói, việc học cùng áp lực cuộc sống đã chiếm toàn bộ ý định của anh ta.

Anh ta là người biết xác định rõ mục tiêu trong cuộc sống của mình, cho nên về phương diện học tập anh ta phải duy trì vị trí đứng đầu, để có thể nhận học bổng trang trải phần nào tiền học phí.

Ngoài thời gian đi học toàn bộ thời gian còn lại anh ta dùng để đi làm kiếm tiền lo sinh hoạt phí hằng ngày.

Hoàn cảnh của anh ta cùng đa số những sinh viên đại học kia không giống nhau, bọn người kia họ có cha mẹ giúp trả tiền học phí cùng sinh hoạt phí, còn có thêm khoảng phí cho cuộc sống phồng tưng. Còn anh ta là một cô nhi từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện, từ ngày anh bắt đầu rời khỏi cô nhi viện tất cả phí sinh hoạt toàn bộ đều tự mình nghĩ biện pháp kiếm lấy.

Cũng vì vậy so với những nam sinh cùng trang lứa anh ta có vẻ thâm trầm, trưởng thành hơn.

Thật may, cha mẹ sinh ra anh ta đã ban tặng cho anh ta một dáng ngoài tuấn lãng khuôn mặt góc cạnh, lông mày đơn giản nồng nức đáng đáp, mà sống mũi thẳng tuấn dật, đôi môi mỏng mà giương nhẹ, sức quyến rũ mười phần ô liu hình tròn mắt đen.

Đây có lẽ là thứ duy nhất anh ta nên cảm tạ cha mẹ đã vứt bỏ anh ta, dung mạo của anh ta giúp cho anh ta mặc kệ là ở nơi nào cũng vô cùng xuất sắc và rất được mọi người yêu thích, đặc biệt là phái nữ.

Anh ta không có bạn gái, cũng không đùa bỡn tình cảm, nhưng anh ta đối với các bạn nữ rất tốt, thái độ cũng rất dịu dàng.

Bởi vì, từ nhỏ những cô gái nhỏ được cha mẹ nuông chiều dễ dàng ái mộ những thanh niên giống như anh ta như vậy, thói quen của họ thường tặng cho anh ta các loại quà tặng, hoặc là đồ ăn, đồ dùng, đối với người có cuộc sống tưng quăn như ta những thứ kia giống như một loại tiền phụ cấp.

Nói anh ta thực tế cũng được, lợi dụng người khác cũng không sao. Đối với một thanh niên mới mười mấy tuổi phải tự mình tìm học phí cùng sinh hoạt phí cho bản thân mà nói không là gì, anh ta vốn là người thông minh nên biết phải làm gì để bản thân có cuộc sống vững vàng một chút, thậm chí, đối với mục tiêu tương lai anh ta cũng sớm lên kế hoạch rõ ràng.

Anh ta Trương Thác Tái tương lai tuyệt đối sẽ không là một người bình thường...

Như đã nói qua, Dương Hiểu Hi cùng những bạn học nữ khác không giống nhau, cô đối với anh ta không có bất kỳ cử chỉ cùng biểu hiện ái mộ.

Cũng bởi vì như thế, từ không có sự chú ý đặt ở bất kỳ người con gái nào, giờ đây Trương Thác Tái tốn chút tâm lực quan sát Dương Hiểu Hi.

Cô không giống những cô gái cùng trang lứa khác, cô trưởng thành sớm hơn, Dương Hiểu Hi không trang điểm, không giả tạo mà sống chân thật, trên người vĩnh viễn chỉ có mùi xà bông nhân nhạ, mặc quần áo rất đơn giản, mặc tới mặc lui cũng chỉ đơn giản là quần jean và áo T shirt, giày đi vĩnh viễn chỉ dùng loại giày chơi bóng.

Một cô gái như vậy thật không gây được nhiều sự chú ý của các bạn nam sinh, nhưng ngoại trừ những tên say rượu.

Ngày đó Trương Thác Tái mới vừa kết thúc công việc gia sự đi tới tiệm ăn nhanh làm việc khoảng mười giờ, lúc đó Dương Hiểu Hi chuẩn bị hết ca làm việc, thời gian giao ca có hai người đàn ông trung niên say rượu đi vào, bọn họ ở quầy chọn thức ăn, sau đó lung la lung lay đi tới vị trí quầy gần nhất ngồi xuống.

Lúc ấy Trương Thác Tái đã thay xong đồng phục đứng lên quầy, công việc trước khi tan việc của Dương Hiểu Hi là đưa một phần thức ăn cuối cho khách, chính là hai người đàn

say rượu ấy.

Gã đàn ông say thừa dịp say rượu có thêm can đảm, dám sờ trộm mông của Dương Hiểu Hi.

Dương Hiểu Hi kinh sợ thét chói tai, đem cái khay trên tay đập lên người của người đàn ông kia.

Người đàn ông ấy mất thăng bằng trên người mình bị hù, mặt giận tím.

Anh ta bắt lấy cổ tay Dương Hiểu Hi, lớn tiếng quát trách móc: "Mẹ, dám làm dơ tây trang của tôi, cô có biết bộ tây trang này của tôi bao nhiêu tiền không? Cô phải bồi thường cho tôi..."

Dương Hiểu Hi bị hù dọa khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Lúc này trong tiệm khách cũng không nhiều, tất cả mọi người đều tránh xa xa, không muốn gây thêm nhiều chuyện.

Về phần những sinh viên làm thêm còn lại trong tiệm cũng bị làm cho sợ đến gần chết, quản lý lại không có ở đây.

Một gã đàn ông say rượu khác nhìn bộ dáng sợ hãi của Dương Hiểu Hi sắc tâm đột nhiên nổi lên. "Cô không bồi thường nổi cũng không sao, để cho chúng tôi sờ một cái là được."

"Đề nghị này được, cô để cho hai chúng tôi sờ một cái, tây trang này cô cũng không cần bồi thường."

"Không..." Dương Hiểu Hi vừa nghe, bị hù dọa muốn chết, cô muốn thoát lại không giãy được, mất thăng bằng đang bị kéo vào trong ngực những tên sắc lang.

"Yêu cầu các người tôn trọng một chút!"

Trương Thác Tái không nhìn nổi, từ quầy đi ra, đoạt lại Dương Hiểu Hi từ trong tay một tên đàn ông say rượu, đem cô đặt ở phía sau mình.

"Hừ, muốn ra mặt cho cô ta à? Được, đưa một vạn ra, tôi coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra."

"Là các người không biết xấu hổ xúc phạm người khác, Hiểu Hi mới không cần thận đem thức ăn đồ lên trên người các người, chúng tôi không cần bồi thường."

"Cái tên tiểu tử không biết sợ này, gọi quản lý của các người ra đây..." Gã đàn ông say náo loạn.

"Quản lý không có ở đây." Trương Thác Tái lạnh lùng đáp lại.

Trương Thác Tái từ trong lòng xem thường ánh mắt lạnh nhạt chọc giận gã đàn ông say rượu, một người trong đó thậm chí vùng vằng đâm vào anh ta.

Anh ta dễ dàng né tránh.

Chớ bị phong cách lịch sự của anh ta lừa gạt, Trương Thác Tái biết rõ một người muốn sinh tồn phải biết tự bảo vệ chính mình. Cho nên khi còn học lớp mười trong lớp có người bạn học trong nhà cậu ta có mở võ quán, Trương Thác Tái lấy điều kiện trao đổi sẽ dạy cậu ta bài tập làm, đổi lại anh ta sẽ đến võ quán của cha cậu ta học, ròng rã cũng được ba năm.

Anh tự biết trong cuộc sống sẽ có nhiều chuyện xảy ra và cũng sẽ không có ai bảo vệ anh ta, cho nên anh ta phải làm cho bản thân trở nên mạnh mẽ mới có thể tự bảo vệ mình được.

Gã đàn ông say đó căn bản không phải đối thủ của anh ta.

Trương Thác Tái thừa dịp một gã đàn ông say khác sắp hướng về phía anh ta lao tới, thuận tay kiềm cánh tay của gã, sau đó mượn lực dùng lực thôi thủ liền đem gã đàn ông say đẩy thật xa, té ngã trên đất, đụng phải bàn ghế bộ dạng gã vô cùng chật vật.

Gã đàn ông say nổi giận, bò dậy lại lao vào Trương Thác Tái, cũng không biết bản thân gã đã say đến mức đứng còn không được.

Nhất thời trong tiệm trở nên hỗn loạn, cho đến khi cảnh sát đến, xem ra là có khách báo án, sau quản lý cũng chạy đến.

Thấy cảnh sát cùng quản lý, Dương Hiểu Hi bị hù khóc không ra nước mắt.

Trương Thác Tái sớm đã chuẩn bị tâm lý tốt, xem ra anh ta cùng Dương Hiểu Hi sợ rằng phải cuốn gói đi.

Nhưng may mắn, quản lý là người hiểu rõ lí lẽ, khách ở trong tiệm cùng sinh viên làm thêm còn lại làm chứng, tất cả mọi người đều nói là do hai gã đàn ông say quấy rồi Dương Hiểu Hi trước, sau lại cố tình gây chuyện.

Cảnh sát đem hai gã đàn ông say mang đi, sau đó quản lý chỉ thị mọi người sắp xếp mọi thứ trong tiệm lại, cũng hướng những người khách xin lỗi, sau đó việc đầu tiên ông ta muốn Trương Thác Tái khi tan việc làm là:

"Hiểu Hi bị dọa sợ, tôi không yên lòng để cho cô ấy một mình về nhà, cậu giúp đưa cô ấy về nhà một đoạn đường."

Vì vậy Trương Thác Tái lái chiếc xe máy second-hand mà anh ta vất vả dùng số tiền để dành mua được, hộ tống Dương Hiểu Hi vẫn còn chưa hết sợ hãi về nhà.

"Cám cám." Về đến nhà, Dương Hiểu Hi đem mũ bảo hiểm trả lại cho anh ta, Trương Thác Tái không cẩn thận đụng vào ngón tay của cô, phát hiện tay của cô lạnh đến dọa người, rõ ràng là cuối tháng tám khí hậu nóng bức, dù là ban đêm, nhiệt độ ở đây ít nhất cũng hai mươi độ trở lên.

"Em ổn chứ?" Trương Thác Tái nhăn mày lại.

"Ừ, cám. . . cám ơn anh." Dương Hiểu Hi liếc mắt hít sâu vài hơi, cuối cùng mới có thể mở miệng nói chuyện bình thường. "Anh Trương, rất cám ơn anh, nếu không có anh ra tay giúp em. . ."

"Em đừng nói cám ơn nữa, mau lên lầu nghỉ ngơi đi, thời gian cũng không còn sớm." Vì sự chậm trễ này mà kéo dài thời gian tan ca của cô đến gần nửa đêm. "Ngày mai em không phải còn đi học sao?" Theo anh ta đang biết, Dương Hiểu Hi năm nay vừa mới thi đậu năm hai cấp trung học công lập.

Chỉ không hiểu vì sao một cô bé lớp mười lại phải đi làm sớm như vậy. . . Đây là chuyện riêng tư của cô, Trương Thác Tái cũng không tiện hỏi.

Dương Hiểu Hi gạt đầu một cái, xoay người móc chìa khóa ra chuẩn bị mở ổ khóa cũ kỹ của cửa chính nhà trọ thì đột nhiên phát hiện trong hộp thư có. . . Cô dừng lại động tác mở cửa.

"Sao vậy?" Trương Thác Tái còn chưa rời đi, anh ta định đợi Dương Hiểu Hi sau khi lên lầu mới chuẩn bị rời đi.

"Ách. . . Anh Trương, anh cứ đi trước, em. . ."

Muốn nói lại thôi trong giọng nói của cô rõ ràng có chuyện.

Trương Thác Tái không thích cảm giác qua loa, anh ta trực tiếp muốn cô mở miệng nói rõ.

"Chuyện là thế này, em tạm thời đang ở nhờ một chị, em và chị từ nhỏ cùng nhau lớn lên, chị ấy mượn căn phòng trọ này, em và chị ấy có giao ước, khi nào chị ấy mang bạn trai ở lại qua đêm, sẽ để một lá thư màu xanh dương ở trong hộp thư. . ." Đó là một ám hiệu, muốn Dương Hiểu Hi trước không cần lên lầu, tránh quấy rầy tình lửa nóng triền miên giữa hai người bọn họ.

Trương Thác Tái vừa nghe, chân mày nhăn lại sâu hơn.

"Cho nên em phải ở dưới lầu chờ hai người đó?" Tình huống như thế tuyệt đối không chỉ lần thứ nhất, có khi một tuần lễ xảy ra nhiều lần, cô cũng chỉ có thể đứng ở dưới lầu ngơ ngác đợi.

Trương Thác Tái không khỏi cảm thấy tức giận, nhưng anh ta không có tư cách nói gì.

Dù sao anh ta cùng Dương Hiểu Hi vốn là hai người không quen không biết, Dương Hiểu Hi ăn nhờ ở đậu người khác tự nhiên sẽ có chút uất ức, anh ta không là gì của cô ấy cho nên không thể vì cô can thiệp.

"Đói bụng chứ?" Anh ta đột nhiên hỏi.

"À?"

"Đi thôi, thay vì ở chỗ này chờ đợi, không bằng đi ăn một chút gì." Trương Thác Tái chủ động đem nón bảo hiểm giúp cô đeo lên. "Nói trước, anh mời không nổi thứ đắt tiền, chẳng qua anh biết có chỗ bán bánh bao thịt ăn rất ngon, vừa lớn vừa tiện nghi. . ."

Lúc này cũng mười hai giờ khuya, Trương Thác Tái cùng Dương Hiểu Hi ngồi ở ven đường, ăn bánh bao uống hồng trà.

Chỗ bán bánh bao thịt này gần như chỉ mở cửa vào lúc đêm khuya, đợi các cửa hàng khác sau khi đóng cửa mới bắt đầu ra ngoài bán, ông chủ tên Cao Tráng, là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, vẻ mặt rất ngẫu nhiên, chỉ khi ông ta nhìn thấy Trương Thác Tái mới lộ ra nụ cười.

"Nơi này đặc biệt bán bánh bao cho công nhân làm việc đêm khuya hoặc công nhân vệ sinh, anh từng làm công ở công trường phía trước, cho nên có quen biết với ông chủ."

Dương Hiểu Hi vừa ăn vừa yên lặng nghe anh nói, cơ hồ chiếc bánh bao còn lớn hơn so với bàn tay cô, cô cảm thấy rất kinh ngạc Trương Thác Tái có khí chất nam sinh như thế lại từng làm công ở công trường này.

Trương Thác Tái há không nhìn ra nghi ngờ trong lòng cô.

Anh ta từ trào cười cười, "Đối với một cô nhi tự mình kiếm sinh hoạt phí cùng học phí mà nói, anh cơ hồ cái gì cũng từng làm qua."

Dương Hiểu Hi kinh ngạc đến độ miệng mở rộng ngậm bánh bao không có nhai nhìn bộ dáng cô lúc này trông rất ngốc nghếch, chỉ là cũng có nét cực kỳ đáng yêu.

"Rất kinh ngạc sao?"

Dương Hiểu Hi đầu tiên là dùng sức gât đầu một cái, nhưng sau đó lại lắc đầu.

Trương Thác Tái xem biểu tình của cô cũng không hiểu lắm.

Dương Hiểu Hi giải thích: "Em là rất kinh ngạc anh Trương thế nhưng cũng thế..."

Vậy?

Lúc này đổi lại là Trương Thác Tái kinh ngạc.

"Em cũng thế..."

"Ừ."

Thì ra bọn họ là những người đồng bệnh tương liên, Trương Thác Tái lúc này mới hiểu rõ, vì sao cô còn nhỏ như vậy lại phải ra ngoài đi làm, vì sao lại sống nhờ người khác trong căn phòng nhỏ, nửa đêm phải nhịn đói bên ngoài cho muỗi đốt uất ức...

Tình trạng mà cô đang trải qua vốn anh ta cũng từng trải qua, thậm chí so với cô còn khổ cực hơn, nhưng trong tiềm thức của anh ta vẫn cảm thấy đồng cảm với cô, cảm thấy cô không nên trải qua cuộc sống như thế, thế nhưng số mạng của bọn họ không cho họ có thể lựa chọn.

Đêm nay, Trương Thác Tái cùng Dương Hiểu Hi ngồi ở bên đường cái đang thi công rầm rầm vang dội, từ từ ăn bánh bao trở nên lạnh... Vốn là vô tình biết nhau, vốn là hai người không quen biết, nhưng bởi vì một việc ngoài ý muốn mà họ biết rằng số mạng của họ tương tự lẫn nhau.

Nhưng họ không biết rằng chính việc ngoài ý muốn ấy đã gắn kết số mệnh của bọn họ lại với nhau, hơn nữa dây dưa thật chặt không thể tách rời...

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Mười Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Editor: Sendyle

Trong ra trong lòng vẫn còn ở co rút đau đớn, không biết vì sao, nên lãng quên rồi mới đúng... Cảm giác đau đớn chỉ là tưởng tượng, đúng, đó nhất định là tưởng tượng, cô không còn chút đau đớn nào, cô không sao cả...

Mặc dù lần nữa thuyết phục bản thân tất cả chỉ là tưởng tượng, nhưng Dương Hiểu Hi vẫn cảm thấy hoảng hốt, phút chốc nhìn thấy Trương Thác Tái, lòng của cô liền bắt đầu hoảng hốt, vẫn còn kéo dài cả một buổi chiều, cả buổi tối.

Cô cùng Trương Thác Tái trong khoảnh khắc rơi vào trạng thái kinh ngạc sau đó bị chị Nguyệt vừa xông vào cắt đứt, sau lưng chị Nguyệt còn có hai người ký giả.

Ký giả vừa thấy Trương Thác Tái đã rời đi thế nhưng lại xuất hiện trước mắt, vội vàng tranh nhau tiến lên trước muốn phỏng vấn.

Trương Thác Tái căn bản không để ý tới bọn họ, xoay người lại, trước khi đi Dương Hiểu Hi nhìn thấy vẻ chán ghét trên khuôn mặt anh.

Không biết đáng vẻ chán ghét ấy là nhằm vào cô chăng? Hay là ký giả? Anh rời đi, không ai biết lúc này anh ấy đang nghĩ gì.

Tại sao anh ấy lại xuất hiện ở nơi này?

Sau cùng chị Nguyệt nói bóng nói gió cô mới biết, thì ra nhà quyền góp lần này là tập đoàn công ty Khoa học kỹ thuật Khai Ích.

Cô dĩ nhiên còn nhớ rõ Khoa học kỹ thuật Khai Ích, chỉ là không ngờ tới thân phận của anh ấy trong vòng ba năm ngắn ngủi đã từ nhân viên bình thường nhảy lên vị trí Tổng giám đốc.

Không, cô nên nghĩ tới, dựa vào năng lực của anh, quyết tâm của anh hơn hẳn bất kì người nào, cô không nên cảm thấy bất ngờ.

Huống chi đối tượng anh ấy lui tới là Thiên kim Đồng Sự Trưởng công ty Khoa học kỹ thuật Khai Ích. Những năm này cô sống ở phía sau núi, ngoài công việc bận rộn cô cũng cố ý lờ đi những tin tức, cho nên đối với những thông tin ba năm qua có liên quan đến anh cô cái gì cũng không biết.

Có lẽ anh ấy cùng thiên kim Đồng Sự Trưởng đã kết hôn rồi cũng nói không nhất định...

Thôi, hình như cô đã suy nghĩ nhiều quá rồi. Mặc kệ như thế nào mọi thứ cũng đã không còn quan hệ gì với cô rồi.

Sau khi cô nhìn thấy Trương Thác Tái, mặc dù về ngoài của cô vẫn như cũ có thể cùng đồng nghiệp trà lời nói đùa, nhưng kỳ thật trong lòng không yên, cô có thể hoàn thành công việc buổi chiều, còn có thể cùng đồng nghiệp đến tiệm mì gần đó ăn xong bữa ăn tối, mới một thân một mình đi bộ trở lại chỗ thuê phòng ở Cơ Kim Hội...

Cô đi tắm tháo trang sức, thay áo ngủ, trước khi ngủ xem TV một chút, mặc dù mắt cô nhìn chăm chăm TV, lực chú ý lại không tập trung vào màn hình TV.

Cuối cùng cô buông tha, tắt TV, tắt đèn lên giường ngủ.

Bận bịu cả ngày, cô rất nhanh ngủ thiếp đi, vốn tưởng rằng ngủ cũng sẽ không nhớ tới Trương Thác Tái, nhưng những ký ức ngày xưa hình như không chịu buông qua cô, vào mộng...

Mười ba năm trước, Dương Hiểu Hi thi đậu năm hai trung học công lập trong một năm kia, nhờ đi làm thêm tại tiệm ăn nhanh cô vô tình biết một thanh niên tuấn lãng và lại vô cùng ưu tú, Trương Thác Tái.

Vốn là cô cùng anh cũng không quá thân thiết, Trương Thác Tái rất được nữ sinh hoan nghênh, mỗi lần anh tới làm thì tất cả mọi người tìm cách tới gần anh ta, cô luôn e lệ tính tình lại an phận, cũng chỉ có thể đứng xa xa nhìn anh.

Cho đến khi xảy ra chuyện hai người đàn ông say rượu gây chuyện ngoài ý muốn, cũng nhờ lần ngoài ý muốn ấy kéo gần khoảng cách của cô cùng Trương Thác Tái hơn.

Thì ra Trương Thác Tái cũng là cô nhi giống như cô. Từ nhỏ lớn lên ở Viện Dục Ấu, cũng bởi vì không muốn tạo thành gánh nặng quá lớn cho viện, cho nên từ khi cô học năm hai trung học bắt đầu chuyển ra ngoài dựa vào chính bản thân mình đi làm kiếm tiền trang trải cuộc sống.

Anh cùng cô bởi vì có số mạng giống nhau, Dương Hiểu Hi phát hiện, sau chuyện ngoài ý muốn Trương Thác Tái đối cô càng chú ý hơn, quan tâm nhiều hơn.

Anh ta thỉnh thoảng sẽ đưa cô về nhà, hoặc là mang cô đi ăn cái gì đó... Ở trước mặt mọi người Trương Thác Tái không đối với cô đặc biệt quan tâm, những hành động này đều là bí mật, nhưng chỉ như vậy cũng đã làm cho Dương Hiểu Hi cảm thấy rất cảm động.

Ngay lúc ấy cô phát hiện bản thân đã có những rung động đầu đời vì anh, nhưng cô biết Trương Thác Tái đối cô tốt như vậy chỉ vì vận mạng của hai người giống nhau mà cảm thấy đồng cảm, cũng không phải là tình yêu giữa nam và nữ.

Như vậy cũng đã đủ rồi, đối với cô mà nói quá trình trưởng thành thiếu hụt sự quan tâm của thân tình, như vậy cũng đủ rồi.

Cô hi vọng cùng Trương Thác Tái giống như những người bạn, tình cảm này của bọn họ cũng có thể kéo dài tiếp như thế, cho đến xảy ra “việc kia” quan hệ giữa bọn họ từ đó có thay đổi lớn...

Hôm đó như thường ngày cô sau khi tan học về nhà tắm rửa thay quần áo, chuẩn bị đến tiệm ăn nhanh làm việc, người chị ở cùng cô cũng đi làm ở PUB, bình thường cô sau khi tan học cô ấy đều đã đi làm rồi.

Lúc Dương Hiểu Hi cầm túi đeo lưng chuẩn bị ra cửa, cửa lại bị người từ bên ngoài mở ra, cô cho là chị ấy trở lại, không ngờ người tới lại là một thanh niên xa lạ.

"Anh...anh là ai?" Tại sao anh ta có chìa khóa phòng họ?

"Ah, em chính là người chị em mà Nghi Huệ nhắc đến, hai người cùng từ Viện Dục Ấu ra ngoài, đáng đáp rất thanh tú..." Nghi Huệ là tên chị ấy, Dương Hiểu Hi thầm nghĩ anh ta chắc là bạn trai chị ấy.

Chỉ là ánh mắt của anh ta rất gian xảo, không ngừng khẽ cười, nụ cười quỷ dị và lại bí ẩn.

"Đúng, em là...Em phải đi làm..." Bởi vì anh ta đứng ở cửa, Dương Hiểu Hi phải lướt qua anh ta mới có thể ra cửa.

Phản ứng theo trực giác, Dương Hiểu Hi không muốn mình ở gần anh ta, tốt nhất nhanh rời đi thì hơn.

Trên người anh ta không có mùi rượu, nhưng ánh mắt thủy chung không cách nào tập trung, phản ứng như thế có phải là...Cần thuốc?

Dương Hiểu Hi kinh hãi, vô luận như thế nào cô trước phải nghĩ biện pháp ra khỏi cửa.

"Em tên là gì à? Xem em lớn lên cũng không xinh đẹp như Nghi Huệ, chỉ là sạch bóng, phong cách không tồi.. Hắc hắc..." Anh ta đi đến gần cô.

Dương Hiểu Hi theo bản năng đem túi đeo lưng che ở trước người.

"Anh muốn làm gì?" Cô lớn tiếng quát khiến anh ta dừng lại.

"Có muốn anh trở thành người đầu tiên thương yêu em không, anh sẽ cho em tiền xài vặt, như vậy em cũng không cần cực khổ làm việc..." Lời nói bi ối của anh ta hướng về phía cô.

Dương Hiểu Hi thét chói tai, vội vàng tránh né.

"Không cần trốn, tiểu đáng yêu, em không biết em càng phản kháng đàn ông sẽ càng hưng phấn sao?"

Anh ta lại tới, lần này thành công bắt được cổ áo của Dương Hiểu Hi.

"Đừng! Buông ra!" Dương Hiểu Hi bị anh ta áp chế ở trên giường, cô ra sức giãy giụa sức của cô so với sức của một người đàn ông không có hề hấn gì.

Anh ta dặt cổ áo sơ mi của cô, Dương Hiểu Hi thà chết không theo, ra sức há mồm cắn bờ vai của anh ta.

"Đáng chết! Đồ tiện nhân!" Đối phương đau đến nhe răng trợn mắt, nổi giận đánh Dương Hiểu Hi một cái tát.

Đau... Nhưng cô không vì bị đánh đau mà khóc, thừa dịp đối phương không phòng bị, Dương Hiểu Hi nhấc chân hung hăng đạp vào bộ vị quan trọng giữa háng của anh ta, đối phương đau đến la thất thanh.

Dương Hiểu Hi nhân cơ hội này vội vàng xông ra ngoài.

Cô liều mạng chạy, liều mạng chạy, chạy đến khi khó có thể hô hấp, chạy đến khi trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực...

Cô vừa chạy vừa rơi lệ, bởi vì sợ hãi, còn có mặt mũi gò má giống như là lửa đốt đau...

Cơ hồ chạy đến nơi cô cho khu vực an toàn, Dương Hiểu Hi mới dừng lại, lau nước mắt, muốn mình tỉnh lại.

Cô vào trạm xe điện ngầm đi toilet, dùng khăn tay thấm nước thoa lên gò má đã sưng lên của mình.

Không tiếp tục khóc lóc hoặc tiếp tục hèn yếu, cô nhất định phải đi làm...

Bởi vì sắc mặt của Dương Hiểu Hi rất khó coi, cho nên không có người nào dám hỏi thăm gương mặt của cô vì sao lại như thế? Mãi cho đến chín giờ, Trương Thác Tái tới giao ca.

Thấy gò má sưng đỏ của Dương Hiểu Hi thì anh ta khiếp sợ không thôi, nhưng anh ta vẫn nhịn, cho đến mười giờ khi Dương Hiểu Hi tan việc.

Cô thay đồng phục rồi tiệm ăn nhanh, Trương Thác Tái thừa dịp đồng nghiệp nghị luận âm ỉ, theo đuôi Dương Hiểu Hi đi ra ngoài tiệm, anh ta lôi cô vào trong hẻm nhỏ lân cận.

Dương Hiểu Hi đâu còn có thể chịu nổi kinh sợ nữa, cô đưa tay nắm quyền mảnh liệt chùy Trương Thác Tái.

"Buông tôi ra, buông tôi ra..."

"Hiểu Hi, là anh, Trương Thác Tái." Trương Thác Tái kinh ngạc cực kỳ, vội vàng nhỏ giọng trấn an cô.

Âm thanh Trương Thác Tái trầm thấp âm áp trượt vào tai của cô, sợ hãi từ từ tản đi, lý trí trở lại. Cô mở mắt ra thấy khuôn mặt tuần lã quen thuộc, một khóa khăn trang sợ tâm trong nháy mắt được vỗ yên rồi.

Vừa ý đồng nhất rơi, uất ức lập tức xông lên, cô không muốn khóc rồi cuộc không nhịn được.

Vô luận kiên cường cỡ nào, cô vẫn chỉ là một thiếu nữ mười sáu tuổi mà thôi. Huống chi, cô không có người thân có thể dựa vào, cũng không có bạn bè có thể tâm sự, không ai có thể đứng lúc trấn an cô hết sợ hãi.

Hôm nay ở trong ngực ấm áp Trương Thác Tái... Cô lớn tiếng khóc.

Lông mày Trương Thác Tái nhăn lại.

Chuyện không thích hợp, gò má sưng đỏ của Dương Hiểu Hi, còn có thể phát cô liên tiếp run rẩy...

Anh ta ôm lấy cô thật chặt, vỗ nhẹ lưng cô.

Hồi lâu sau rốt cuộc cô mới thu lại nước mắt, gạt mình sự thất thố của mình, đẩy lồng ngực Trương Thác Tái ra.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Vốn Dương Hiểu Hi không muốn nói, cũng vì Trương Thác Tái kiên trì cùng bức bách sau mới nói ra chuyện mình suýt nữa bị cưỡng bạo.

Trương Thác Tái tức giận không dứt.

Đối với Dương Hiểu Hi sau khi tan việc lại vẫn phải về nơi đó càng thêm tức giận.

"Em đũa ngược này! Hôm nay anh ta không cưỡng bạo em thành công, hôm khác có thể tái diễn, anh ta có chìa khóa phòng không phải sao?"

"Em.. Em sẽ xin chị ấy đem cái chìa khóa anh ta lấy lại..."

Trương Thác Tái trợn mắt một cái.

"Em nói với cô ta như thế nào, nói bạn trai cô thiếu chút nữa cưỡng bạo em? Em cảm thấy cô ta sẽ tin tưởng em hay là bạn trai cô ta?"

“Em...” Dương Hiểu Hi không phản bác được.

Không phải anh ta muốn làm to chuyện như thế, chỉ muốn Dương Hiểu Hi thấy rõ sự thật vốn như thế nào, chỉ là như bọn họ vốn là cô nhi không có người thân, chỉ có thể dựa vào mình.

"Đi!" Trương Thác Tái lôi kéo cô tới chỗ anh ta dừng xe đi tới.

"Muốn đi đâu..."

"Anh trước chờ em trở về dọn dẹp quần áo, em không cần trở lại nơi đó."

"Nhưng... em không có chỗ có thể đi." Dương Hiểu Hi không thể không bị thực tế làm cho cúi đầu. Chị ấy chịu thu dụng cô, hơn nữa mỗi tháng chỉ lấy tượng trưng tiền mướn phòng, coi như là ân huệ cực lớn đối với cô.

Trương Thác Tái ngoái đầu nhìn trừng trừng lại cô, anh ta cũng không biết mình tại sao lại tức giận như vậy.

"Tóm lại, trước đem y phục của em cùng vật phẩm toàn bộ chuyển ra sau lại nói."

Dương Hiểu Hi vốn còn muốn nói gì, nhưng cô biết Trương Thác Tái là quan tâm cô, bị uất ức lớn cùng khi dễ như vậy, thậm chí có người để cho cô dựa vào, sẽ quan tâm cô...

Nước mắt lại đang trong hốc mắt đảo quanh, liền nghe lời của anh ta đi trước cảm hành lý xách đi, thuận tiện lưu tờ giấy nói cho chị cô rồi đi.

Nhìn bóng lưng to lớn nắm chặt tay của cô, Dương Hiểu Hi trầm nghĩ, coi như tối nay không chỗ ngủ cô cũng chấp nhận, cô nguyện ý cứ như vậy đi theo anh...

(3.4)

Trương Thác Tái há có thể khiến Dương Hiểu Hi lưu lạc nơi đầu đường không có nơi ngủ, nếu anh muốn dẫn cô cách xa nơi nguy hiểm đó, dĩ nhiên anh ta có trách nhiệm giúp cô dọn xếp tốt.

Anh ta mang Dương Hiểu Hi trở lại căn phòng nhỏ của mình, căn phòng vẫn rất nhỏ, so ra còn kém hơn chỗ chị Nghi Huệ mướn. Anh ta muốn này chủ yếu phục vụ cho việc học đa số đều là sinh viên, cho nên nơi này rất đơn thuần, theo anh ta biết, ở đây đều là những sinh viên đại học cùng trường của anh ta, nam nữ đều có.

Phòng của anh ta rất nhỏ, giường đơn, một tủ sách cùng tủ treo quần áo đã chiếm đi phần lớn không gian, hoàn hảo không gian còn lại có thể để thêm một cái đệm ngủ cho một người nữa.

"Chỗ này tuy là nhỏ một chút, không thể làm gì khác hơn tạm thời uất ức cho em, nếu như em tin tưởng anh." Dù sao cô nam quả nữ ở chung một phòng, mà cô vừa rồi mới bị gặp nam nhân ức hiếp...

Dương Hiểu Hi gật đầu mạnh. "Cảm ơn anh Trương nguyện ý chứa chấp em...em dĩ nhiên tin tưởng anh Trương." Bây giờ đối với cô mà nói, Trương Thác Tái đâu chỉ là bè gối mà thôi, căn bản là cứu tinh của cô.

Chỗ này của Trương Thác Tái mặc dù so sánh với chỗ của chị Nghi Huệ đúng là nhỏ một chút, nhưng sau khi anh ta sửa sang lại rất chỉnh tề và lại cũng rất sạch sẽ, trên bàn sách trừ một máy cũ kỹ tính toán cơ bên ngoài cơ hồ đều là sách.

"Này giường sẽ để cho em ngủ..."

"Không được không được, giường anh ngủ, em ngủ dưới đất."

Trương Thác Tái không cho cô phản bác, anh ta làm sao có thể để người con gái ngủ trên đất.

"Anh bình thường ra cửa sớm hơn so với em, cũng trở về muộn hơn em, có đôi khi còn phải đi làm, có đôi khi còn phải ở trường học làm đồ án chuẩn bị cho việc học, nếu khiến em ngủ trên đất, anh đi ra cũng sẽ đụng đến em, cũng rất bất tiện..."

Trương Thác Tái dễ dàng thuyết phục Dương Hiểu Hi.

Ban đêm, chơi đùa suốt một ngày, đầu Dương Hiểu Hi vừa đặt xuống gối liền ngủ thiếp đi.

Trương Thác Tái thức làm báo cáo cho đến khuya mới chuẩn bị đi ngủ.

Tắt đèn, anh lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt Dương Hiểu Hi, vươn tay nhẹ nhàng vuốt lên nếp nhăn giữa lông mày cô.

Từ trước đến giờ anh ta luôn bo bo giữ mình không thích ra mặt vì ai, thế nhưng hôm nay lại vì Dương Hiểu Hi.

Dương Hiểu Hi đối với anh ta mà nói có lẽ không phải là quá nhiều lớn, dù sao cô luôn khéo léo lại điềm tĩnh, nhưng cô sẽ là gánh nặng ngoài ý muốn của anh ta... Trước đây chỉ cần vừa nghĩ tới những gánh nặng bên ngoài, anh ta luôn trốn tránh, thế nhưng lần đầu tiên anh ta lại lựa chọn đem phiền toái ôm vào người!

Đây là vì cái gì?

Người thông minh như anh ta chẳng lẽ không biết nguyên nhân.

Trải qua mấy ngày nay anh ta luôn nhìn Dương Hiểu Hi, nhìn cô rất nghiêm túc đi học, rất nghiêm túc làm việc, cuộc sống cũng rất nghiêm túc.

Nếu không phải biết chút ít về cô, thật không nghĩ ra cô ấy là một cô nhi, từ nhỏ thiếu thốn thân tình.

Cô là một cô gái dễ thương, bình thường không nói nhiều, nhưng lại rất quan tâm người xung quanh mình, và lại lúc thích hợp thường giúp đỡ bọn họ một tay; cô có một trái tim ấm áp, rõ ràng cô mới là người cần sự giúp đỡ của người khác; cô rất kiên cường, như chuyện xảy ra ngày hôm, cô còn có thể đè nén cảm giác sợ hãi, tiếp tục đi làm...

Trương Thác Tái đau lòng vì cô.

Bàn tay lạnh lẽo chậm rãi dán lên chỗ băng bó, sau gò má hơi tiêu sưng của cô, không khỏi than nhẹ.

Anh ta mới vừa tròn mười tám tuổi, lại vừa lên đại học anh ta cũng không tính nói yêu thương, mà cô cũng gần mười sáu tuổi cũng không thích hợp nói yêu thương.

Hiện tại trước tiên cứ như vậy đi, anh ta trước tiên sẽ đem cô thương yêu như một đứa em, về phần sau này...

Trương Thác Tái nhẹ nhàng cười, sau đó tắt đèn nằm xuống, lặng lẽ đi vào giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Mười Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Edit: sendyle

Là Hiểu Hi!

Anh ta không nhìn lầm, người phụ nữ mà anh ta gặp ở nhà từ thiện Hội Cơ Kim chính là Dương Hiểu Hi không sai, anh ta không thể nhìn lầm được.

Cô ấy sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Bởi vì sự xuất hiện của đám ký giả, cho nên anh ta vội vàng rời đi, nhưng trái tim lại cảm thấy rung động không ngừng.

Mãi cho đến khi trở lại công ty, liếc thấy rung động mặc dù đã biến mất, nhưng lại vì những suy nghĩ rối tung trong đầu làm phiền, khiến người trước giờ luôn luôn tỉnh táo trong mọi tình huống, nhưng hôm nay trong lòng cảm thấy hỗn loạn.

Anh ta còn nhớ rất rõ ngày ấy cô rất quả quyết và dứt khoát khi nói lời chia tay với anh ta.

Không có chút chút luyến tiếc tình cảm bao năm nay của họ, cảm giác trong lòng giống như có ai đó rạch một dao vào lòng.

Cô nói: "Em cảm thấy chán nản cuộc sống thế này, như vậy anh..."

Cô nói: "Xin anh buông tay em! Trả lại sự tự do cho em, rời đi anh sau này em mới có thể tìm được người đàn ông khác tốt hơn..."

Nhưng bây giờ, cô đã tìm được chưa?

Anh ta cũng muốn biết đáp án.

Lúc ấy anh ta cũng không có đồng ý chia tay, tâm tình cảm thấy vô cùng bi phẫn cùng đau lòng, lập tức rời khỏi phòng trọ nhỏ mà hai người vừa mua vì tương lai tốt đẹp sau này.

Cả đêm anh ta không về, sáng sớm trở lại phát hiện trong nhà trống vắng không bóng người, cô đã sớm bỏ đi.

Thì ra cô vội vã đến như thế, không kịp chờ anh ta trở lại mà muốn nhanh chóng rời đi...

Bây giờ nghĩ lại, khi Dương Hiểu Hi rời khỏi anh ta là đã kích lớn nhất trong sinh mệnh ba mươi mấy năm của anh ta, cho tới nay anh ta chưa từng oán cha mẹ mình khi anh vừa ra đời liền vứt bỏ anh ta, cũng không oán trách quá trình lớn lên của mình khổ cực hơn so với những người khác. Anh ta cố gắng hăng hái không ngừng hướng lên, nhưng Dương Hiểu Hi rời khỏi lại thiếu chút nữa phá hủy anh ta.

Anh ta vô có bỏ việc ba ngày không đi làm, ở nhà uống rượu say bộ dạng như người chết, cơ hồ mất đi ý thức, là Đinh Diễm Hâm đến nhà tìm anh ta, chịu đựng và giúp đỡ anh ta.

Đây cũng là nguyên nhân sau này anh ta cùng Đinh Diễm Hâm đính hôn, anh muốn cảm ơn Đinh Diễm Hâm, nhưng trong lòng anh ta không thương cô.

Người anh ta yêu từ trước đến giờ chỉ có một người...

Ngồi ở căn phòng làm việc sang trọng rộng rãi, anh ta Trương Thác Tái hôm nay đã đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp, đủ để bề ngễ người đời.

Nếu Dương Hiểu Hi biết được địa vị ngày hôm nay mà anh ta có được, không biết cô ta có cảm thấy tiếc nuối vì bản thân cô không đủ kiên nhẫn đợi đến khi nhìn thấy anh ta thành công?

Trương Thác Tái phiền não đứng dậy, lấy tay bá bá một đầu có kiểu phát, đứng ở trước màn che thủy tinh, từ độ cao hai mươi lăm tầng lầu nhìn xuống, phía dưới hình ảnh đoàn xe cũng giống như tiêu xếp gỗ loại.

Suy nghĩ của anh ta lung lay nghĩ về khoảng thời gian một năm đó, khoảng thời gian bọn họ yêu nhau.

Hai người sống chung cùng nhau lâu ngày, quan tâm giúp đỡ lẫn nhau, trái tim thiếu nữ của Dương Hiểu Hi đã sớm vì Trương Thác Tái mà rung động.

Hơn nữa Trương Thác Tái là một nam sinh ưu tú như thế, anh ta tinh tế và lại kiên nghị, bề ngoài tuấn tú, phong cách lịch sự kín kẽ, thành tích ở trường thì khỏi nói anh ta là một học sinh ưu tú đứng đầu nhận được học bổng của trường.

Nam sinh như thế tự nhiên rất dễ dàng được các cô gái hấp dẫn và ái mộ, cho nên Dương Hiểu Hi chỉ có thể đem tình yêu say đắm của mình đối với anh ta giấu kín ở trong lòng, bởi vì cô biết Trương Thác Tái quan tâm và thương yêu cô như một đứa em.

Như vậy cũng đủ rồi, cô vốn chỉ cần như vậy tự nói với bản thân mình chỉ như thế là đủ thỏa mãn rồi, đừng quá tham lam.

Nếu không phải là một trận cảm nghiêm trọng xảy ra...

Đầu lớp mười hai, việc học của Dương Hiểu Hi trở nên áp lực nặng hơn, hơn nữa cô bình thường còn phải đi làm kiếm tiền lấy sinh hoạt phí, cũng không có tiền cùng các đồng học đi học thêm lớp bổ túc.

Hoàn hảo cô có một gia sư miễn phí là Trương Thác Tái, anh giúp đỡ cô trong việc học cũng vì thế cô mới có thể duy trì vị trí top mười trong lớp.

"Cố gắng lên, anh rất mong đợi có một học muội như em" Trương Thác Tái vừa cười nói vừa xoa xoa mái tóc cô.

Mày cô nhần lại "Anh Trương, anh lại chọc em rồi, thành tích của em có thể thi đậu vào đại học quốc lập cũng đủ làm em cảm thấy vui mừng lắm rồi, trường đại học T danh tiếng như thế khả năng của em không kham nổi đâu."

Trường đại học đứng đầu cả nước ấy cô không phải là không muốn học, mà là năng lực chưa đủ.

"Đừng nói những lời không tự tin như thế." Trương Thác Tái khích lệ cô.

Vì không để cho Trương Thác Tái thất vọng, Dương Hiểu Hi càng thêm nghiêm túc cố gắng, nhưng thời tiết lúc này đang vào mùa lạnh, Dương Hiểu Hi không cẩn thận nên bị cảm.

Hơn nữa còn không phải cảm mạo nho nhỏ, mà là bị cảm nặng.

Cô chật vật nằm ở trên giường, nhiệt độ gần bốn mươi độ làm cho toàn thân cô giống như lửa đốt cực độ trong người cảm thấy không thoải mái.

"Em phải ăn bát cháo hạ nhiệt trước đã rồi mới có thể uống thuốc."

Việc cô phát sốt lại bị cảm không chỉ làm bản thân phải xin nghỉ thôi, Trương Thác Tái cũng bị cô làm cho liên lụy, ở trường cũng không có lên lớp vài buổi học, việc dạy thêm cũng phải xin nghỉ.

Trương Thác Tái vừa mới chở cô đi xem thầy thuốc, sau đó còn mua bát cháo cùng đồ hộp, tận tình chăm sóc cho cô.

"Anh Trương, em tự mình lo được, hôm nay anh không phải có buổi học quan trọng sao? Hiện tại nếu không đi sẽ không kịp." Dương Hiểu Hi dùng âm thanh yếu đuối nói.

"Không sao, anh trước đã xin phép giáo sư nghỉ rồi." Trương Thác Tái đem cô gối đầu tựa vào ván giường, muốn cô ngồi dậy ăn bát cháo.

"Nhưng anh không phải từng nói qua giáo sư rất nghiêm khắc sao, dù là xin nghỉ cũng sẽ làm thành trốn học sao?"

Trương Thác Tái đem bát cháo vừa mức thổi nguội, đưa đến miệng Dương Hiểu Hi. "Em trước ăn cơm, đừng lo lắng lung tung, như bà cụ non nữa."

Bị nói thành giống như bà cụ non mặt Dương Hiểu Hi đỏ rần, cô không cãi cộ cùng Trương Thác Tái nữa, ngoan ngoãn ăn bát cháo trên tay anh đưa.

Dương Hiểu Hi cảm giác chuyện mình bị cảm cũng rất tốt... Mặc dù có suy nghĩ như vậy không tốt chút nào, nhưng thời khắc này cô lại cảm thấy rất hạnh phúc.

Không không không, cô tại sao có thể có suy nghĩ như vậy? Như vậy rất có lỗi với anh Trương rồi.

Dương Hiểu Hi lấy tay gỡ gỡ đầu của mình.

Trương Thác Tái thấy hành vi gỡ đầu của cô, trừng mắt nhìn cô.

"Em là ngại đầu bị nóng sốt còn chưa đủ, còn muốn đem mình gỡ cho đàn luôn sao?"

Dương Hiểu Hi lè lưỡi, "Không có." Cô trộm dò xét lên lên nhìn anh ta một cái.

"Uống thuốc đi." Trương Thác Tái giúp cô lấy thuốc.

Dương Hiểu Hi vừa nghe đến phải uống thuốc, khuôn mặt nhỏ nhắn lại như lớp da chú chó không khác biệt là mấy, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đem thuốc nuốt vào.

"Thật là khổ thật là khổ." Cô nhận lấy cái ly, nhanh chóng uống cạn.

Trương Thác Tái nhìn dáng vẻ của cô y hệt một đứa bé, không khỏi bật cười.

"Chỉ uống thuốc thôi, sao bộ dạng em trông khổ sở đến như thế?"

Dương Hiểu Hi gạt đầu mạnh. "Thuốc rất khó uống."

Trương Thác Tái không nói gì, "Anh chưa nghe qua có loại thuốc nào khó uống." Anh ta không biết từ đâu lần ra một hộp kẹo cho Dương Hiểu Hi, "cho em."

Nhìn thấy bàn tay thật to của Trương Thác Tái cầm hộp kẹo, Dương Hiểu Hi chẳng những không vui vẻ cười, ngược lại đầu lông mày nhăn lại.

"Anh Trương, em cũng không phải là con nít..."

"Sợ uống thuốc không phải con nít thì là cái gì?"

"Anh Trương... anh như vậy thật gia trưởng đó." Dương Hiểu Hi không khỏi oán trách.

Trương Thác Tái nhẹ nhõm này, "Ý của em là anh giống như một ông bố?"

"Ách... Không có, là giống một người anh." Thấy Anh Trương giống như sắp tức giận, Dương Hiểu Hi vội vàng đổi lời nói.

Trương Thác Tái vừa bực mình vừa buồn cười, nhìn cô thẹn thùng lại hơi khấn trương khuôn mặt thanh tú lộ vẻ lo lắng, tình cảm giấu trong lòng lâu nay trong khoảnh khắc nổi dậy.

"Anh cũng không muốn làm anh trai của em." Anh nói.

"À?" Không muốn làm anh trai của cô? Nhưng cô đã gọi anh là anh Trương hai năm rồi, hiện tại anh ta nói không muốn làm anh trai của cô, vậy anh muốn...

Đầu Dương Hiểu Hi bị anh làm cho hồ đồ.

Thừa dịp Dương Hiểu Hi đang suy nghĩ, Trương Thác Tái thật nhanh nghiêng người khẽ hôn lên môi cô.

Dương Hiểu Hi trừng mắt.

Ngược lại mặt Trương Thác Tái làm như không có gì. "Có người anh trai nào hôn em gái của mình như thế không?" Nói ra được điều muốn nói trong lòng cảm thấy thật thoải mái.

"Vây... Chuyện này..." Dương Hiểu Hi nhìn xung quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, trộm dò xét Trương Thác Tái một cái sau nhìn anh rồi hỏi.

"Cho nên... Anh không muốn làm anh trai của em?" Nhỏ giọng, Dương Hiểu Hi hỏi ra lời.

"Ừ, chẳng lẽ em hi vọng anh là anh trai của em sao?" Anh ta muốn thăm dò một chút ý tứ của cô.

Nhịp tim Dương Hiểu Hi kích động gia tốc, cô mãnh liệt lắc đầu. "Không...không nên..." Trời ạ, cô thật không dám nghĩ đến, anh Trương cũng thích cô!

Trương Thác Tái cười, dáng vẻ cô kịch liệt lắc đầu thật đáng yêu.

"Vây sau này em gọi anh bằng tên, hoặc gọi là anh đều được." Anh ta trêu chọc cô.

Ô ô, Dương Hiểu Hi cảm thấy vô cùng hưng phấn muốn té bất tỉnh.

Mặc dù nghĩ như vậy thật rất đáng ghét, nhưng lần cảm bệnh này của cô đúng là tốt quá!

Bọn họ nhanh chóng rơi vào cuồng nhiệt trong tình yêu.

Hai người không có người thân, ở mượn trong căn phòng nhỏ nên luôn giúp đỡ chăm sóc lẫn nhau, lửa tình giữa hai người càng ngày càng lan tràn...

Trương Thác Tái đã là sinh viên năm ba, là một thanh niên khỏe mạnh tràn đầy sức sống của tuổi trẻ, mỗi ngày cùng cô gái mình thích ở chung một chỗ, hơn nữa quan hệ của hai người sau khi trở thành tình nhân, giữa hai người có những cử chỉ thân mật cùng những cái ôm, nụ hôn nóng bỏng là điều khó tránh khỏi.

Mỗi lần gần gũi anh ta đều cố gắng khống chế mình, mà Dương Hiểu Hi cũng không phải là một đứa con nít không hiểu chuyện, cô biết Trương Thác Tái đang cố chịu đựng, cô không ngại, nguyện ý giao mình cho người đàn ông mình thích nhất, nhưng anh ta vẫn để ý.

Hiểu Hi là người mà anh ta vô cùng thương yêu, không phải dùng để phát tiết.

Mãi cho đến đêm sinh nhật mười tám tuổi của cô, Trương Thác Tái vì cô ăn mừng mua tặng Dương Hiểu Hi một chiếc bánh ngọt dâu tây mà cô thích ăn.

Hai người ngồi ở trên sàn nhà trong gian phòng trọ, tắt đèn, anh ta vì cô hát tặng bài hát mừng sinh nhật, khỏe mặt cô rung rung vì cảm động.

"Em mau cầu nguyện rồi thôi nên đi."

Dương Hiểu Hi thành kính cầu nguyện.

"Em hi vọng Thác Tái luôn khỏe mạnh, có thể thuận lợi có được học bổng học kỳ sau."

"Đây là sinh nhật của em mà, vì sao nguyện vọng lại dành cho anh?"

"Thế nhưng đó là nguyện vọng của em!" Dương Hiểu Hi nũng nịu kéo cánh tay Trương Thác Tái.

Trương Thác Tái cố ý dò xét.

"Em nên cầu nguyện thuận lợi thi đậu đại học cùng bạn trai học chung trường đại học."

"Nguyện vọng này rất khó thực hiện." Dương Hiểu Hi lè lưỡi, cô biết rõ thực lực của mình.

Trương Thác Tái cũng chiều cười cười. "Được rồi, em vui vẻ là được." Anh ta không buộc cô.

"Chúng ta mau cắt bánh đi."

Dương Hiểu Hi cắt một miếng bánh ngọt thật to, hạnh phúc cùng Trương Thác Tái chia sẻ, anh một miếng em một miếng, hai người nhìn nhau cười.

Đột nhiên Dương Hiểu Hi tác quái, cô ý trét bánh ngọt lên mặt anh, hại khoé miệng Trương Thác Tái trên lỗ mũi dính bơ.

Cô cười khúc khích, lấy tay dính bơ vẽ râu ria lên trên mặt của Trương Thác Tái.

"Ha ha ha, vui quá, anh biến thành ông lão rồi."

Trương Thác Tái cũng không cam chịu yếu thế, anh ta lấy bơ muốn vẽ lên gương mặt của Dương Hiểu Hi.

"Không cần, cứu mạng a... Hiểu Hi thét chói tai né tránh.

Hai người liền vui đùa, Dương Hiểu Hi đứng dậy muốn chạy trốn, lại bị Trương Thác Tái từ sau một phát bắt được, kéo cô ngã vào trong ngực của mình.

"Em ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ đi!" Anh ta khóa cô trong ngực, muốn đem bơ vẽ lên mặt cô.

"Ha ha... Không cần a..." Bởi vì Dương Hiểu Hi vẫn còn phản kháng, Trương Thác Tái không cẩn thận đem bơ dính vào môi hồng của cô.

"Ai a!" Điềm sai vị trí rồi.

Cô vùi vào trong ngực anh ta e lệ gạt đầu một cái.

Được cô cho phép anh ta cảm thấy vui mừng trong lòng!

Bồng cô lên, dịu dàng đặt cô trên chiếc giường đơn, nằm lên trên người cô, bắt đầu từ một nụ hôn, sau đó là tình nồng mật ý.

Đây là lần đầu tiên thân mật hai người, cũng là lần đầu tiên của mỗi người.

Anh ta hôn trán của cô, lông mày, gò má cùng viền tai, cô nhắm hai mắt, khăn trương nín thở.

"Hiểu Hi, hô hấp..." Anh ta cười khẽ nhắc nhở cô.

Cô mở ra mắt đẹp, đỏ bừng cả mặt.

"Anh sẽ rất dịu dàng..." Anh ta bảo đảm.

Nụ hôn của anh ta đi tới xương quai xanh của cô, liếm hôn, cỡi ra áo ngoài cùng dây áo ngực của cô.

Bộ ngực của cô rất tròn khéo léo, nụ hoa màu hồng mê người tán ra tình dục của xứ nữ.

Anh ta ngậm lấy nụ hoa, cảm người hưng phấn đến phát run, đột nhiên một cảm giác ấm áp làm cho cô thờ khể.

Dùng lưỡi treu đùa đôi đầu vú cô, muốn chọc cô phát ra những tiếng rên rỉ.

"A..." Không thể tin được, cô không thể khống chế chính mình mà phát ra loại âm thanh này, vội vàng cắn môi dưới.

"Không sao, việc này rất bình thường." Anh ta không muốn cô khống chế mình.

Một bên vú bị môi lưỡi ướt át của anh ta khuấy kích mà nở rộ, căng cứng rồi, còn có một bên khác... Anh ta cũng sẽ không bỏ qua...

"Em có thích như thế này không?" Khi anh ta dùng răng khể cắn đầu vú cô, cười xấu xa hỏi.

"Thích..." Cô không thể diễn tả cảm giác lúc này như thế nào, tê tê đại đại, nghĩ muốn kháng cự rồi lại không kháng cự được, cũng không muốn kháng cự nữa.

"Anh cũng thích vậy." Anh ta yêu chết đáng vẽ cô lúc này... Là thanh thuần lẫn vào tư vị tình dục.

"Hiểu Hi, anh muốn xem em..."

"À?"

"Nhìn toàn bộ em."

Cô biết ý tứ của anh ta, cô cảm thấy toàn thân mình lúc này cũng đỏ hết thôi.

Vốn ham muốn thân mật giữa nam nữ là như vậy...

Anh cởi bỏ tất cả quần áo che giấu trên người Hiểu Hi.

Ánh mắt anh ta tha thiết chăm chú nhìn làm cho cô cảm thấy xấu hổ muốn tránh né.

"Đừng xem..." Cô lấy tay muốn che mắt của anh ta.

"Làm sao có thể không nhìn, em thật đẹp..." Anh lấy bàn tay nhỏ bé của cô ra.

Ánh mắt nóng bỏng từ bộ ngực của cô tới bụng rồi xuống nơi tư mật giữa hai chân cô... Bị nhìn như vậy theo bản năng cô đem hai chân khép chặt.

"Ngoan, Hiểu Hi, mở chân ra." Anh ta nhẹ run, hôn lên đầu gối của cô, từ đầu gối rồi từ từ lên trên.

Hai tay nắm đầu gối của cô, chậm rãi, theo nụ hôn của anh ta, đem hai chân cô mở rộng ra, để cho cô hoàn toàn hiện ra khi trước mắt anh ta.

Đóa hoa xinh đẹp nở rộ ra, u cốc mỹ lệ màu hồng phiểm chét dịch trong suốt.

Anh ta lấy ngón tay treu chọc ở bên ngoài rồi từ từ tiến vào u cốc của cô, làm cô thở khẽ ni non.

Anh ta hơi rời đi người của cô, cởi ra quần áo che giấu trên người mình.

Dương vật cứng rắn đã sớm vận sức chờ phát động, anh ta đeo bao cao su vào, đi tới giữa hai chân của cô.

"Hiểu Hi, kiên nhẫn một chút." Anh ta cứng rắn xỏ xuyên qua mật huyết của cô nơi chưa từng có người chạm qua, u cốc của cô vừa ướt vừa chặt sắp đem anh ta bức cho điên rồi.

"Đau, thật đau." Cô hô đau, lòng anh ta thương hôn môi của cô.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Anh ta thương yêu không dứt nói xin lỗi cô.

Anh ta chịu đựng không dám vật động, sợ lại làm đau cô.

Mãi cho đến khi cô voi bớt cảm giác đau đớn, anh ta mới chậm rãi hoạt động nâng dương vật vùi vào chỗ sâu nhất của cô.

Một đêm kia bọn họ cùng nhau quần quít thưởng thức cảm giác hoan ái của nam nữ, vừa khổ sở vừa vui vẻ, sau đó, thâm tình anh ta lại dịu dàng tỉ mỉ hôn cô.

"Anh yêu em, Hiểu Hi, anh yêu em..." Anh ta thốt ra lời thể yêu thương bên tai của cô.

Tình yêu có thể kéo dài được bao lâu?

Cả đời đó là chuyện không thể, huống chi tình yêu có thể duy trì trong một khoảng thời gian dài đằng đẳng, điều này căn bản là chuyện cười mà.

Trương Thác Tái hừ lạnh.

Năm đó, anh ta tin tưởng tình yêu của mình cùng Dương Hiểu Hi có thể kéo dài mãi, hạnh phúc cả đời, anh ta cho là tình yêu của Hiểu Hi đối với anh ta là giống nhau.

Nhưng cô lại lựa chọn rời đi, dứt khoát không chút lưu luyến.

Trương Thác Tái neho mắt lại, trông mắt tràn ngập tình yêu cùng phần hận.

Một chủ ý hình thành trong lòng, anh ta trở về trước bàn làm việc đề xuống phím gọi nội tuyến muốn thư ký đi vào phòng làm việc.

"Tôi muốn cô gọi điện thoại đến nhà từ thiện Hội Cơ Kim hỏi thăm có nhân viên nào tên Dương Hiểu Hi không, chỉ cần xác định có hay không là được rồi, không để cho đối phương biết cô là ai."

"Vâng, Tổng giám đốc." Thư ký thông minh không hỏi nhiều, ông chủ hạ chỉ thị cô chỉ cần làm theo là được.

Vì vậy thư ký gọi điện thoại đến nhà từ thiện Hội Cơ Kim nói muốn tìm người tên Dương Hiểu Hi, sau đó đợi đối phương giúp cô thông báo, cô ta liền

cúp điện thoại.

"Tổng giám đốc, từ thiện Hội Cơ Kim xác thực có nhân viên tên Dương Hiểu Hi không sai." Nếu người này không có, đối phương sẽ không giúp cô thông báo.

"Ừ." Trương Thác Tái rơi vào trong suy nghĩ sâu xa của mình.

Thư ký gạt đầu một cái, thối lui khỏi phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Nếu cô hiện tại đang ở nhà từ thiện Hội Cơ Kim, như vậy anh ta sẽ không sợ cô bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Mười Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Edit: sendyle

Beta: Hương Quỳnh

Thành phố Đài Bắc nhiều mưa.

Che dù dừng trước ngõ hẻm, Dương Hiểu Hi không khỏi nhớ nhung đến Hoa Liên, rất khó tưởng tượng, cô vốn lớn lên ở Đài Bắc lại có tình cảm tốt với nơi mình dừng chân vốn vẹn vài năm ấy.

Bốn giờ chiều, cô vừa kết thúc điều tra về những gia đình nghèo khó, thuận đường đi một chuyến qua bưu điện sau đó chuẩn bị trở về phòng làm việc.

Nửa đường đi qua một ngõ hẻm, ở phía trước là nhà từ thiện Hội Cơ Kim nơi cô làm việc, cách không tới một trăm mét, đột nhiên, một chiếc xe sang trọng chậm rãi chạy ngang qua bên cạnh cô. Theo bản năng, cô lấy ra cái ô nhìn ngắm bên trong xe.

Cửa sổ xe tối ô, căn bản không thể nhìn thấy gì, nhưng Dương Hiểu Hi cứ có cảm giác người ngồi bên trong xe đang chăm chú nhìn cô, phải chăng cô suy nghĩ quá nhiều?

Dương Hiểu Hi lắc đầu một cái, dù sao chiếc xe sang trọng này không có liên quan gì đến cô, cô cũng không cần để ý.

Đến lầu dưới phòng làm việc, cô cất chiếc ô cùng bảo vệ chào hỏi vài câu, bấm thang máy thẳng lên phòng làm việc tại lầu mười của mình.

Vừa bước vào bên trong phòng làm việc cô liền cảm nhận không khí bên trong có chút không bình thường, hình như tất cả mọi người đang rất hưng phấn vì điều gì đó, đứng ngồi không yên.

"Đã xảy ra chuyện gì sao?" Cô trở về vị trí của mình, hỏi Chị Nguyệt bên cạnh.

"Mới vừa có một người đàn ông độc thân hoàng kim bất phẩm tới, mọi người đều bị anh ta mê hoặc làm cho đầu óc choáng váng, không còn tâm trí mà làm việc."

Khóe miệng chị Nguyệt cười nói, thật ra thân là nhân viên lâu năm của Hội Cơ Kim, là người lớn tuổi, các cô vốn là những người bận rộn công việc không có thời gian nói yêu đương, vả lại cũng không có cơ hội gặp được trai đẹp độc thân.

Cho nên cô ta cũng mặc cho mọi người phân tâm, tạm thời thả lỏng công việc xuống, cùng mọi người thảo luận về vị khách quan trọng Tổng giám đốc của Công Ty Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích: Trương Thác Tái.

"Oh." Sau khi có được đáp án sau Dương Hiểu Hi cũng không tiếp tục hỏi tới, bởi vì cô đối với "trai đẹp" không có hứng thú.

Ngược lại chị Nguyệt cảm thấy Dương Hiểu Hi cô không có bạn trai lại phản ứng rất kỳ lạ, cô quay đầu lại hỏi: "Em không cảm thấy tò mò là vị trai đẹp nào sao?"

Dương Hiểu Hi cảm thấy buồn cười khóe miệng nâng lên: "Mặc kệ anh ta đẹp trai như thế nào, nếu không có phúc phận chính mắt thấy được, biết cũng không có cơ hội dùng được."

"Em cũng quen đấy, em nên xem anh ta một chút." Chị Nguyệt hồi tưởng lại tình cảnh tại nhà từ thiện viện dục ấu trong buổi lễ khởi công ngày đó.

Dương Hiểu Hi tò mò: "Em nên xem qua? Là ai?"

"Chính là Tổng giám đốc của Công Ty Khoa Kỹ Khai Ích Trương Thác Tái, ngày đó ở trường học cũ hai người không phải đã gặp qua sao?"

Dương Hiểu Hi vốn là đang cầm hồ sơ trong tay chợt làm rớt xuống đất, cô vội vàng che giấu cảm giác hoảng sợ của mình, cúi người xuống nhặt lên.

"Em... Anh ta... Không, em không biết..." Cô cà lăm giải thích với chị Nguyệt.

"Chẳng lẽ Trương Thác Tái trong mắt em không được xem là trai đẹp?" Chị Nguyệt giải thích.

Dương Hiểu Hi theo lời của cô mà gật đầu, khiến chị Nguyệt hiểu lầm như vậy cũng tốt.

"Ha ha, vậy ánh mắt em thật là khác hẳn với người bình thường, nếu Trương Thác Tái không được coi là trai đẹp, vậy toàn bộ Đài Loan cũng không có trai đẹp rồi."

Dương Hiểu Hi cười gượng hai tiếng với Chị Nguyệt, bàn tay nhỏ bé vì khấn trương mà nắm thành quyền.

Trương Thác Tái đến Hội Cơ Kim làm gì? Là có liên quan đến cô sao? Hi vọng là cô tự đề cao mình, Trương Thác Tái cùng cô không hề có một chút quan hệ nào.

Khi cô vẫn trong trạng thái tâm thần thấp thòm, có đồng nghiệp kêu cô.

"Hiểu Hi, hội trường tìm bạn."

"Uhm, mình biết rồi." Dương Hiểu Hi không biết hội trường tìm cô có chuyện gì, chẳng lẽ có liên quan đến anh ta sao?

Dương Hiểu Hi vừa vào đến phòng họp, hội trường Từ lập tức vui vẻ tiến lên đón, ông ta cầm hai tay của Hiểu Hi trên dưới lay động, thiết tha cảm tạ cô.

"Hiểu Hi, cảm ơn cháu, thật là cảm ơn cháu."

Dương Hiểu Hi không hiểu ra sao.

"Hội trường, vì sao bác lại cảm ơn cháu?"

"Cảm ơn cháu, là bởi vì sự giúp đỡ của cháu mà những người bạn nhỏ càng có hậu thuẫn lớn."

Nhà từ thiện Hội Cơ Kim, đối tượng trợ giúp chủ yếu là những người bạn nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ, từ nhỏ không có một gia đình đầy đủ, hoặc gia cảnh nghèo khó không được giáo dục, hoặc là không có bữa ăn trưa đầy đủ.

Từ lời của hội trường khiến Dương Hiểu Hi càng thêm không hiểu.

"Thì ra là Tổng giám đốc của Công Ty Khoa Kỹ Khai Ích là người quen cũ với cháu, anh ta nói buổi lễ ngày đó gặp được cháu vô cùng kinh ngạc, biết cháu ở Hội Cơ Kim vì những cảnh ngộ khó khăn mà bỏ ra cố gắng, anh ta quyết định giúp chúng ta một tay, từ hôm nay bắt đầu hàng năm, Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích trở thành đơn vị quyền góp cố định của chúng ta."

Hội trường Từ không có chú ý tới lời nói của ông ta làm cho cả người cô cứng ngắc, ông ta vẫn như cũ say mê cuồng nhiệt thao thao bất tuyệt.

"Khoản tiền quyền góp của Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích cũng không phải là nhỏ, Tổng giám đốc cam kết một năm ít nhất ba trăm vạn, hơn nữa trong vòng năm năm tuyệt đối sẽ không ngưng việc quyền góp."

Một năm ba trăm vạn, năm năm tổng cộng là mười lăm triệu, đối với một hội từ thiện mà nhất là đối với Hội Cơ Kim mà nói, đây đúng là một con số lớn, cũng khó trách hội trường Từ hưng phấn đến như vậy.

Mà mục đích của Trương Thác Tái rốt cuộc vì sao?

Anh ta cùng hội trường Từ nói hai người bọn họ biết nhau rốt cuộc dụng ý của anh ta là gì? Coi như thật muốn quyền tiền làm từ thiện cũng không cần mang cô ra lấy cớ là "quen biết cũ", dù sao năm đó khi hai người bọn họ tách ra thì quan hệ giữa hai người cũng đã chấm dứt rồi.

"Thật ra thì tổng quản lý Trương có đặc biệt dặn dò, không cần đề cho cháu biết, nhưng ta nhìn không được, ta cảm thấy được người ta góp một số tiền lớn như vậy cho chúng ta, không nói lời cảm ơn thật không nên."

Dương Hiểu Hi rơi vào trong trạng thái trầm tư, cô không nghe rõ lời của hội trường Từ, cô qua loa gật đầu một cái.

"Thật sự là quá tốt, cháu nhất định phải tự mình tới cửa nói cảm ơn mới có thể hiện thành ý của chúng ta." Hội trường Từ tiếp tục nắm tay của cô mãnh liệt lay động.

Dương Hiểu Hi bị câu nói kia của ông ta: "Tự mình tới cửa nói cảm ơn" làm cho thức tỉnh.

"Hội trường, ý của bác là..." Muốn cô tự mình đi gặp Trương Thác Tái?

Hội trưởng Từ cười gật đầu một cái: "Tất cả làm phiền cháu rồi."

Dương Hiểu Hi chết lặng bước ra khỏi phòng làm việc của hội trưởng, muốn cô tự mình tới cửa tìm Trương Thác Tái, chuyện này...

Cô không dám tưởng tượng hậu quả khi hai người mặt giáp mặt nhau, dù sao ban đầu là cô kiên trì muốn rời khỏi, muốn buông tay, anh ta đối với cô chỉ còn là hận, còn tình yêu trong lòng anh ta sớm theo gió bay đi rồi.

Trì hoãn chừng mấy ngày, dưới sự thúc giục của hội trưởng Từ lần nữa, Dương Hiểu Hi nhắm mắt gọi điện thoại đến Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích, muốn hẹn thời gian cùng thư ký của Trương Thác Tái.

Như đã nói qua, thân là một nhân vật lớn, Tổng giám của một công ty, một người một ngày kiếm bạc tỷ, có lẽ ở cửa ải của thư ký cũng không qua được, không nhất định...

Dương Hiểu Hi mong đợi... đến lúc đó cô sẽ có lý do báo cho hội trưởng Từ, không phải cô không có tự mình tới cửa nói cảm ơn, mà là Tổng quản lý vốn là một người bận rộn, đối với lời cảm ơn của nhà từ thiện Hội Cơ Kim đã được thư ký của anh ta thay mặt truyền đạt lại.

Vị thư ký chuyên nghiệp, âm thanh tràn đầy thân thiết hỏi thăm thân phận của cô.

Dương Hiểu Hi vội vàng nói lên tên họ của mình cùng đơn vị nơi là việc.

Vị thư ký hình như sớm có được chỉ thị, vừa nghe đến tên Dương Hiểu Hi, chẳng những không có hỏi cô điện tới có mục đích gì, càng không có lấy lý do "Tổng giám đốc bận rộn" cự tuyệt cô.

"Dương tiểu thư, Tổng giám đốc có chỉ thị, muốn cô tám giờ tối hôm nay đến..." Âm thanh của vị thư ký rõ ràng nói lên địa chỉ.

Dương Hiểu Hi sửng sốt, thì ra là Trương Thác Tái đã sớm dự liệu được cô sẽ tìm tới cửa, chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đều là âm mưu của anh ta?

"Dương tiểu thư? Cô vẫn đang nghe chứ?" Thư ký không nghe thấy Dương Hiểu Hi đáp lại, lên tiếng kêu cô: "Cần tôi lặp lại một lần nữa địa chỉ cho cô không?"

"Vâng, làm phiền cô." Dương Hiểu Hi không tiếng động khề cần, mang giấy theo lời của vị thư ký ghi lại địa chỉ.

Cô hiện tại không rảnh suy đoán Trương Thác Tái cuộc muốn làm gì. Sống ở đâu thì yên ở đấy, nếu nhất định phải giáp mặt, thì cứ trực tiếp gặp suy nghĩ quá nhiều đều vô dụng.

Sau khi cúp điện thoại, Dương Hiểu Hi đối với mình cô đơn cười.

Nếu như có thể, cô thật sự rất hi vọng ba năm trước đây cô chưa từng nói lời chia tay với anh, cho tới bây giờ trái tim cô vẫn còn thương anh ta...

Tám giờ tối, Dương Hiểu Hi trực tiếp từ phòng làm việc rời đi đến địa điểm gặp mặt mà Trương Thác Tái chỉ định.

Lúc này nhìn cô thất ngủ gật, đây không phải là tình huống thường trên TV sao, trước mắt cô chính là khu nhà cao cấp Tín Nghĩa nơi được xem là sang trọng nhất ở Đài Bắc, bên trong nếu không phải là những kẻ quyền thế thì cũng là nhà thượng lưu giàu có, một gian nhà ở đây tùy tiện giá trị cũng vài tỷ.

Trương Thác Tái vì sao hẹn cô ở nơi này? Là cô nghe lầm sao?

Dương Hiểu Hi từ trong túi tiền lấy ra địa chỉ mà mình sao chép, lần nữa đối chiếu, đúng là nơi này không sai.

Đối mặt với vẻ tráng lệ nơi này, cùng với bảo vệ khu nhà cấp cao, đột nhiên Dương Hiểu Hi cảm thấy khản trương trong lòng tự ti, nhưng cô vẫn lấy dũng khí bước về phía trước.

Một bảo vệ lập tức đi lên phía trước ngăn đường đi của cô, ý bảo cô không thể tiến về phía trước.

"Tiểu thư, xin hỏi cô có chuyện gì không?"

Dương Hiểu Hi không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt, báo ra tên họ của mình hơn nữa nói là Tổng giám đốc Khai Ích hẹn cô tới.

Bảo vệ vừa nghe đến tên họ của Dương Hiểu Hi, vốn là vẻ mặt nghiêm nghị trong nháy mắt trở nên hòa hoãn hơn.

"Dương tiểu thư mời đi bên này."

Dương Hiểu Hi đi theo bảo vệ bước vào... Cái thế giới khu nhà cấp cao, bảo vệ vì cô dẫn đường đến trước thang máy rộng rãi trơn bóng sáng ngời và lại còn giúp cô bấm phím thang máy, cuối cùng một mực cung kính khom người chào đưa mắt nhìn cô lên lầu.

Thang máy rất nhanh đến nơi cần đến, căn bản không chú ý tâm tình thấp thỏm của Dương Hiểu Hi.

Căn nhà được thiết kế trên tầng cao nhất của tòa nhà sang trọng này, hành lang lát đá cẩm thạch rộng rãi, mà trên tường của hành lang treo tranh vẽ của những danh họa nổi tiếng, một bên bày biện các tác phẩm nghệ thuật, cô tin là người dân bình thường có nhìn ăn nhìn mặc cả đời cũng không mua nổi.

Cô không rõ ràng lắm vì sao Trương Thác Tái đặc biệt hẹn cô đến nhà anh ta gặp mặt, có dụng ý gì? Nhưng cô vẫn rất vui vẻ thực hiện mong muốn của anh ta, bước lên đỉnh Kim Tự Tháp, trở thành nhân vật lớn trong giới thương nhân.

Đứng ở trước cổng chạm trổ Tượng Bạch Nha, Dương Hiểu Hi chần chờ một chút, bỗng chốc, cửa được mở ra, làm cô sợ hết hồn, sau đó, điện thoại công nghệ cao trên tường truyền đến âm thanh trầm thấp của Trương Thác Tái.

"Vào đi!"

Hiển nhiên anh ta đã sớm nhìn qua camera kín đáo thấy hình bóng của cô.

Dương Hiểu Hi hít thở sâu một hơi, sau đó đẩy cửa vào. Phòng khách to như thế không có một bóng người.

Dương Hiểu Hi ngây ngô đứng ở lối vào không biết nên hay không nên đi tiếp?

Cô nhìn quanh hai bên... thường thức khung cảnh xung quanh giống tính tình trầm ổn kín kẽ của anh ta, phòng khách được trang hoàng đơn giản nhưng nhìn ra đã được thiết kế tỉ mỉ.

Tất cả vật phẩm đều do những danh gia chế tạo, hoặc là từ Âu châu nhập khẩu vào, toàn là thủ công đắt giá.

"Cô là tới chịu phạt đúng sao?" Trương Thác Tái từ tầng trên của biệt thự đi xuống, giọng điệu nói chuyện mang theo vẻ trào phúng.

Anh ta mặc áo sơ mi đen được may thủ công tinh xảo, vạt áo somi bị kéo ra, vài chiếc cúc áo mở nhìn thấy bên trong là bộ ngực lực lưỡng, rắn chắc.

Ba năm không gặp, anh ta vẫn giống trong trí nhớ của cô anh tuấn quyền rũ, chỉ có phong cách càng thêm kín kẽ cùng thành thực của người đàn ông thành đạt.

Trương Thác Tái đi tới quầy rượu ở phòng khách.

"Muốn uống chút gì không?" Anh ta hỏi.

"Nước... Nước là được rồi." Dương Hiểu Hi nhếch miệng.

Lông mày Trương Thác Tái nhẹ nâng một bên: "Có lẽ cô nên uống chút rượu, nhìn bộ dáng khàn trương lúc này của cô xem."

Anh ta vì cô rót một ly nước, ngồi xuống ghế sofa, hai chân vắt vẻo, ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt cao thâm khó lường.

"Tôi sẽ không ăn cô..." Ngụ ý, cô không cần khăn trương mà đứng trước cửa, anh ta cũng không phải mời cô tới nhà anh ta làm thần giữ cửa.

Dương Hiểu Hi khiếp đảm hít thở một hơi thật sâu, sau đó mới đi tới gần anh ta.

"Mời ngồi." Cô ngồi trên ghế salon đối diện anh ta.

"Cám ơn."

"Hiểu Hi... Ba năm nay cô khỏe không? Còn nhớ rõ ban đầu cô không kịp chờ đợi tôi mà đã rời đi, là bởi vì chán nản đi theo tôi phải chịu khổ, muốn có một cuộc sống tốt hơn..."

Anh ta cố ý nhắc tới chuyện cũ muốn làm cho cô khó chịu.

Dương Hiểu Hi né tránh cái nhìn chăm chú của anh ta, cũng cố ý tránh vấn đề của anh ta.

"Chúng ta không cần đề cập chuyện cũ được không?" Cô hèn mọn thỉnh cầu.

"Không được." Trương Thác Tái trực tiếp cự tuyệt.

Dương Hiểu Hi kích động ngẩng đầu nhìn anh ta.

"Thế nào, nguyện ý mất nhìn thẳng tôi." Giọng điệu của anh ta vẫn như cũ giễu cợt: "Giữa chúng ta chỉ có quá khứ, không nói quá khứ chẳng lẽ nói tương lai sao?"

"Em hôm nay tới chủ yếu là thay Hội Cơ Kim cảm tạ tổng giám đốc đã hào phóng quyền góp..." Dương Hiểu Hi giống đang đọc bài giảng đem lời cảm ơn nói ra, cô chỉ muốn mau sớm nói xong, sau nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Anh ta biết, cô đang đứng ngồi không yên muốn nhanh chóng rời đi.

Nhưng anh ta làm sao có thể để cô bỏ đi dễ dàng như vậy chứ.

"Tôi cũng không phải là nhà từ thiện..." Trương Thác Tái nhún nhún vai rộng: "Công Ty vốn là lấy quyền tiền tới tiết thuế, Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích mỗi một năm quyền ra khoản tiền mấy triệu mà thôi, chỉ là toàn bộ Đài Loan cần quyền góp cùng cơ quan từ thiện thật sự quá nhiều, vì công bằng để đạt được mục đích, Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích quyền tiền cũng không đặc biệt thiên lệch, tôi đối với từ thiện nói lên quyền góp kế hoạch thật là 'lòng riêng' chiếm đa số."

Cô đoán quả nhiên không sai, Trương Thác Tái đột nhiên không giải thích được quyền một số tiền lớn cho nhà từ thiện Hội Cơ Kim như vậy, tuyệt đối là nhắm về phía cô.

Trương Thác Tái nhìn Dương Hiểu Hi chậm rãi nói: "Dĩ nhiên, tôi cũng vậy tùy thời có thể ngưng hẳn kế hoạch quyền góp ..."

"Anh không thể."

"Tôi vì sao không thể?" Trương Thác Tái hỏi ngược lại: "Cô suy nghĩ một chút, nếu tôi ngưng hẳn quyền góp cũng vô tình hay cố ý ở thương giới tung ra tin đồn, nói tài vụ của nhà từ thiện hình như có vấn đề, như vậy thử hỏi, sau này vẫn còn có ai dám quyền tiền cho các người đây?"

Dương Hiểu Hi nhìn chằm chằm Trương Thác Tái: "Làm sao anh có thể..." Cô không dám thốt thêm lời nào, nhìn nụ cười của Trương Thác Tái, ánh mắt lạnh lùng của anh ta nói cho Dương Hiểu Hi biết, anh ta thật sẽ làm như vậy.

Anh ta nói được làm được.

Cô không dám tin thờ hồn hên, không thể tin được anh ta thể nhưng có thể lạnh lùng vô tình đến như vậy.

"Trương Thác Tái, anh rốt cuộc muốn thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Mười Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Edit: sendyle

Beta: Hương Quỳnh

Anh ta rốt cuộc muốn thế nào?

"A, vấn đề này hỏi thật hay." Trương Thác Tái cố ý hỏi ngược lại.

"Hiểu Hi, cô từng hối hận chưa? Ba năm trước đây khi cô quyết định rời tôi đi, sau đó có cảm thấy hối hận không? Thấy thành tựu ngày hôm nay của tôi, cô có hối hận về quyết định năm xưa của mình không?"

Anh ta buộc cô trả lời, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, không buông tha chút phản ứng bất thường nào trên mặt cô.

Hối hận? Cô hối hận sao?

Không, mặc dù rời khỏi anh ta làm cô rất đau, nhưng nếu như có thể quay trở lại thời gian ba năm trước, lựa chọn của cô vẫn như cũ là...

"Không, tôi không hối hận."

Trong nháy mắt, tâm tình Trương Thác Tái trải qua nhiều biến đổi phức tạp, nhưng nhanh chóng bình thường trở lại, đến nỗi làm cho người ta không thể nào nắm bắt lấy.

"Thật sao?" Hồi lâu, anh ta mới nhẹ giọng nói: "Nhưng tôi hối hận... Tôi hối hận yêu cô, hối hận từng yêu cô, hối hận về những chuyện từng trải qua giữa chúng ta."

Nếu như một câu "Tôi không hối hận" Dương Hiểu Hi là muốn đả kích Trương Thác Tái, những câu nói liên tiếp hối hận của Trương Thác Tái tựa như lưỡi dao sắc bén, một dao làm tim cô đau nhói.

Dương Hiểu Hi cơ hồ là tổn khí lực của toàn thân mới để cho mình ổn định, mới không để cho lòng của mình tan nát vỡ vụn.

"Hiện tại nếu như tôi có thể, tôi sẽ làm tất cả để thay đổi quá khứ giữa chúng ta."

Lời nói của Trương Thác Tái khiến Dương Hiểu Hi hoảng sợ ngược mắt nhìn về phía anh ta.

Ý tứ của anh ta phải ...

Trương Thác Tái từ ghế sofa chậm rãi đi tới trước mặt cô, lấy tay nâng lên cằm của cô, ánh mắt khinh miệt.

"Tôi muốn cô làm bạn tình của tôi, phụ trách giải quyết nhu cầu của tôi." Anh ta muốn thay đổi quá khứ, trước đây đối với cô sinh ra tình yêu, quan hệ giữa hai người bọn họ hôm nay sau ba năm sẽ có chuyển biến lớn.

Anh ta muốn cô làm bạn trên giường, không có bất kỳ tình cảm, chỉ có thể ở trên giường cùng anh ta phát tiết tình dục...

"Không thể nào." Dương Hiểu Hi vuốt tay của anh ta, không dám tin anh ta có thể thốt lên yêu cầu như thế.

"Xem ra cô còn nghe không hiểu ý của tôi, tôi không phải là thỉnh cầu cô, mà là đang thông báo cho cô." Trương Thác Tái cười lạnh.

"Nếu như cô không muốn Hội Cơ Kim rơi vào tình cảnh như tôi đã nói..." Không có mười lăm triệu quyền góp là chuyện nhỏ, nhưng nếu danh dự nhà từ thiện Hội Cơ Kim bị bôi xấu...

"Anh... anh quá là hèn hạ."

"Thật sự, cảm ơn cô đã khen ngợi." Trương Thác Tái cố ý vặn vẹo lời Dương Hiểu Hi, Dương Hiểu Hi cắn môi dưới: "Tôi sẽ không để anh uy hiếp, nhà từ thiện Hội Cơ Kim chỉ là chỗ tôi làm việc, cùng lắm thì tôi từ chức thôi công việc, từ này về sau nhà từ thiện tốt hay xấu căn bản không liên quan tới tôi."

Cô cố ý nói lạnh lùng, thật ra căn bản không phải như thế, hội trưởng Từ đối với cô có ơn, lúc cô rời đi Trương Thác Tái không có chỗ nào để đi, đã thu nhận cô, cho cô một nơi làm việc. Bỏ qua một bên những thứ này, cô cũng tuyệt đối không có khả năng dễ dàng bỏ những người bạn nhỏ đáng thương không người chăm sóc, nhưng cô phải khiến Trương Thác Tái tin tưởng cô và nhà từ thiện không chút quan hệ, có như vậy anh ta mới không thể uy hiếp được cô.

Trương Thác Tái nhún vai một cái: "Được rồi, hiển nhiên dùng nhà từ thiện uy hiếp cô không có hiệu quả, như vậy ngày mai tôi liền hạ lệnh thu hồi mười lăm triệu tiền quyền góp, hơn nữa tung tin..."

"Đừng!" Dương Hiểu Hi kích động kêu lên.

Trương Thác Tái lạnh lùng liếc cô một cái, giọng điệu mở miệng càng lạnh lùng hơn: "Tôi cho cô ba ngày suy nghĩ, tính nhẫn nại của tôi không nhiều, tôi nói được làm được, cô đừng vọng tưởng khảo nghiệm tôi."

"Cô có thể đi." Nói hết lời, anh ta lập tức hạ lệnh đuổi khách.

Trái tim Dương Hiểu Hi cảm thấy vô cùng đau đớn, không ngờ Trương Thác Tái hận cô như thế.

Cô như cái xác không hồn đi về phía cửa chính.

Lúc này, điện thoại của Trương Thác Tái vang lên, anh ta bắt máy, giọng điệu dịu dàng so với lời nói lúc này với cô chênh lệch rất lớn, cô nghe được anh ta kêu đối phương...

Điềm Tâm?

Không, không phải Điềm Tâm, nếu cô nhớ không sai, người tên "Điềm Tâm" trong lời Trương Thác Tái chính là thiên kim Đồng Sự Trường Công Ty Khoa Kỹ Khai Ích, Đinh Điềm Hâm.

Cô cùng Đinh Điềm Hâm đã từng gặp mặt qua, chính xác mà nói phải là, Đinh Điềm Hâm đã từng tìm cô, cầu xin cô...

Không muốn nhớ lại nữa, nếu như Trương Thác Tái nói lên điều kiện giao dịch giữa bọn họ mục đích chính là để trả thù, muốn ô nhục cô, như vậy anh ta đã làm được.

Tự ái của cô bị giẫm đạp, trái tim tan nát, máu chảy đầy đất.

Anh ta đối với Đinh Điềm Hâm lại dịu dàng như vậy, nhưng đối cô lời nói lạnh nhạt đối lập rõ ràng, đã từng, cô cũng từng được anh ta che chở như bảo bối trong lòng bàn tay...

Dương Hiểu Hi không muốn khóc, nhưng nước mắt lại không nhịn được chảy xuống khuôn mặt, cô mở cửa, giống như bị ác ma đuổi theo chạy như bay rời đi...

Trương Thác Tái vì sao phải nói như thế làm cô không đất dung thân, anh ta không phải đã có Đinh Điềm Hâm, gia cảnh hiển hách, bạn gái đáng đáp ngọt ngào rồi sao?

Làm như vậy chẳng lẽ không cảm thấy có lỗi với Đinh Diễm Hâm sao?

Anh ta cho cô ba ngày suy nghĩ, thời hạn chỉ còn hôm nay, ngày mai... Dương Hiểu Hi nặng nề thở dài.

"Hiểu Hi, cô là lạ, hai ngày nay không ngừng than thở." Đồng nghiệp Tiểu Ưu vừa lúc đi ngang qua trước mặt cô, dừng lại, quan tâm hỏi.

"Tôi không sao." Dương Hiểu Hi miễn cưỡng nặn ra nụ cười.

"Nhìn cô quảng thâm mắt đen như vậy, cô ngủ không ngon giấc sao?"

Thật sự cô bị mất ngủ nghiêm trọng.

Một gã đồng nghiệp khác nghe được lời nói của Tiểu Ưu cũng ở trước mặt cô dừng chân, quan tâm nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

"Xác thực, cô sắp có thể cùng đoàn đoàn viên viên xưng huynh gọi đệ."

"Cô không phải là sau khi thấy Trương Thác Tái bắt đầu không ngủ được chăng?" Tiểu Ưu hỏi.

Dương Hiểu Hi cả kinh, Tiểu Ưu làm sao biết?

"Nếu là tôi có thể nhìn anh ta trong khoảng cách gần như vậy, thậm chí cùng anh ta nói chuyện thương lượng, tôi đại khái cũng sẽ ba ngày ba đêm không ngủ được." Tiểu Hâm lộ ra vẻ mặt say mê mơ mộng.

Thì ra là chuyện này.

"Hiểu Hi, cô nói mau, Trương Thác Tái có phải thật như tạp chí báo viết, chỉ cần đến gần anh ta là có thể cảm nhận được sức quyến rũ không có gì sánh kịp của anh ta, ngay cả nữ tu sĩ cũng phải đầu hàng?"

Dương Hiểu Hi không biết trả lời đồng nghiệp như thế nào.

Chỉ là họ đang đắm chìm trong ảo tưởng đối với Trương Thác Tái, cho nên Dương Hiểu Hi có trả lời như thế nào, căn bản không quan trọng.

"Trương Thác Tái kể từ khi cùng thiên kim Đồng Sự Trường Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích giải trừ hôn ước, giá trị lên như điều gặp gió, nghe nói rất nhiều công ty muốn gả con gái của họ cho anh ta, ngay cả nữ minh tinh cùng người mẫu cũng vọng tưởng cùng anh ta lén phụng."

Dương Hiểu Hi nghe được trọng điểm.

"Cái gì? Anh ta cùng Đinh Diễm Hâm giải trừ hôn ước rồi?"

"Cô không biết phải không? Chuyện này là chuyện năm trước."

"Đúng vậy, lúc ấy tin tức bọn họ giải trừ hôn ước rung động cả thương giới."

Dương Hiểu Hi khiếp sợ không thôi.

Không phải cô lạc hậu, mà là năm đó rời khỏi Trương Thác Tái, sau rời Đài Bắc, cô cố ý muốn tránh những tin tức liên quan đến anh ta.

Cho nên cô căn bản không biết gì về khoảng thời gian ngắn ngủi của Trương Thác Tái, trong vòng ba năm nhảy lên làm Tổng giám đốc Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích, càng không biết Trương Thác Tái cùng Đinh Diễm Hâm đính hôn, thậm chí còn giải trừ hôn ước...

"Tại sao phải giải trừ hôn ước?" Cô hỏi.

"Chuyện này có rất nhiều lời bàn tán, ba tháng sau khi thiên kim Đồng sự trường Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích muốn giải trừ hôn ước, lập tức truyền ra tin cô ấy có đối tượng kết giao mới, rất dễ nhận thấy là Đinh Diễm Hâm thay lòng đổi dạ." Tiểu Ưu trong nháy mắt hóa thân làm ký giả tạp chí lá cải, đem chuyện chia tay của người khác đầu đuôi phân tích rõ ràng.

Tiểu Hâm ở bên ngoài bổ sung: "Bọn họ sau giải trừ hôn ước, Trương Thác Tái vẫn như cũ ở lại Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích, thậm chí đến cuối cùng còn thăng làm Tổng giám đốc, nghe là Đồng Sự Trường Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích vì muốn đền bù nên giữ Trương Thác Tái ở lại, dù sao cũng là con gái mình thay đổi tình cảm trước, còn nữa, Trương Thác Tái cùng người được cho là bạn trai mới - giáo sư đại học - của Đinh Diễm Hâm, đương nhiên đối với sự nghiệp mình của Trương Thác Tái tương đối có trợ giúp."

"Còn có tạp chí lá cải nói, Trương Thác Tái đối với Đinh Diễm Hâm vẫn tình cũ chưa dứt, cho nên nguyện ý ở lại Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích đợi cô hồi tâm chuyển ý, bằng không với tài năng và bản lĩnh của mình có thể tự kinh doanh phát triển sự nghiệp của bản thân, sao lại nguyện ý ở lại Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích."

"Cái cô Đinh Diễm Hâm rốt cuộc có gì tốt? Cô ta rất đẹp không sai, gia thế lại hiển hách, nhưng người phụ nữ như cô ta làm cho người khác cảm thấy chán ghét nhất rồi..."

Tiểu Ưu cùng tiểu Hàm một nói một phụ họa, cách xa bước xa khỏi bàn làm việc của Dương Hiểu Hi.

Sắc mặt Dương Hiểu Hi tái nhợt nhăm nhắt lại, làm cho trái tim đang bị kích động bị trầm xuống một chút.

Ngày đó cô rõ ràng nghe Trương Thác Tái nói chuyện đối với Đinh Diễm Hàm giọng điệu dịu dàng như thế, không hiểu sự tình còn cho là anh ta đang nói chuyện với người yêu.

Không ngờ anh ta cùng Đinh Diễm Hàm đã sớm giải trừ hôn ước...

Trương Thác Tái đối với Đinh Diễm Hàm vẫn còn tình cảm, cho nên nguyện ý ở lại Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích đợi cô hồi tâm chuyển ý, lời nói của Tiểu Ưu vẫn cứ vang lên lặp lại không ngừng trong đầu cô.

Rõ ràng Đinh Diễm Hàm từng bảo đảm với cô, cô ta sẽ yêu Trương Thác Tái cả đời, hơn nữa bảo đảm anh ta một bước lên mây.

Điều phía sau cô là làm được, nhưng cô lại yêu người đàn ông khác. Quảng Trương Thác Tái đi.

Như vậy, cô rời đi cùng thành toàn cho họ, quay đầu lại... Cái gì cũng không còn.

Kỳ hạn Trương Thác Tái cho cô đã đến, cô còn đang do dự thì nhận được điện thoại của Trương Thác Tái gọi đến phòng làm việc.

"Tôi chờ cô ở 'phòng tổng thống' tại khách sạn M đến nửa đêm, cô tới chứng tỏ cô đáp ứng giao dịch giữa chúng ta, không tới cũng đừng trách tôi lạnh lùng vô tình."

Anh ta, Trương Thác Tái, nói được là làm được.

Dương Hiểu Hi sau khi cúp điện thoại, tâm trạng hoảng hốt, mãi cho đến tan ca.

"Hiểu Hi, cô ở đây ngăn người gì, cả một buổi tâm thần có chút không tập trung." Chị Nguyệt ngồi ở bên cạnh Dương Hiểu Hi sớm thu thập xong bao hoá trang trên mặt bàn, chuẩn bị tan việc, cô giương tay trước mắt Dương Hiểu Hi vầy vầy, ý đồ dẫn lực chú ý của cô quay về.

"A, Chị Nguyệt, chuyện gì?" Rốt cuộc Dương Hiểu Hi đã phục hồi lại tinh thần.

Chị Nguyệt cười cô: "Tan ca, em không sao chứ."

Dương Hiểu Hi ngẩng đầu nhìn đồng hồ lớn trên tường, sợ hết hồn: "Đã sáu giờ rồi sao?"

Ước chừng sau khi Trương Thác Tái gọi đến đã được bốn tiếng, cô sững sờ, bốn giờ đã trôi qua nhanh như vậy, cách nửa đêm chỉ còn lại sáu giờ.

"Nhìn cô hoảng hốt kìa, đến giờ tan ca cũng không biết."

Dương Hiểu Hi xin lỗi cười cười, vội vàng dọn dẹp bàn làm việc chuẩn bị tan ca.

"Đúng rồi, mọi người quyết định đến quán ốc ăn bữa tối, em cùng đi chứ."

Cô cũng muốn cùng mọi người cùng đi, nhưng lúc này tâm tình cô không muốn ăn chút nào.

"Chị Nguyệt, rất xin lỗi, em không thoải mái muốn về nhà trước nghỉ ngơi."

Chị Nguyệt cũng không có miễn cưỡng cô.

"Cũng tốt, nhìn sắc mặt của em tái nhợt như vậy, nhanh một chút về nhà nghỉ ngơi đi."

"Ừ, Chị Nguyệt, bye bye."

Chị Nguyệt rời đi trước, phòng làm việc mọi người cũng tan ca, Dương Hiểu Hi ngồi yên ở trên ghế, dọn dẹp đến một nửa mặt bàn để trống không.

Sắc trời từ từ tối.

Trong phòng làm việc chỉ còn lại ánh sáng cô đơn trên bàn của cô. Đi, hoặc không đi?

Cô không muốn nhìn hội trưởng Từ kiên trì khổ cực duy trì Hội Cơ Kim bởi vì cô mà hủy, nhưng cô cũng không nguyện đồng ý giao dịch với Trương Thác Tái, để anh ta trả thù.

Nhưng, lòng của cô nổi lên kích động nho nhỏ.

Thật ra thì cô đau lòng vì anh ta, đau lòng vì chuyện tình cảm của anh ta lần nữa tan vỡ, lần đầu tiên là cô, lần thứ hai là Đinh Diễm Hâm.

Mà chính cô đem anh ta đẩy tới bên cạnh Đinh Diễm Hâm, cho nên chính cô gián tiếp bóp nát trái tim của anh ta.

Anh ta là nên hận cô ...

Chớp mắt một cái hai giờ đồng hồ lại qua rồi, tám giờ.

Dương Hiểu Hi đứng dậy rời phòng làm việc, đứng ở thang máy dưới tầng, cùng bảo vệ ở cửa chính chúc ngủ ngon sau, sau đó đi về phía trạm xe điện ngầm gần đây.

Trạm xe điện ngầm dưới đất đợi xe, bên trái đoàn xe có thể chờ cô về nơi thuê phòng, bên phải hướng về khách sạn phía trước.

Cô đứng ở chỗ này, nhìn hai bên đoàn xe tới cùng một lúc, cũng đi một lúc, cô cũng không thể vẫn đứng ở chỗ này...

Hồi lâu sau, cô rút cuộc lên xe, tiến về phía cô quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Mười Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Edit: sendyle

Beta: Hương Quỳnh

Cửa vừa mở ra, một cánh tay cường tráng đem cô từ bên ngoài kéo vào người anh ta, trong nháy mắt đem cô vây ở trên bức tường lạnh lẽo.

Hơi thở quen thuộc gần sát môi của cô, cũng không có bất kỳ biểu hiện thương yêu, anh ta mãnh liệt cạy ra môi của cô, thăm dò vào bên trong.

"Không..." Cô chống cự.

"Cần gì giả mù sa mưa? Cô đã lựa chọn." Anh ta trừng phạt khẽ cắn môi dưới của cô, cô kêu đau một tiếng, anh ta lại nhân cơ hội xâm nhập vào trong bờ môi của cô vô cùng bá đạo.

Bàn tay từ vạt áo trượt vào thân thể mở áo ngực của cô, anh ta không khách khí giầy xéo đỉnh núi màu hồng làm cho nó trở nên hồng hồng, đứng thẳng lên.

"Nhìn này, đầu vú của cô nhanh như vậy đã cứng rắn." Anh ta hôn tai của cô, cố ý ở bên tai cô nói ra những lời nói thấp kém có chút hạ lưu.

Anh ta dùng phương thức như thế để trả thù cô...

Phụ nữ nào cũng đều như vậy sao? Miệng nói không, nhưng thân thể lại rất háo sắc, anh ta mới vừa đụng liền nhạy cảm như vậy.

Anh ta tà ác dùng lòng ngón tay xoa bóp nụ hoa của cô, cảm giác hô hấp của cô càng ngày càng gấp rút, môi của anh ta khấn cấp vùi sâu vào cổ cô, dùng lưỡi khẽ liếm anh ta biết đây là điểm mẫn cảm của cô.

"Ừm!" Cô không cách nào không chế bản thân không thốt ra những tiếng rên rỉ xấu hổ ấy.

Biết rõ không nên có phản ứng, nhưng cô lại bị anh ta trêu chọc thành ra như thế, lại ở dưới người anh ta vì kích tình mà thờ dốc hình ảnh ngày nào thoáng hiện qua trong đầu cô...

Nhưng hôm nay khác trước rồi, hiện tại anh ta đối với cô đã không còn yêu, chỉ có thù hận.

Còn có đôi nhũ điểm, đó cũng là chỗ mẫn cảm của cô, anh ta ngâm vào, mút thật sâu, dùng lưỡi kích thích.

Anh ta thích bộ dáng cô vì tình dục mà kích tình, sẽ để cho anh ta thật sâu vùi sâu vào bên trong cô, ở nơi ẩm ướt của cô mà chạy nước rút giường oai.

Anh ta hòa tốc giải phóng dương vật cứng rắn mãnh liệt giữa háng mình, tung vẩy của cô lên cao, gạt quần lót, nâng cao một bên bắp đùi của cô lên.

Không chần chờ chút nào xông vào...

Đáng chết, cô chặt giống như xử nữ, bên trong thật ẩm áp làm người anh ta điên cuồng.

Quá lâu, khoái cảm đã từng quen thuộc cùng tình dục lại trở về rồi, anh không nhẫn nại nữa, đang ở lối vào gian phòng tối của khách sạn, cứ cuồn cuộn bá đạo mà muốn cô.

Bị cuồn cuộn, đùi Dương Hiểu Hi cơ hồ mềm nhũn ngồi chồm hổm trên thảm trải sàn.

Trương Thác Tái bồng cô lên, tiến vào phòng ngủ rộng rãi sang trọng, không hồ là 'phòng cho tổng thống', tấm nệm màu trắng trên giường lớn đủ hơn vài người lăn lộn ngủ trên đó.

Anh ta đem cô đặt trên giường, sau đó đứng dậy cởi xuống tất cả quần áo trên người mình, hung hăng muốn cô cả đêm.

Nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ khuya, cô phải rời đi.

Trước khi đi cô dừng lại bước chân ngoái đầu nhìn lại ... Ngồi xổm người xuống nhìn anh đang ngủ thiếp đi, tâm dâng lên cảm giác khổ sở trong lòng.

Cô hận anh ta uy hiếp cô trở thành bạn tình, trở thành công cụ phát tiết tình dục cho anh ta, nhưng cô lại không có biện pháp đối với trái tim mình, không thể hận anh ta, bởi vì tận sâu trong trái tim cô đối với anh ta. ... Còn có yêu anh.

Bởi vì yêu, cho nên hận, bởi vì yêu, cho nên thương tâm.

Đang ngủ say trong anh ta tựa như đứa bé, nhưng chân mày lại sâu khỏa, cô thật nhớ, lấy tay xoa đi nếp nhăn trên chân mày anh, cô không muốn anh lúc nào cũng nhăn mày, cũng suy nghĩ chỉ muốn nhìn thấy anh vui vẻ tươi cười. . .

Cô từ năm hai trung học đã tồn tại trong cuộc sống của anh, mền nhau đến tốt nghiệp đại học, sau đó chia tay, ước chừng cũng được mười năm, anh ta đã là người không thể thiếu trong sinh mạng cô, mặc dù bọn họ chia tay, lòng của cô vĩnh viễn đều nhớ thương anh ta không nguôi. . .

Nhẹ nhàng, đem bàn tay anh đặt vào bên trong mền, hai mắt Dương Hiểu Hi nhắm lại nhớ lại khoảng thời gian ngọt ngào mà hai người từng trải qua. . .

Mười tám tuổi, Dương Hiểu Hi đem chính mình giao cho anh, lúc ấy, cảm giác hạnh phúc giống như toàn thế giới đều là màu hồng, ngay cả hô hấp đều ngọt ngào.

Nhưng khi Trương Thác Tái học năm ba đại học, anh có biết một học muội là sinh viên đại học năm nhất cô tên Đinh Diễm Hâm, ngoại hình của cô ấy xinh đẹp sáng sủa, cá tính, mặc dù gia thế hiển hách nhưng không vì vậy mà kiêu căng, cùng bạn học rất hòa thuận, không phân biệt đẳng cấp, cô thông qua học trưởng giới thiệu mà biết Trương Thác Tái, từ đó bắt đầu si mê anh.

Dương Hiểu Hi không đậu vào trường đại học của Trương Thác Tái, cô thi đậu đại học quốc lập xã công phải học ở một ngôi trường khác, nhưng không vì vậy mà ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai người, họ vẫn nâng đỡ nhau, tình yêu của họ vẫn tốt đẹp như ngày nào. . .

Khi Trương Thác Tái học năm tư, ngoài ý muốn có cơ hội tiến vào làm việc tại Công Ty Khoa Kỹ Khai Ích, là một trong những công ty đứng hàng đầu ở Đài Loan. . . Tại đây, anh có cơ hội vừa làm vừa học.

Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích mỗi một năm hết tết đến sẽ chọn từ những sinh viên năm tư ưu tú đứng đầu các trường đại học danh tiếng chọn ra những cá nhân làm việc tại công ty, đầu tiên vừa làm vừa học, từ nền tảng bồi dưỡng lên, đợi bọn họ sau khi tốt nghiệp, mới trở thành nhân viên chính thức.

Bởi vì Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích so với những công ty khác có tiền lương cùng phúc lợi tốt hơn, đối với những sinh viên vừa ra trường đã tìm được một công việc tốt như thế mà nói đây chính là cơ hội vô cùng tốt.

Nhưng bởi vì số lượng họ tuyển có hạn, dần dà tất cả mọi người hiểu chỉ cần có bối cảnh tốt hoặc có người giúp đỡ thì mới có cơ hội. Còn đối với những học sinh không có quyền thế bối cảnh nghèo nàn mặc dù thành tích cùng biểu hiện rất ưu tú sẽ không có cơ hội, Trương Thác Tái chính là một trong số đó. Vì vậy anh ta cũng không tích cực đến Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích thử cơ hội.

Là Đinh Diễm Hâm thuyết phục anh ta nhất định phải đến ghi danh, nói rằng anh ta là một người ưu tú tuyệt đối có thể được tuyển dụng.

Quả nhiên, Trương Thác Tái dưới sự ủng hộ của thiên kim Đồng Sự Trường đã trúng tuyển, hơn nữa kết quả công bố trúng tuyển ngày đó đứng đầu, lấy được tư cách vào làm việc tại đó.

Ngày đó về đến nhà, Trương Thác Tái ôm Dương Hiểu Hi thét chói tai: "Em là nữ thần may mắn của anh, trời ạ, anh thật vui. . ."

Dương Hiểu Hi cũng cùng với anh ta vui vẻ cười to, thậm chí vì quá vui mà khóc.

Trương Thác Tái hôn lên nước mắt của cô cũng hướng cô bảo đảm: "Hiểu Hi, sau này anh nhất định sẽ cho em những ngày tháng tốt nhất, tin tưởng anh. . ."

Anh luôn nghiêm túc và cố gắng như vậy, anh chưa bao giờ vì hoàn cảnh nghèo khổ cùng thân thể của mình mà cảm thấy xấu hổ, tự ti với người khác,

Dương Hiểu Hi gật đầu mạnh.

"Em tin tưởng, em tin tưởng anh."

Cô chứng kiến nhiều bạn bè của mình từ viện Dục Áu khi ra ngoài xã hội, bởi vì họ tự giận bản thân, hận đời mà đi vào những cảnh ngộ không thể quay đầu lại. Cô biết những đứa trẻ như cô và anh từ nhỏ không có sự ủng hộ và tình yêu thương, sự quan tâm của gia đình, có thể đi trên con đường thành công là một chuyện vô cùng gian nan, phải cần kiên định cùng nghị lực hơn người bình thường gấp mấy lần.

Sau khi trúng tuyển vào Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích, Trương Thác Tái không cần bỏ ba đi làm thêm nữa, tiền lương ở Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích so với công ty bình thường cao hơn, còn có ngoài định mức cho sinh hoạt phí, nếu ở trường thành tích tốt ưu cũng có thể xin học bổng.

Trương Thác Tái sau khi tốt nghiệp phải đến Đài Bắc đi lính, chủ quản công ty làm sao có khả năng buông tha một nhân tài ưu tú như vậy, tìm đủ phương thức để cho anh ta tiếp tục tại công ty kiêm chức.

Bởi vì đi làm có tiết kiệm nên anh ta dần dần dư giả, bọn họ từ một phòng trọ một giường ngủ một sàn nhà, dời đến một gian có phòng khách, có phòng ngủ nhỏ cùng phòng bếp nhỏ.

Chỉ cần Trương Thác Tái được nghỉ phép nhất định sẽ vui đầu trước máy vi tính ở trong phòng trọ nhỏ cố gắng làm việc, bình thường Dương Hiểu Hi sau khi tan học sẽ giúp anh ta nấu ăn tối, sau đó mới đi làm.

"Đợi chút." Khi Dương Hiểu Hi chuẩn bị ra cửa, Trương Thác Tái kêu cô lại, anh ta đem khăn quàng cổ trên cổ lấy xuống đeo lên cho cô.

"Em mặc ít như vậy sao được."

"Như vậy đủ rồi, em đi bộ coi như là vận động, còn có thể chảy mồ hôi đấy." Dương Hiểu Hi ngọt ngào nói, Trương Thác Tái mặc dù bận rộn vẫn không quên quan tâm đến cô.

"Tối nay em mấy giờ xong việc?"

"Đại khái khoảng mười giờ."

"Ừ, vậy anh sẽ đến đón em."

"Không cần, không phải tối nay anh có việc cần hoàn thành sao? Công việc quan trọng hơn, tự mình em đón tàu điện ngầm trở về là được."

Trương Thác Tái bất mãn nhăn lông mày lại: "Em từ trạm xe điện ngầm về đến nhà không phải đi qua một đoạn đường sao, buổi tối một cô gái đi như vậy quá nguy hiểm."

"Lúc anh đi bộ đội không phải em cũng vẫn đi một mình sao." Dương Hiểu Hi vừa nói xong mới giật nhớ mình vừa nói sai rồi, lông mi Trương Thác Tái nhíu lại càng sâu.

Biết rõ khi anh ta đi lính lo lắng nhất chính là cô, cô lại nói để cho anh ta sẽ càng thêm lo lắng.

Trương Thác Tái ôm cô vào trong ngực thật chặt, Dương Hiểu Hi trở tay vô vô lưng trần an ủi anh ta.

"Em sẽ cẩn thận."

Trương Thác Tái đối với người phụ nữ yêu mến bảo đảm: "Chờ anh giải ngũ chính thức tiến vào Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích làm việc, anh nhất định sẽ mua một gian nhà nhỏ thuộc về chúng ta: "Ở căn hộ tương đối cao cấp một chút, có bảo vệ, sẽ không như hiện tại mướn một căn phòng khá rẻ, hoàn cảnh xung quanh âm ỹ hỗn loạn như thế này."

Dương Hiểu Hi từ trong ngực anh ta ngẩng đầu: "Em sẽ đợi..."

Trương Thác Tái cúi đầu ngậm môi hồng của cô, dịu dàng in dấu hạ cam kết.

Đối với mình hứa lời hứa, Trương Thác Tái nói được làm được.

Anh ta sau đó xuất ngũ lập tức bị Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích lấy lương cao tuyển vào, vì mục tiêu, vì để cho Dương Hiểu Hi có cuộc sống tốt hơn, anh ta cơ hồ đem toàn bộ ý định dồn sức vào công việc.

Anh ta mỗi sáng sớm bảy giờ ra cửa, hơn mười một giờ khuya mới về nhà, Chủ nhật làm thêm giờ cũng là chuyện thường xảy ra.

So với hai năm Trương Thác Tái đi lính, Dương Hiểu Hi cảm giác mình hiện tại cô đơn hơn, nhưng cô càng phải thêm thông cảm cho anh, không thể oán giận, không thể trở thành gánh nặng của anh.

Khi đi làm được một năm, có một ngày anh ta đột nhiên về sớm, hưng phấn dắt tay Dương Hiểu Hi đi ra bên ngoài.

"Chúng anh đi đâu?"

"Em đi theo anh sẽ biết." Anh muốn cho cô một kinh hi.

Anh mang theo cô đi tới một vực các chung cư dành cho gia đình, bọn họ đi qua phòng bảo vệ cùng đại sảnh tráng lệ, đi thang máy thẳng lên lầu mười đi về phía căn hộ trong đó, anh ta đột nhiên từ trong túi móc ra chìa khóa.

"Trước tiên mắt nhắm lại."

Trương Thác Tái mở cửa đất Dương Hiểu Hi đi vào căn phòng mà anh ta vừa mới ký hợp đồng mua vào buổi chiều.

"Có thể mở mắt."

Dương Hiểu Hi mở mắt ra: "Thác Tái, nơi này là..."

"Nhà của chúng ta." Khóe miệng Trương Thác Tái mỉm cười.

Dương Hiểu Hi hít vào một hơi, vừa mừng vừa sợ.

"Anh làm được, anh thật đã làm được." Dương Hiểu Hi ôm anh ta vừa nói vừa nhảy lên.

Trương Thác Tái dắt tay nhỏ bé của cô đi vòng quanh tham quan phòng ốc: "Em cảm thấy nếu chúng ta đem ghế salon để ở chỗ này sẽ như thế nào? Em thích xem sách chúng ta có thể mua một tủ sách lớn bày ở đây, còn có phòng bếp... Mặc dù nhỏ nhưng mọi thứ đều an toàn, có thể để cho em thỏa thích nấu những bữa ăn ngon lành cho chúng ta..."

Tối hôm đó bọn họ ở lại căn hộ mới mua đến đêm khuya, hoạch định về tương lai tốt đẹp.

Lúc ấy, Dương Hiểu Hi mới vừa tốt nghiệp đại học, còn chưa có tìm được chỗ làm ý định của cô đều đặt vào việc bố trí tổ ấm của hai người.

Trương Thác Tái bận rộn hơn trước, bận đến coi như cô có phòng bếp có thể vì hai người nấu bữa ăn tối, anh cũng không có thời gian về nhà thường thức.

Mặc dù rất cô đơn, tựa như Dương Hiểu Hi vẫn như cũ yên lặng coi chừng nhà mới của hai người, thông cảm khó khăn của anh ta, thông cảm cố gắng của anh, cho nên cô muốn khi anh ta về đến nhà dù mệt mỏi sẽ không vì chuyện vụn vặt trong cuộc sống mà làm phiền anh.

Lúc ấy, Dương Hiểu Hi vẫn cảm thấy hai người rất hạnh phúc, cho đến đêm ấy, cô thiên kim xinh đẹp Đinh Diễm Hâm tìm tới cửa nhà bọn họ.

Mặc dù sau đó hỏi tường lại, Dương Hiểu Hi vẫn như cũ không cách nào hận hoặc ghét Đinh Diễm Hâm được.

Cô cũng không kiên cường, từ đầu tới đuôi cũng chưa từng lộ ra giọng điệu ra lệnh cho cô, có chỉ là không ngừng khẩn cầu.

Đinh Diễm Hâm nói với cô: "Tôi van cầu cô, tôi thật sự yêu học trưởng, tôi cầu xin cô đem anh ấy nhường cho tôi có được hay không?"

Hai người ngồi ở trong phòng khách của cô cùng Trương Thác Tái, Đinh Diễm Hâm thiếu chút nữa quỳ xuống, Dương Hiểu Hi lúc ấy bởi vì quá mức khiếp sợ, nhất thời không phản ứng kịp học trưởng trong miệng Đinh Diễm Hâm là ai.

Sau, cô mới ngơ ngác hỏi tường lại, Thác Tái hình như có đề cập với cô người tên Đinh Diễm Hâm, là cô ấy giúp Thác có cơ hội tiến vào Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích, cô chính là Thiên kim Đồng Sự Trường Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích, cũng là học muội của Thác Tái.

Dương Hiểu Hi dùng âm thanh khàn khàn kêu: "Thác Tái là người, không phải đồ vật, không phải nói nhường thì có thể nhường cho người này hoặc người kia."

"Không, chỉ cần cô nguyện ý..." Đinh Diễm Hâm kích động cầm tay Dương Hiểu Hi: "Thật xin lỗi, trước khi tới tôi đã cho người điều tra qua cô...cô cùng học trưởng đều là cô nhi, các người đã mến nhau ở chung nhiều năm, những năm gần đây nâng đỡ lẫn nhau, cũng lệ thuộc vào nhau..."

Dương Hiểu Hi mong mỏi muốn tránh thoát khỏi cô lại không giẫy thoát được.

"Tình yêu của tôi đối với học trưởng cũng không thua cô, từ năm nhất lần đầu tiên nhìn thấy học trưởng thì tôi đã yêu anh ấy, những năm gần đây vẫn không thay đổi, học trưởng cũng không bao giờ nói chuyện riêng của mình, tôi cũng là sau mới biết được sự tồn tại của cô, tôi cũng tự nhủ bản thân mình nên từ bỏ... Nhưng mặc kệ tôi cố gắng thế nào đều vẫn là không bỏ được học trưởng..." Đinh Diễm Hâm nói đến tình yêu nhiều năm của mình cay đắng mà là chảy rơi lệ.

Người đẹp chính là mỹ nữ, mặc kệ dù khóc thế nào xem ra còn là rất đẹp.

So sánh với người ta, cô Dương Hiểu Hi giống như một con vịt xấu xí rất khác biệt, không có dáng ngoài, không có gia thế, không có tự tin.

"Không ai mua bán tình yêu..."

"Tôi hiểu biết rõ yêu cầu của tôi là quá mức..." Đinh Diễm Hâm nói lên thỉnh cầu của cô: "Nhưng tôi với cô không giống nhau, tôi có thể cho học

trường một tương lai thành công, mặc dù học trường rất cố gắng cùng ưu tú, đợi một thời gian anh ta tuyệt đối có thể ra ngoài tạo nên bầu trời riêng thuộc về mình, nhưng là anh ta nếu ở cùng với tôi... Không cần mấy năm lập tức liền có thể đạt tới giấc mộng của anh ấy, một bước lên mây."

"Cô... Nói như vậy thật là quá đáng, chẳng lẽ giống như cô nhi chúng tôi cũng không xứng phải có tình yêu sao?"

"Không, tôi tuyệt đối không có ý này... Thật xin lỗi, vì tôi quá yêu học trường, tôi cũng sẽ không đối với cô nói lên thỉnh cầu vô lý của mình như vậy." Đinh Diễm Hâm nắm thật chặt tay Dương Hiểu Hi không chịu buông.

"Chúng ta cùng yêu học trường, nhưng tôi có thể cho học trường nhiều hơn cô, tôi tin tưởng cô cũng không nhẫn tâm để học trường mỗi ngày làm việc cũng vượt qua mười hai giờ, tình nguyện chà đạp sức khỏe của mình để đạt được thành tựu trong sự nghiệp, anh ta chính là người như vậy, một khi hoạch định mục tiêu nhất định sẽ đạt cho bằng được."

Đinh Diễm Hâm nói không sai, Thác Tái đích xác là người như vậy.

"Vì học trường, tôi cầu xin cô... Chỉ cần cô chủ động rời khỏi học trường, nhất định học trường sẽ dành tình cảm cho tôi, tôi đối với cô thế, cả đời sẽ yêu anh ấy, sẽ mang lại hạnh phúc cho anh ấy."

Bị lời cầu xin chân thành của cô làm sắc mặt Dương Hiểu Hi thay đổi trở nên trắng bệch, tay chân cũng phát ra run.

Cô yêu Thác Tái như thế, làm sao có thể rời đi anh ấy.

"Không được, không thể."

"Tôi van cầu cô." Cuối cùng Đinh Diễm Hâm quỳ xuống.

Dương Hiểu Hi đảm đương không nổi, cô cũng không biết nên đối mặt như thế nào, cô chạy vào phòng khách, trốn vào trong phòng ngủ, đầu lòng khóc lớn.

Cô biết Đinh Diễm Hâm nói đúng, Thác Tái cùng với cô tuyệt đối không thể có tương lai được bằng với cô ấy, Đinh Diễm Hâm cái gì cũng có, mà cô không có gì cả.

Coi như cô đã tốt nghiệp đại học nhưng vẫn không tìm được công việc cố định, cái gì cũng lệ thuộc vào anh.

Có lẽ đúng theo lời như Đinh Diễm Hâm, sau khi cô rời khỏi anh ta sẽ có một tương lai tốt đẹp phía trước...

Từ đầu lòng tỉnh táo lại, Dương Hiểu Hi sờ sờ gò má của mình mới phát hiện nước mắt đã sớm rơi đầy mặt, cô rất sợ đánh thức Trương Thác Tái, đem nước mắt trên khuôn mặt lau đi, vội vội vàng vàng rời khỏi khách sạn...

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Mười Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Edit: sendyle

Beta: Hương Quỳnh

Ngày hôm sau, Dương Hiểu Hi kéo lê thân thể mệt mỏi đi làm, quả nhiên, kết quả của việc phóng túng quá độ sẽ dẫn đến cảm giác khó chịu.

Nhớ tới kích tình đêm qua thân thể Dương Hiểu Hi không tự chủ cùng khuôn mặt cũng nóng lên, cô vội vàng lắt đầu đem những hình ảnh kiều diễm kia bỏ ra khỏi đầu.

"Hiểu Hi, bưu kiện của bạn này." Ngoài cửa có đồng nghiệp hô: "Minh thuận tay giúp bạn ký nhận nha."

"Uhm, cảm ơn."

Đồng nghiệp ký tên xong, sau đem bưu kiện đưa đến trước bàn làm việc của cô.

Đó là một cái hộp hình vuông, viền bạc màu trắng được đóng gói tinh xảo, từ bên ngoài không nhìn ra bên trong chứa thứ đồ gì, chị Nguyệt từ một bên thò đầu tới.

"Người ái mộ tặng quà ah?" Cái túi này xem ra giống quà tặng.

Dương Hiểu Hi nhún nhún vai, không có để tên, cô cũng không biết, rốt cuộc là ai gửi tới? Cô gỡ bao mở ra...

"Oa, là điện thoại di động Panel kiểu mới nhất." Chị Nguyệt hét lên vì kinh ngạc: "Người ái mộ này tặng món quà thật lớn."

Dương Hiểu Hi nhăn mày lại, thầm nghĩ có phải người ta gửi nhầm đối tượng.

"Là ai vậy? Không có để lại tên sao?"

Dương Hiểu Hi đưa tay lấy điện thoại di động, phát hiện điện thoại di động mở, đột nhiên, điện thoại di động kêu lên, trên điện thoại thể nhưng xuất hiện ba chữ "Trương Thác Tái", bị làm cho Dương Hiểu Hi sợ hãi vội vàng nắm lấy điện thoại di động, trốn vào hành lang sau đó mới tiếp nhận cuộc gọi kia.

"Này!" Âm thanh của cô lộ vẻ khẩn trương: "Làm sao anh biết..."

Dương Hiểu Hi suy nghĩ một chút, Trương Thác Tái biết số điện thoại di động này, đừng nói là điện thoại di động này là của anh ta tặng cô, tại sao anh ta lại đưa điện thoại di động cho cô chứ?

"Về sau chúng ta sẽ dùng điện thoại di động này để liên lạc, số điện thoại cá nhân của tôi đã lưu trong di động của em."

"Em không thể nhận điện thoại di động này."

"Tại sao?"

"Quá quý trọng, còn nữa, em đồng ý giao dịch với anh, nhưng cũng không chứng tỏ em nguyện ý làm theo ý anh, anh gọi là em sẽ tới." Một khi có thể cùng anh ta liên lạc qua điện thoại di động, như vậy cô không phải sẽ bị anh ta khống chế sao?

Đây là phản kháng nho nhỏ của cô.

Nhưng Trương Thác Tái làm sao có thể để mặc cho cô phản kháng, anh ta dùng giọng điệu bá đạo, châm chọc nói: "Cô yên tâm đi, tôi không rảnh rồi đến nổi hai ngày ba bữa lại gọi điện thoại hẹn cô đến, trừ cô ra, còn nhiều phụ nữ muốn cùng tôi lên giường."

Nếu như những lời này của Trương Thác Tái muốn làm tan nát lòng cô...vậy anh ta đã thành công.

Dương Hiểu Hi hết sức coi thường trái tim mình, lúc này nó như bị kim châm đau đến chảy máu.

"Còn nữa, về sau không cho phép cô lúc tôi đang ngủ len lén rồi đi không nói tiếng nào."

Tại sao anh ta nhất định phải bá đạo như thế.

"Em hôm sau phải đi làm sớm, không thể ngủ lại khách sạn hoặc bất kỳ nơi nào."

"Tôi sẽ đưa em về."

"Không..."

"Tôi bây giờ không phải đang trưng cầu sự đồng ý của em, mà là đang báo cho em biết."

Tóm lại, anh ta chán ghét cảnh khi mình tỉnh lại không còn cảm giác có cô bên cạnh, sẽ làm cho anh ta nhớ lại năm đó khi cô nói lời chia tay xong, khi nói một lời mà tự ý bỏ đi.

"Cứ như vậy, tôi đang vội, nhớ, điện thoại di động này lúc nào cũng phải mở máy." Nói xong, Trương Thác Tái liền cúp điện thoại, Dương Hiểu Hi không thể tin nhìn chằm chằm điện thoại đã kết thúc, đối với tình cách bá đạo của anh ta làm cô á khẩu không nói được lời nào.

Cả ngày tâm tình Dương Hiểu Hi đều trở nên ảm áp, tối hôm qua cô nhận được điện thoại của Trương Thác Tái, muốn cô tối hôm nay đến nơi hẹn. Nhưng đến lúc xế chiều, anh ta lại gọi điện thông báo, tạm thời phải đi công tác ở Hongkong, cuộc hẹn buổi tối phải hủy bỏ.

Bọn họ đã duy trì "quan hệ" như thế này suốt hai tháng qua, lần đầu Trương Thác Tái hủy bỏ "ước hẹn", nhìn điện thoại di động đưa cho cô, lòng Dương Hiểu Hi cảm thấy có cái gì đó rất khó chịu không thể diễn tả được cảm giác của cô lúc này.

Hai tháng này, Trương Thác Tái giống như anh ta nói, không thường rảnh rỗi hẹn cô, nhưng Dương Hiểu Hi cho là anh ta phải quản lý hai công ty cho nên không thể phân thân mới đúng, nhưng anh ta vẫn luôn có biện pháp giành ra thời gian buổi tối cùng cô gặp mặt.

Hơn nữa mỗi lần gặp mặt tình tiết luôn kích thích, làm cho cô hoài nghi thể lực kinh người của anh ta rốt cuộc từ đâu mà có?

Năm đó bọn họ ở trên thân thể nhau mới nếm thử đến mùi vị đẹp đẽ của tình dục, trẻ tuổi và lại nhiệt tình của bọn họ cơ hồ mỗi đêm cùng đắm chìm trong bể dục.

Cho nên hiện tại mỗi thời điểm khi bọn họ ân ái, Dương Hiểu Hi đều sẽ không kìm lòng được nhớ về năm đó yêu nhau hình ảnh họ ở chung một chỗ, thật đáng thương...

Quan hệ của bọn họ bây giờ chỉ còn là "giao dịch", là giao dịch trên giường, cũng không thể cho là "ân ái".

"Hiểu Hi, em tối nay có rảnh không?" Đồng nghiệp Tiểu Hàm vẻ mặt mong đợi hỏi.

"Vốn là có hẹn, nhưng tạm thời bị hủy bỏ." Cuối tuần không có ai bên cạnh có chút cô đơn, nhưng lại thờ phào nhẹ nhõm.

"Vậy anh có thể nhờ em giúp đỡ chuyện này không?" Tiểu Hàm chấp tay trước ngực cầu xin.

"Chuyện gì?"

"Buổi tối hôm nay chúng ta có một buổi gặp gỡ hữu nghị với Khoa Học Kỹ Thuật Tân Quý, nam nữ hai bên cùng nhau gặp mặt, nhưng nữ sinh bên chúng ta lại có người lỡ hẹn, em có thể tham gia giúp anh không?"

"Cái này không được đâu." Dương Hiểu Hi khó khăn trả lời.

"Tiểu Hàm, Hiểu Hi có bạn trai rồi, làm sao anh lại muốn cô đi tham gia buổi gặp gỡ hữu nghị chứ?" Chị Nguyệt chen miệng nói.

"Sao? Em có bạn trai rồi hả?" Tiểu Hàm có chút kinh ngạc, chưa từng nghe Dương Hiểu Hi đề cập tới nha!

"Chị Nguyệt, chị hiểu lầm, em chưa có bạn trai." Dương Hiểu Hi vội vàng phủ nhận.

"Ah, người đưa cho em điện thoại di động đó không phải bạn trai của em sao? Chị thường thấy em nhìn về phía điện thoại di động mà ngẩn người, bộ dáng trông ngóng người ta gọi tới."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Hiểu Hi ửng đỏ.

"Không phải vậy, chị Nguyệt chị đã hiểu lầm!"

Trời ạ, chẳng lẽ trong tiềm thức cô thật hy vọng Trương Thác Tái gọi điện tới sao?

"Không có bạn trai thì tốt, Hiểu Hi, cầu xin em, coi như tối ăn một bữa tiệc lớn miễn phí, dù gì tạm thời em cũng độc thân đâu có ảnh hưởng gì đâu."

Dương Hiểu Hi phân vân một chút, nghĩ thầm đi tham gia cũng tốt, khỏi bị người khác hiểu lầm cô đã có bạn trai.

"Ok, Tiểu Hàm, em đi."

"Quá tuyệt vời, vậy em cứ tiếp tục làm việc, buổi tối chúng ta cùng nhau đi."

Không khí trong quán ăn thật náo nhiệt, người làm chủ buổi gặp gỡ hữu nghị vì để cho tất cả mọi người có cơ hội biết lẫn nhau, đặc biệt muốn chủ quán đem tất cả bàn ăn xếp thành một hàng dài, khiến gặp gỡ hữu nghị nam nữ mặt đối mặt mà ngồi, sau đó mỗi hai mươi phút, nam theo thứ tự phía bên trái đổi phiên thay thế vị trí ngồi, kể từ đó mỗi đôi nam nữ đều có cơ hội có thể biết đối phương.

Mặc dù Dương Hiểu Hi vô tâm với chuyện yêu đương nam nữ, cũng không muốn làm quen với người khác phái, nhưng tối nay gặp gỡ hữu nghị nếu đem nó coi là đơn thuần kết giao bằng hữu sẽ là chọn lựa không tệ.

Quán này Ý chính gốc, cà phê với điểm tâm không tồi, người chủ trì rất hoạt bát vô cùng sẽ khơi xướng đề tài hào hứng, đến từ công ty khoa học kỹ thuật nghiệp là mười mấy thanh niên độc thân đều rất ưu tú.

Bởi vì tâm Dương Hiểu Hi không có gì ngại, cho nên ngồi cùng mỗi người đàn ông bên khoa học kỹ thuật cũng có thể đã bình ổn thường tâm trò chuyện thật vui vẻ.

Mãi cho đến lúc này người đàn ông đổi ngồi vào trước mặt cô tự giới thiệu mình, anh ta đang làm việc bên Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích, lòng của Dương Hiểu Hi nảy lên một nhịp.

"Dương tiểu thư có nghe qua Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích sao?"

Dương Hiểu Hi vội vàng lắc đầu, cô nói dối.

Giống như muốn trừng phạt lời nói dối của cô, lúc này điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên đúng lúc, là điện thoại Trương Thác Tái đưa cho cô vang lên, mà điện thoại này chỉ có một người biết số.

Dương Hiểu Hi kinh ngạc lên.

"Xin lỗi, em nhận điện thoại."

Bên cô qua thân hạ thấp giọng đem điện thoại bắt máy.

"Em đang ở đâu?" Trương Thác Tái thừa dịp tham dự bữa tiệc nhàm chán, đi ra ngoài khách sạn gọi điện thoại cho Dương Hiểu Hi.

Anh ta chưa bao giờ như hôm nay bất lực không thể từ chối bữa tiệc này, nếu anh ta không cần bay tới Hongkong, lúc này đã có thể gặp mặt Hiểu Hi.

Nguyên tưởng rằng Dương Hiểu Hi lúc này phải là ở nhà nghỉ ngơi mới đúng, nhưng không ngờ điện thoại đầu bên kia lại truyền tới hàng loạt tiếng nói tiếng cười.

Giọng điệu chất vấn của Trương Thác Tái khiến Dương Hiểu Hi không vui.

"Em đang tham gia gặp gỡ hữu nghị." Cô thốt lên.

"Gặp gỡ hữu nghị?"

Trương Thác Tái nheo mắt lại, tối nay Hongkong nhiệt độ tương đối thấp, bầu trời còn có mưa nhỏ.

"Đúng, cùng Khoa Học Kỹ Thuật Tân Quý có buổi gặp gỡ hữu nghị, trong đó còn có người của công ty anh."

"Đó." Trương Thác Tái lạnh lùng đáp lại một tiếng.

Sau giữa hai người có vài giây trầm mặc.

"Nếu không có chuyện gì nữa, em cúp máy đây."

Dương Hiểu Hi không chịu nổi không khí yên lặng cảm giác trầm mặc như vậy thật khó chịu, vội vàng muốn gác máy.

"Thật xin lỗi." Dương Hiểu Hi miễn cưỡng nói với đối tượng nặn ra nụ cười gượng.

"Không sao."

Hai người bọn họ lại hàn huyên, sau đó, điện thoại của Dương Hiểu Hi lại vang lên.

Không tới ba phút sau, Trương Thác Tái lại gọi điện thoại tới.

"Anh rốt cuộc muốn gì?" Lần này đổi lại là Dương Hiểu Hi làm khó dễ.

"Em ở quán nào?"

"Anh rốt cuộc muốn làm gì?" Dương Hiểu Hi kiên trì không nói.

"Tên quán." Nhưng Trương Thác Tái so với cô kiên trì hơn.

Giống co không xong hậu quả là Dương Hiểu Hi đành phải đầu hàng, đem địa chỉ quán ăn báo cho Trương Thác Tái, dù thế nào đi chăng nữa lúc này anh ta đang Hongkong, không thể làm ra chuyện gì.

Nhưng suy nghĩ của cô thật sự sai lầm rồi.

"Sau nửa giờ trợ lý của tôi sẽ đến cổng nhà hàng, cô ấy sẽ dẫn em về nhà lấy hộ chiếu sau đó đến phi trường, chuyến bay khởi hành lúc mười giờ đêm nay..."

"Đợi chút, anh vừa nói gì? Cái gì hộ chiếu, cái gì máy bay? Em thế nào cũng nghe không hiểu."

"Nghe không hiểu coi như xong, phụ tá của tôi sẽ giúp em sắp xếp tất cả, em chỉ cần đứng giờ lên máy bay là được."

"Em vì sao phải nghe anh?"

"Nếu em sau nửa giờ không có xuất hiện trước cổng nhà hàng, phụ tá của tôi sẽ tiến vào tận nơi, đến giải thích với mọi người."

Anh ta đang uy hiếp cô.

"Đủ rồi, em sẽ tới." Dương Hiểu Hi lạnh lùng cúp điện thoại.

Lần này anh ta thật thật là quá đáng... Lòng của cô bùng bùng lửa giận cực nóng.

Một giờ đêm, lúc này Dương Hiểu Hi vẫn cảm thấy rất khó tin chuyện lúc này, hiện cô đang ở khách sạn tại Hongkong trong phòng tổng thống.

Cách mấy giờ trước tại buổi gặp gỡ hữu nghị nữ trợ lý của Trương Thác Tái đúng nửa giờ sau xuất hiện trước cổng nhà hàng, sau đó chở cô về nhà lấy hộ chiếu, lại đưa cô đến phi trường, chỉ kém không có tự mình áp giải cô lên máy bay mà thôi.

Sau khi cô đến Hongkong, lại có một gã trợ lý khác đến phi trường đón cô, mang cô đến khách sạn Trương Thác Tái đang ở còn một mực cung kính đưa cô đến phòng dành cho tổng thống, thật giống như sợ cô chạy loạn.

Thì ra trợ lý của Trương Thác Tái còn kim luôn vị trí "người lái xe", Dương Hiểu Hi cô đơn cười nhạo mình.

Hiện tại quan hệ của cô cùng Trương Thác Tái tựa như quan hệ giữa "kỹ nữ" cùng "khách làng chơi" sao? Chỉ khác là giá của cô cao hơn họ một chút, có lẽ cô có thể gọi mình là "kỹ nữ cao cấp".

Nhìn bố trí tráng lệ ở nơi này, bày biện mọi thứ đều là đồ vật quý giá cho phù hợp với 'phòng cho tổng thống', trong lòng của cô cũng là tràn đầy thâm trầm bí ẩn.

Lúc này, Trương Thác Tái vừa đúng lúc kết thúc hành trình hôm nay, trở lại phòng.

Anh ta nhìn thấy Dương Hiểu Hi đang ở trong phòng của anh ta, rất hài lòng năng lực xử lý công việc của hai vị trợ lý, Dương Hiểu Hi thấy khóe miệng Trương Thác Tái cười hả hê. Cô đột nhiên phát điên, tiện tay cầm gối trên ghế salon hướng anh ta ném qua, một cơn chưa đủ, dứt khoát đưa tay tóm tất cả gối ôm toàn bộ làm thành vũ khí công kích Trương Thác Tái.

Trương Thác Tái đang cời tây trang, lại đột nhiên gặp công kích từ ôm gối, anh ta phản ứng rất nhanh thoắt né qua cái thứ nhất, lại bị cái thứ hai đánh trúng bả vai, hoàn hảo toàn bộ gối ở đây đều bị Dương Hiểu Hi ném loạn.

"Em làm sao vậy?" Anh ta nhíu mày lại.

Dương Hiểu Hi giận dữ nhìn anh ta chằm chằm, nhưng miệng cô không thể thốt ra lời.

"Thật xin lỗi, em không nên đối với 'khách hàng' phát giận, hơn nữa lại là một khách hàng hào phóng, khách hàng lớn."

Lần này đổi lại là Trương Thác Tái trừng cô.

"Em ở đây nói chuyện hoang đường gì?"

"Em là nói thật, anh không phải cảm thấy giữa chúng ta rất giống khách làng chơi cùng kỹ nữ, à, em nên cảm thấy vui mừng, có kỹ nữ nào giống như em có được số tiền mười lăm triệu như thế..."

"Câm mồm!"

Trương Thác Tái không muốn nghe cô nói nữa.

Trong mắt của cô lóe bi thương: "Tại sao không để cho em nói, có cái gì không thể nói đây là sự thật không phải sao? Anh tốn mười lăm triệu cùng em giao dịch, vậy em không phải kỹ nữ là cái gì?"

"Tôi không muốn nghe!"

Trương Thác Tái tức giận, vứt tây trang trên tay xuống, đi vào phòng tắm tắm, để lại Dương Hiểu Hi một mình đau lòng muốn chết ngồi ở trong phòng ngủ.

Anh ta ở trong phòng tắm thật lâu, tâm tình phức tạp, gương mặt tuấn tú căng thật chặt.

Ước chừng một giờ sau anh ta mới đi ra khỏi phòng tắm, phòng ngủ đèn đã tắt, Dương Hiểu Hi đã ngủ.

Anh ta không nhịn được than nhẹ, cởi xuống áo choàng tắm cũng đi theo lên giường nằm xuống, không chần chờ chút nào, anh ta nhẹ nhàng vòng tay đem Hiểu Hi đang đưa lưng lại ôm vào trong ngực anh ta.

Cảm giác thân thể của cô bỗng chốc căng thẳng, anh ta biết cô còn chưa ngủ.

"Sau này em không được nói mình là... Em không phải như vậy." Kỹ nữ, hai chữ này anh ta không cô nhắc lại.

Anh ta ôm lấy cô nói nhỏ.

Dương Hiểu Hi nghe rõ, cô đau thương không dứt, cũng không có hất tay của anh ta ra, thật ra vì cô quyến luyến cái ôm ấm áp của anh ta.

Cô không thể đem toàn bộ lỗi ném cho anh ta, cô cũng có lỗi, là cô đồng ý giao dịch của bọn họ, vì cô tham lam hơi thở ấm áp của anh ta cho cô.

Cô xoay người lại đối mặt anh ta, không tiếng động lệ rơi đầy mặt.

Anh ta hôn lên nước mắt của cô, chậm rãi và lại dịu dàng vô cùng.

Cô trở tay nhót chặt gáy của anh ta, tối nay tâm tình của bọn họ cũng rất đau thương, bọn họ triền miên hôn sâu.

Anh ta quyến luyến liếm hôn môi cô rồi dời xuống cổ, thân thể của cô lưu lại một lại một cá thuộc về mình ấn ký.

"A!" Khi anh ta thâm thiết ngậm nụ hoa của cô thì cô thấp thỏm gấp, rên nhẹ.

Anh ta giống như cúng bái thân tượng loại dùng hôn cúng bái thân thể của cô, đem lấy cô quần áo trên người nhất nhất cởi ra.

"Đừng..." Khi anh ta cởi ra quần lót cô ra, đem lấy bắp đùi trắng như tuyết cô rộng mở hiện ra trước mắt anh ta, cô ngượng ngùng muốn ngăn cản.

Anh ta sao có thể để cho cô ngăn cản chứ?

Nằm rạp ở giữa hai chân của cô, anh ta hôn lên hoa huyết màu hồng của cô, tìm kiếm nhụy hoa trong hoa huyết giấu ở nơi nhạy cảm của cô.

Cô giãy dụa thân thể, muốn ngăn lại hành động đang tạo khoái cảm không ngừng của anh ta đang ở trên người cô.

Anh ta dùng một ngón tay thăm dò vào bên trong, ở trong hoa huyết của cô trêu chọc, lưỡi của anh ta cùng đầu ngón tay để cho cô căn bản không thờ nổi, nhanh muốn điên rồi.

Anh ta hình như không có ý định thả cô ra, mặc dù cô khóc khê cầu khẩn.

Cô luôn thơm ngọt ngào như vậy, anh há có thể dễ dàng buông ra.

Cô thật nhiệt tình đem anh ta thật chặt bọc lại, anh ta cắn răng chịu được khoái cảm hưng mãnh, anh ta ra vào, kéo dài cao triều của cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Mười Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edit: sendyle

Beta: Hương Quỳnh

Quan hệ giữa Dương Hiểu Hi và Trương Thác Tái vẫn duy trì như cũ.

Nhưng từ sau khi trở lại Hongkong, Trương Thác Tái đối với cô càng bá đạo hơn, có lẽ là bởi vì câu nói "Kỹ nữ" kia của cô hù dọa anh ta.

Mà thực tế đúng là vẫn còn phải đối mặt.

Ban đầu Dương Hiểu Hi đến Đài Bắc làm việc là vì muốn trợ giúp hội từ thiện, nhưng bắt đầu từ tuần trước, hội trưởng Từ đã tìm được hai người xã công viên cũng không tệ lắm, cũng chính vì vậy Dương Hiểu Hi rốt cuộc có thể trở về phân hội quỹ từ thiện ở Hoa Liên.

"Em phải rời đi? Có ý gì?"

Ở trong khu nhà cấp cao của Trương Thác Tái, trong quá trình yêu Dương Hiểu Hi vẫn không cách nào mở miệng, lựa chọn khi anh ta đưa cô về nhà mới lên tiếng.

"Em vốn làm việc ở nhà từ thiện phân hội ở Hoa Liên, đi lên Đài Bắc trợ giúp cũng chỉ là tạm thời." Số mạng thật trêu đùa người ta, ba năm trước cô chưa từng bước chân trở lại Đài Bắc, nhưng đến khi trở lại, lại cùng Trương Thác Tái gặp nhau, lâm vào tình trạng quan hệ quái dị như hiện tại không thể không làm cho cô có cảm giác lúng túng.

"Giao dịch của chúng ta đến đây kết thúc." Đây là yêu cầu của Dương Hiểu Hi.

Trương Thác Tái không cho phép điều đó.

"Tôi sẽ gặp hội trưởng Từ nói chuyện, ông ta sẽ giữ em lại Đài Bắc."

Tình tình bá đạo của anh ta lại khôi phục như cũ.

"Tại sao anh muốn em ở lại?" Dương Hiểu Hi kích động nói.

Bọn họ đã không thể quay trở lại như ngày xưa nữa rồi, hiện tại quan hệ giữa anh ta và cô không phải là người thân càng không phải là người yêu, nhiều nhất cũng chỉ có quan hệ trên giường cũng không thể lấy đó làm lý do chân chính để giữ cô ở lại.

Những lời này của Dương Hiểu Hi làm cho Trương Thác Tái không thể nói thêm bất cứ điều gì.

"Van cầu anh, Thác Tái, buông tay cho em đi." Cô rất khổ sở.

Nếu như không còn cách nào nữa để có thể trở lại như lúc ban đầu, vì vậy chỉ có thể để cho cô đi thôi, cô không thể tiếp tục cùng anh ta duy trì loại quan hệ trên giường như thế này nữa.

"Không!" Trương Thác Tái chính là không muốn cho cô đi.

Dương Hiểu Hi tuyệt vọng lùi ra phía sau một bước, Trương Thác Tái cho là cô muốn đi, vội vàng duỗi tay muốn bắt cô, nhưng tay anh ta lại bị Hiểu Hi tránh thoát.

"Đủ rồi, như vậy đủ rồi." Có lẽ quá khứ cô rời đi làm thương tổn anh ta, nhưng cô cũng đã chịu đựng trong một khoảng thời gian khổ sở, thương tâm cũng chẳng kém anh ta là mấy.

Cùng anh ta lần nữa gặp lại, hai người thực hiện "giao dịch tình yêu" là thù đoạn trả thù của anh ta, nhưng mọi chuyện với cô như thế là đã đủ rồi, cô không cách nào tiếp tục lưu lại bên cạnh anh ta nữa.

Gần đây cô vì anh ta mà khóc lóc không biết bao nhiêu lần rồi, thật sự quá nhiều rồi.

Cô chỉ muốn cách anh ta thật xa thật xa có thể, bởi vì vẫn còn thích còn yêu, cho nên không cách nào chịu đựng được cách anh ta đối với cô không phải loại quan hệ yêu nhau, cũng không thể tỏ thái độ quan tâm chăm sóc dành cho người mình yêu... thật khổ sở.

"Mặc kệ, em chỉ cầu xin anh để cho em rời đi."

Nước mắt Dương Hiểu Hi thật sâu nhìn anh ta.

"Em cứ như vậy không thể chờ đợi muốn rời đi sao? Giống như ba năm trước, em bốc đồng nói lời chia tay, biến mất không nói lời nào, em rút cuộc đem tình yêu của tôi đặt ở đâu, thậm chí tôi từng hoài nghi em thật ra có yêu tôi không?" Trương Thác Tái tâm tính thiện lương, đến cơ hồ rơi xuống đất.

Hôm nay cục diện giữa bọn họ biến thành như thế này chẳng lẽ đều là lỗi của anh ta sao?

Không sai, anh ta muốn trả thù cô, nhưng khi nhìn thấy cô khóc, nhìn thấy cô đau lòng anh ta cũng cảm thấy đau lòng.

Nhắc tới những việc đã trải qua, Dương Hiểu Hi im lặng không nói, cô không thể nói ra ba năm trước đây cô rời đi là có nguyên do, chỉ có thể mặc cho anh ta trách cứ.

Trương Thác Tái thấy Dương Hiểu Hi lựa chọn trầm mặc không nói, anh ta nổi giận rống to: "Được, nếu như em muốn đi, nhanh cút đi đi!"

"Tôi Trương Thác Tái muốn dạng phụ nữ gì lại không có, cần gì phải giữ cô... cô chẳng qua là phụ nữ tôi bỏ tiền ra bồi ngủ cùng mà thôi."

Vì muốn tổn thương Hiểu Hi, anh ta không tiếc lời nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Hiểu Hi bỗng chốc trắng xanh, lòng của cô đau thắt lại, thật đau... .

Cô xoay người tông cửa xông ra, trong một khắc kia, cô ước gì lập tức biến mất khỏi thế giới, để bản thân không còn gánh chịu cảm giác đau lòng thương tâm của cuộc sống.

Dương Hiểu Hi vọt vào trong thang máy vừa đúng lúc lướt qua một người phụ nữ ăn mặc sang trọng, nhưng do lúc này cô quá mức đau lòng không có thấy rõ ràng dung mạo của đối phương, nhưng đối phương lại nhìn thấy cô, hai mắt kinh ngạc mở lớn.

Đó không phải là Dương Hiểu Hi sao?

Cô không nhận lầm, Đinh Diễm Hâm nhìn chằm chằm cửa thang máy đã khép lại một lúc lâu.

Nơi này là chỗ ở của Trương Thác Tái, hơn nữa ở phía dưới còn có bảo vệ nghiêm ngặt khu nhà cấp cao không phải ai cũng có thể vào, nhưng nếu cô ấy xuất hiện tại nơi này phải chăng cô ấy cùng Trương Thác Tái đã liên lạc với nhau rồi?

Đinh Diễm Hâm đẩy cửa chính ra, chỉ thấy sắc mặt Trương Thác Tái cực đoan khó coi ngồi ở trên ghế sa lon.

Anh ta cũng không có phát hiện sự hiện diện của cô lúc này.

Đình Diễm Hâm lặng lẽ đem cửa đóng lại, không biến sắc rời đi.

Cô cũng không biết Dương Hiểu Hi cùng Trương Thác Tái vì sao lại liên lạc được với nhau... Đây có lẽ là trời cao cho cô cơ hội chuộc tội.

Quá khứ vì sự ích kỷ của cô mà chia rẽ bọn họ, hiện tại cũng là lúc nên cô sửa chữa lỗi lầm của mình rồi.

Hi vọng tất cả đều còn kịp.

Đình Diễm Hâm bí mật sai người điều tra.

Thì ra là Dương Hiểu Hi đang làm việc ở nhà từ thiện Hội Cơ Kim chính là đối tượng chủ yếu nhà từ thiện quyên góp năm nay của Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích, Đình Diễm Hâm rất dễ dàng tìm được cách liên lạc với Dương Hiểu Hi.

Cô hẹn cô ấy.

Hai người đã từng là tình địch, hẹn sau giữa trưa gặp ở quán cà phê.

Nhiều năm sau lần nữa gặp nhau, cảm khái chiếm đa số, mà Dương Hiểu Hi đối với Đình Diễm Hâm còn lại là cảm giác không tha thứ cùng khiển trách.

"Cô đã đồng ý tôi, sẽ yêu anh ấy cả đời, nhưng cô lại thay đổi lời hứa của mình đi yêu người khác."

Đối mặt với sự chỉ trích của Dương Hiểu Hi, Đình Diễm Hâm không biết nên nói cái gì cho phải.

Đích xác là cô trước đây từ bỏ, cô vi phạm lời thề đối với Dương Hiểu Hi, làm hại bọn họ chia tay, phần lỗi lầm này cùng áy náy vẫn tồn tại trong lòng cô bao lâu nay.

"Hiểu Hi, cô trước hãy nghe tôi nói..." Cô muốn giải thích.

"Mọi chuyện cũng đã xảy ra, cô muốn giải thích cũng chẳng ích lợi gì. Tôi không muốn nghe, cứ để tất cả qua đi." Cô mệt mỏi thờ dài.

Đình Diễm Hâm nhìn gương mặt tái nhợt cùng vẻ mặt cô đơn tiêu tụy của cô, cô lo lắng hỏi: "Rốt cuộc cô cùng Thác Tái lần nữa gặp nhau đã xảy ra chuyện gì?"

"Cô biết? Anh ta nói cho cô nghe sao?" Dương Hiểu Hi cười khổ.

"Không, Thác Tái chưa từng nói với tôi bất cứ chuyện gì có liên quan đến cô, mặc kệ là trước kia hoặc hiện tại." Trước kia cô là học muội của anh ta, bây giờ là bạn bè, mặc kệ là thân phận gì, Trương Thác Tái đối với Hiểu Hi bảo vệ đều rất rõ ràng.

"Ngày ấy... trong thang máy của nhà Thác Tái chúng ta lướt qua nhau, tôi thấy cô, nhưng cô không có chú ý tới tôi."

Trong ấn tượng cô giống như có cùng một phụ nữ lướt qua nhau, nhưng cô thật không nhớ rõ.

"Cô cùng Thác Tái lại đang cùng nhau sao?" Đình Diễm Hâm thận trọng hỏi, nếu là thật thì thật tốt quá, như vậy cảm giác áy náy trong lòng cô sẽ giảm bớt rất nhiều.

Dương Hiểu Hi cô đơn phủ nhận.

"Vì sao cô lại nghĩ như vậy?"

"Hiểu Hi, cô đừng hiểu lầm, tôi là thật lòng hi vọng cô cùng Thác Tái sẽ ở cùng nhau, năm đó vì sự bốc đồng tôi mà phá hư hạnh phúc của các người, tôi thật sự vô cùng xin lỗi."

"Thôi, mọi chuyện đều đã qua rồi." Chuyện của cô cùng Trương Thác Tái mọi thứ đã là quá khứ, dù cho Đình Diễm Hâm nói xin lỗi nghìn lần vạn lần cũng không thể thay đổi thực tế trước mắt được.

"Ngược lại cô cùng anh ta... Thật không còn cơ hội sao? Tôi nghĩ, anh ta còn rất yêu cô." Bằng không anh ta vì sao lại có thể ở lại cống hiến cho Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích đến tận bây giờ.

Đình Diễm Hâm rõ ràng bị những lời của Hiểu Hi làm cho kinh sợ, cô vội vã phủ nhận.

"Không không không, Thác chưa từng yêu tôi, đừng nói hiện tại, trước kia cũng không có, hoàn toàn không có."

"Nhưng anh ta còn ở lại công ty nhà cô, anh ta không phải đang đợi cô hồi tâm chuyển ý sao?"

"Đó là lời của các tạp chí lá cải, cô đừng hiểu lầm." Đinh Diễm Hâm đối với Dương Hiểu Hi nói ra chân tướng.

"Sau khi cô rời đi, Thác Tái vô cùng nản chí trong một khoảng thời gian dài, anh ta hoàn toàn lao vào công việc, một ngày làm việc ít nhất vượt qua mười lăm giờ, có lúc thậm chí dứt khoát ngủ trong phòng họp ở công ty... Khoảng thời gian đó tôi cơ hồ làm bạn bên cạnh anh ta, mà cha tôi cũng phát hiện tình ý của tôi đối với anh ấy, còn thấy rõ thực lực trên công việc của anh ta, cho nên cha tôi lần nữa đề bạt anh ấy, mà ở dưới tình huống lúc đó... Tôi muốn anh ta là cảm kích đi, cũng có lẽ là đối với tình yêu đã chết tâm, dưới ám hiệu của cha tôi, anh ta thể nhưng cầu hôn với tôi, lúc ấy tôi mừng rỡ như điên, cho là anh ấy rốt cuộc yêu tôi..."

Mặc dù cô đã buông xuống, nhưng bây giờ khi nói về chuyện cũ vẫn làm cho cô còn có chút khổ sở.

"Nhưng tôi đã sai... Tim của anh ấy chưa bao giờ thuộc về tôi, anh ấy đối với tôi rất tốt, chưa bao giờ làm cho tôi tức giận, tôi muốn cầu xin cái gì anh ấy cũng có làm được, nhưng cái tôi muốn không phải như thế tôi muốn anh ấy xem tôi là người yêu, hai người thỉnh thoảng sẽ cãi vã, sau khi cãi vã sẽ ngọt ngào làm lành lại..."

"Cô biết không? Anh ta thậm chí chưa bao giờ từng chủ động hôn tôi, cho tới bây giờ đều là tôi chủ động mà anh ta rất miễn cưỡng phối hợp... Đính hôn được một năm, tôi mới biết được bạn trai hiện tại, mà tôi rốt cuộc cũng tìm được tình yêu của đời mình cho nên mới chủ động giải trừ hôn ước, trả lại sự tự do cho anh ấy."

Nghe xong lời giải thích của Đinh Diễm Hâm, Dương Hiểu Hi kinh ngạc không dứt.

"Cho nên việc Thác Tái còn ở lại Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích, hoàn toàn là bởi vì cha tôi hết lòng giữ lại, vốn là sau khi tôi cùng anh ấy giải trừ hôn ước anh ấy tính từ chức rồi đi, nhưng cha tôi thật sự không cam lòng để một người tài như anh ta rồi đi như vậy, cho nên hết sức giữ lại, thậm chí cùng anh ta bảo đảm, tuyệt đối sẽ không bởi vì chuyện của tôi đối với anh ta xảy ra chút hiềm khích nào."

"Nghe xong tôi nói, cô còn cho là người Thác Tái yêu là tôi sao?" Đinh Diễm Hâm hỏi ngược lại cô.

Hai người bọn họ thật đúng là buồn cười, cô cho là Thác Tái thủy chung yêu Hiểu Hi, mà Hiểu Hi lại hiểu lầm người Thác Tái yêu là cô, số mạng thật là trêu cợt người ta mà.

Vô luận như thế nào ban đầu là cô tùy hứng chia rẽ bọn họ, cho nên cô có trách nhiệm đem nút thắt giữa hai bọn họ tháo ra, nói lại dây tơ hồng lần nữa cho hai người, bị cô hủy hoại lần nữa khôi phục lại quá khứ hạnh phúc.

Đinh Diễm Hâm cầm thật chặt tay Dương Hiểu Hi đặt tại trên bàn: "Hiểu Hi, thật xin lỗi, tôi thật sự vô cùng xin lỗi cô, nếu như có thể mà nói, có thể hay không cho tôi cơ hội chuộc lỗi, các người rõ ràng còn yêu thương lẫn nhau, có thể lần nữa bắt đầu lại không?"

Dương Hiểu Hi chậm rãi lắc đầu, trái tim thổn thức.

"Tôi cùng anh ấy thật không thể nào, anh ấy hận tôi, rất hận tôi"

"Làm sao có thể?" Trương Thác Tái chẳng phải là rất yêu cô ấy mới đúng.

Vì vậy Dương Hiểu Hi đem chuyện cô cùng Trương Thác Tái nói cho Đinh Diễm Hâm nghe, bao gồm cả giao dịch giữa bọn họ.

"Anh ta đối với việc tôi rời đi tràn đầy oán hận, anh ta chỉ muốn báo thù tôi mà thôi." Dùng thủ đoạn "giao dịch" để cho cô cảm giác đau khổ, nhưng cô không trách anh.

"Đó là bởi vì anh ấy không hiểu vì sao ban đầu cô lại đột nhiên rời đi, chỉ cần giải thích rõ với anh ấy..."

"Không cần làm vậy." Dương Hiểu Hi cắt đứt lời đề nghị của Đinh Diễm Hâm: "Tôi ngày mai sẽ phải rời Đài Bắc rồi."

Từ đó về sau cô sẽ xem Hoa Liên là nhà, Đài Bắc cái thành phố này đã không còn gì đáng giá để cô lưu luyến.

"Hiểu Hi, cầu xin cô, cho anh ấy một cơ hội cũng xem như cho mình thêm một cơ hội, các người cứ như vậy rồi đi tôi sẽ ân hận cả đời."

Dương Hiểu Hi phát hiện cô không ghét được Đinh Diễm Hâm, mặc dù cô ấy đã từng là tình địch của mình.

"Cô không cần đau lòng, năm đó cô tìm đến tôi là vì hạnh phúc của mình, tôi có thể làm theo ý mình không cần nghe lời đề nghị của cô... Ý của tôi là, kết quả hôm nay là lựa chọn của chính tôi, không liên quan đến bất cứ một ai."

Đinh Diễm Hâm nghe những lời của cô cảm thấy chán nản thờ dài.

Xem ra tâm ý của Dương Hiểu Hi đã quyết, năm đó cô tùy hứng một tay tạo thành tiếc nuối... Xem ra cả đời này cô phải sống trong ân hận.

10h sáng, tại phòng tổng giám đốc Khoa Kỹ Công Ty Khai Ích.

Hai người trợ lý bận rộn không ngừng, còn Trương Thác Tái đang tiến hành trao đổi giao dịch quan trọng qua cuộc điện thoại quốc tế, mà một giờ sau

anh ta liền muốn đứng dậy đến phi trường, nửa tháng sau anh ta sẽ ở các nước Châu Âu tiến hành buôn bán hiệp đàm cùng gặp gỡ khách hàng.

Cố tình làm cho mình bận rộn như vậy không muốn bất cứ ai đến quấy rầy, mà đúng lúc này có người vào muốn gặp Trương Thác Tái, hai người trợ lý cùng thư ký cũng không ngăn được.

Thử hỏi ai dám ngăn cản cô con gái yêu của Đồng Sự Trường Đình Diễm Hâm, huống chi cô còn thờ phỉ phò, bộ dạng ai dám ngăn cản đường đi của cô chính là muốn tìm lấy cái chết.

"Tổng giám đốc, thật xin lỗi..." Thư ký bởi vì không ngăn cản được mà liều mạng nói xin lỗi.

Trương Thác Tái kết thúc điện thoại.

"Thôi, các người trước đi ra ngoài đi."

Anh ta nhìn thời gian rồi đối với Đình Diễm Hâm nói: "Năm mươi phút sau anh sẽ đến phi trường, em có chuyện gì mau nói đi!"

"Trương Thác Tái, anh là tên khốn!"

Nếu anh ta muốn cô nói mau, mở miệng câu nói đầu tiên thì nói thẳng ra cảm giác trong lòng cô lúc này.

Mặc dù, chính cô cũng là tên khốn... Đình Diễm Hâm ở trong lòng nói thầm.

Trương Thác Tái đối với cô "lời bình" của cô chỉ nhẹ nhõu mảy, không có phản ứng.

"Em mắng anh là tên khốn là bởi vì anh đối với Hiểu Hi làm ra chuyện không thể tha thứ được."

Trương Thác Tái đối với những lời này thì không thể thờ ơ hờ rỗi.

"Tại sao em biết Hiểu Hi?"

"Em đã từng là người ái mộ số một của anh, về cuộc sống riêng của anh em đã từng thuê người điều tra qua." Đình Diễm Hâm có chút phiền não hơi mím môi, thật ra thì muốn hướng Trương Thác Tái thừa nhận mình từng đã làm "chuyện xấu" cũng không đơn giản.

"Hiểu Hi rời đi Đài Bắc rồi..."

"Ừ." Trương Thác Tái phản ứng rất lạnh nhạt.

"Anh chỉ có phản ứng như thế?" Đình Diễm Hâm cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: "Tại sao anh còn có thể ngồi ở chỗ này làm việc, làm ra bộ dạng như mọi chuyện hoàn toàn không liên quan đến mình như thế chứ?"

Trương Thác Tái cũng không tính cùng bất luận kẻ nào thảo luận nội tâm của anh ta lúc này.

"Đình Diễm Hâm, nếu như đây chính là những điều em muốn nói như vậy em nên đi đi, anh rất vội."

"Em muốn nói rất nhiều!" Đình Diễm Hâm mới sẽ không đi: "Em muốn anh bây giờ lập tức đi đến Hoa Liên cầu xin Hiểu Hi trở lại."

"Rất xin lỗi, anh không làm được, chân ở trên người của cô ấy, cô muốn đi anh cũng không quản được, ba năm trước đây cũng vậy, hiện tại cũng vậy. Ba năm trước đây anh từng cầu xin cô ấy, cô dứt khoát không chút lưu luyến, không chào mà đi, một lời giải thích cũng chưa từng nói với anh, đã như vậy, anh cần gì uống phí hơi sức ngăn cản cô ấy?"

Đình Diễm Hâm cực kỳ tức giận: "Ba năm trước đây cô ấy có điều khổ tâm bất đắc dĩ, cô ấy là bị buộc... bị em ép..."

"Em nói cái gì?" Trương Thác Tái nghi hoặc nhìn Đình Diễm Hâm.

Đình Diễm Hâm trông mắt tràn ngập áy náy, đem chuyện ba năm trước đây từng bí mật đi tìm Hiểu Hi, hơn nữa nói ra điều kiện cầu xin đem cô nhường anh ta làm cho mình.

"Thật xin lỗi, Thác Tái, thật xin lỗi, Hiểu Hi cô ấy thật sự rất yêu anh, cô ấy biết mình cái gì cũng không thể cho anh, chỉ có rời đi đối với anh mới là tốt nhất."

Trương Thác Tái mặt không chế muốn mắng thô tục.

Anh ta muốn mắng sự bốc đồng của Đình Diễm Hâm, còn mắng sự thiếu tự chủ của Hiểu Hi...

Thì ra là anh ta trách lầm Hiểu Hi, vẫn cho là năm đó cô rời đi bởi vì không chịu nổi cuộc sống khổ cùng anh ta, hơn nữa từng hoài nghi có lẽ bên ngoài cô đã quen biết người đàn ông khác...

"Xem như em cầu xin anh, anh đi Hoa Liên tìm Hiểu Hi đi, các người rõ ràng còn rất yêu nhau..."

Trương Thác Tái đột nhiên từ trên ghế làm việc đứng lên, mặc bộ tây trang vội vàng đi ra ngoài, vừa đứng đưng phải thư ký từ bên ngoài tiến vào.

"Tổng giám đốc, đến giờ ngài nên lên đường đến phi trường rồi."

"Tôi hiện tại phải Hoa Liên một chuyến, hành trình đi công tác toàn bộ đổi do phó tổng giám đốc thay mặt."

"Cái gì?" Đột nhiên Đinh Diễm Hâm nhảy lên, cô nhất thời hoa dung thất sắc, bởi vì cô chính là phó tổng giám đốc của Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích.

Trương Thác Tái lạnh lùng mắt quét qua cô.

"Đinh Diễm Hâm, đây là em thiếu nợ anh."

Nếu không phải là chuyện tốt cô làm năm đó, hôm nay anh ta cùng Hiểu Hi cũng sẽ không lâm vào hiểu lầm lớn như vậy.

Đinh Diễm Hâm tự nhiên đuối lý, không thể làm gì khác hơn là rung rung nhận đi công tác tới Châu Âu làm khổ sai nửa tháng, ô ô, quả nhiên là làm chuyện xấu sẽ gặp báo ứng, chỉ là báo ứng không xảy ra ngay mà dời đến ba

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Mười Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Edit: sendyle

Beta: Hương Quỳnh

"Cô Dương, cô có khách, chủ ấy đang chờ cô ở bên ngoài dưới cây ngô đồng." Hai người bạn nhỏ thờ hồn hên chạy đến phòng làm việc tìm Dương Hiểu Hi.

"Khách?"

"Đúng, là một chủ rất cao rất tuần tú." Một người bạn nhỏ khoa trương vừa ra dấu tay cùng giọng điệu nói.

Dương Hiểu Hi thật sự không thể tưởng được vào thời khắc này, sẽ là ai tới?

Cô đi ra khỏi phòng làm việc, ánh mặt trời giữa buổi trưa chiều khiến cô mờ mắt không ra, là ai đứng ở dưới cây ngô đồng, thật sự cô không cách nào nhìn rõ.

Ở Đài Bắc rất khó bị ánh mặt trời chiếu vào thẳng như thế, nhưng không khí nơi này cực kỳ tốt, đôi khi còn có những cơn gió nhẹ ầm ầm lướt qua, mặc dù chia đều nhiệt độ cao điểm, nhưng mà một chút cũng không cảm thấy khó chịu.

Hơn nữa gió thổi qua cây ngô đồng phát ra âm thanh, cảm giác rất thích thú.

Cũng khó trách Hiểu Hi sẽ thích cái chỗ này... Trương Thác Tái đưa ánh mắt về căn nhà trệt phía trước, anh ta nhìn thấy bóng dáng cô đi ra hướng này nhìn ngẩn.

Tầm mắt của bọn họ ở giữa không trung giao nhau, ánh mắt Trương Thác Tái trong nháy mắt mềm lại, nhưng cự ly quá xa, Hiểu Hi không hề phát hiện.

Thẳng thẳng mà nói, khi Dương Hiểu Hi biết vị khách đến tìm là Trương Thác Tái thì nhất thời có suy nghĩ quay người bỏ chạy.

Cô muốn giữ lại khoảnh khắc tốt đẹp nhất của hai người khi yêu nhau, mà không phải sau đó gặp lại là sự trả thù, khổ sở cùng hận ý.

Nhưng cô vẫn không có cách nào trốn tránh anh, muốn đến gần anh ta.

Trầm mặc giữa hai người lan tràn...

Cô có nên mở miệng hỏi anh ta tới Hoa Liên làm gì không?

Trương Thác Tái cũng đang lúc này ngửa đầu nhìn thấy trời xanh thăm thẳm, từng đám mây trắng làm đẹp trên đó.

"A, có máy bay."

Giữa trời cao giống như chiếc máy bay đồ chơi, nhìn lấy như tốc độ chậm chậm xẹt qua bức tranh sơn dầu quang đăng, kéo thành một đường thẳng.

Theo tiếng kêu lên của Trương Thác Tái, Dương Hiểu Hi cũng ngửa đầu theo.

Không biết tính sao, cô cũng theo trong lời nói của anh ta vui mừng cảm thấy vui vẻ.

Nhưng ngay sau đó cô nhắc nhở mình, ở chỗ này máy bay mỗi ngày đều nhìn thấy, không có gì ngạc nhiên, huống chi anh ta đặc biệt tới đây hẳn không phải là đến xem máy bay.

Không đợi Dương Hiểu Hi phản ứng, Trương Thác Tái nói tiếp: "Anh bị Đinh Diễm Hâm dạy dỗ ..."

Trương Thác Tái thẳng nhìn chằm chằm Hiểu Hi, không cho cô chút nào phản ứng: "Cô ấy đã thẳng thắn nói với anh về chuyện ba năm trước đây cô ấy từng đã đi tìm em, cầu xin em rời đi anh."

"Cô ấy đã kể với anh. ..." Dương Hiểu Hi bị lời của anh làm cho ngạc nhiên: "Điều này cũng không thay đổi được gì vì chúng ta càng ngày càng xa nhau, cơ hồ là người xa lạ sự thực..."

"Không, không phải không thay đổi được, mà là vẫn chưa từng thay đổi." Dương Hiểu Hi lạnh nhạt khiến Trương Thác Tái bắt đầu kích động.

"Mặc dù nói không biết chân tướng sự thật khiến anh rất hận em, nhưng lòng của anh vẫn thủy chung còn rất yêu em... Không thay đổi, chưa từng thay đổi..."

Cho nên anh ta mới làm ra hành động ngây thơ như vậy, lấy tiền uy hiếp cô, muốn cô trở thành bạn tình của anh ta, đối tượng để anh phát tiết.

Bởi vì có yêu, nên có hận.

Bọn họ đều như thế.

Trương Thác Tái nắm tay Hiểu Hi, hốc mắt cô chứa đầy nước mắt trong suốt.

Cảm giác được cô muốn trốn thoát, Trương Thác Tái cầm tay cô càng chặt không chịu buông cô ra.

"Tại sao vào lúc này anh vẫn bá đạo như vậy?" Dương Hiểu Hi khóc lóc lên án.

"Anh không bá đạo không được, anh không muốn mất đi em..." Trương Thác Tái nói chuyện đương nhiên.

Dương Hiểu Hi cười rộ lên, người đàn ông này đó, thật bất trị, tựa như một năm kia khi anh ta ép buộc cô rời khỏi chỗ ở của người chị quen trong cô nhi viện, làm cho cô không thể phản bác.

Cô không giãy dụa nữa, vì vậy anh ta thuận lợi lôi cô vào trong ngực, thâm tình ôm lấy cô.

"Cho nên anh xác định ngày sinh nhật em anh không thể tới?" Dương Hiểu Hi ôm điện thoại, không muốn hiển lộ quá rõ ràng biểu hiện thất vọng lúc này trong lòng này, nhưng lại khó tránh khỏi.

"Ừ, có một chuyến công tác vô cùng quan trọng, cho nên anh phải đến Nhật Bản một chuyến, lần này Đinh Diễm Hâm không đi thay thế được." Trương Thác Tái ở văn phòng, một bên anh ta cùng Hiểu Hi nói điện thoại, một bên vừa mở hộp nhung tinh xảo cao nhả trên bàn, bên trong là...

Nói đến tính bá đạo của anh ta mặc dù có thể khiến cho anh ta có cơ hội trở về bên cạnh Hiểu Hi, nhưng Hiểu Hi vẫn cố chấp khiến cho bọn họ mỗi người ở một nơi.

Cô kiên trì muốn tiếp tục công việc ở Hoa Liên, cũng kiên trì bắt anh ta phải quay trở lại đài Bắc.

Cho nên hiện tại hai người bọn họ đang trong tình trạng yêu xa.

"Cũng đúng á..., Đinh Diễm Hâm cũng có bạn trai, nên cho cô ấy có thời gian hẹn hò, chỉ có chúng ta có thể." Hiểu Hi từ trước đến giờ dịu dàng sẵn sàng, hơn nữa sau cô lại cùng Đinh Diễm Hâm trở thành bạn tốt, hai người vẫn thường hay nói chuyện với nhau.

"Giữa chúng ta có ba năm xa cách, có rất nhiều chuyện chúng ta nên làm." Trương Thác Tái ngược lại không cho là như thế.

Hiểu Hi trở lại bên cạnh anh ta cũng đã ba tháng, anh ta chuyên cần chạy trốn đến Hoa Liên, hành trình công việc phân phó cho hai người trợ lý yêu cầu bọn họ mỗi thứ Hai để trống ra một ngày để cho anh ta có thời gian đến Hoa Liên đi gặp bạn gái. Vì thế khi trợ lý có việc gọi, Trương Thác Tái chỉ việc nói với bọn họ đem một chút hành trình ném cho phó tổng quản lý.

Đổi lại bị Đinh Diễm Hâm oán trách, nhưng thường thường Trương Thác Tái chỉ việc nói một câu "Em nợ anh" liền hoàn toàn chặn lại miệng của cô.

"Ha ha, anh đừng khi dễ Đinh Diễm Hâm nữa." Dương Hiểu Hi cảm thấy Thác Tái kể từ khi biết Đinh Diễm Hâm hại hai người bọn họ chia tay nhau, anh

ta đối với cô không khỏi oán.

"Anh đúng là thù dai..." Dương Hiểu Hi không khỏi lại muốn nhắc tới trước chuyện giao dịch xấu hổ của anh ta.

Trương Thác Tái tự biết đuối lý, chỉ có thể mặc cho bạn gái thân ái xấu hổ anh ta.

Nhớ đến anh ta Trương Thác Tái người quản lý hai công ty, dưới cò không biết bao nhiêu nhân viên, nhưng anh ta vẫn trở thành kẻ đại bạn trước Dương Hiểu Hi, nhưng mà anh ta cam tâm tình nguyện.

Trong hộp kim cương tương đối lóng lánh, hi vọng nó có thể mang lại may mắn cho anh ta, anh ta muốn lần cầu hôn này thành công.

Bọn họ lại hàn huyên một lát, Dương Hiểu Hi đuổi Trương Thác Tái nhanh lên một chút về nhà nghỉ ngơi, cũng đã mười một giờ đêm mà anh vẫn còn trong phòng làm việc.

"Ai, về đến nhà đối mặt phòng ốc không có một bóng người, rất cô đơn." Trương Thác Tái cố ý nói thế, anh ta luôn nghĩ đủ mọi cách dụ dỗ Dương Hiểu Hi trở lại Đài Bắc, nhưng mỗi lần lần đầu ừ ừ trở về.

"Ai bảo anh mua nhà lớn làm chi." Dương Hiểu Hi cố ý xuyên tạc ý tứ của anh ta.

"Được rồi được rồi, xem ra anh phải bán căn nhà rồi, dời đến Hoa Liên." Ở trước mặt Dương Hiểu Hi anh ta rất dễ dàng nói ra những lời nói ngây thơ.

"Anh đến Hoa Liên làm gì? Nơi này vừa không có Đại Xí Nghiệp để cho anh trông nom."

"Anh đi Hoa Liên không phải muốn làm việc, chỉ muốn đến để cho em trông nom."

Khóe miệng Dương Hiểu Hi hiện ra nụ cười hạnh phúc.

Hai người đều lớn cả không phải còn nhỏ, hơn nữa lời tâm tình nội dung còn một chút ý nghĩa cũng không có, nhưng có ý nghĩa hay không không quan trọng, quan trọng là bọn họ cảm giác hạnh phúc là tốt rồi.

"Em mới không muốn quản anh."

"Không được, em không thể bỏ mặc anh." Trương Thác Tái giả bộ tức giận.

"Được rồi, anh nên tan ca về nhà đi." Dương Hiểu Hi thúc giục anh ta.

"Hiểu Hi."

"Hả?"

"Anh yêu em." Đây là câu nói mỗi ngày trước khi cúp điện thoại Trương Thác Tái phải nói.

"Em cũng yêu anh."

Hạnh phúc của bọn anh ta có được thật không dễ, chuyện trước đây luôn nhắc nhở bọn họ phải quý trọng lẫn nhau.

Buổi tối thứ sáu, Dương Hiểu Hi được đồng nghiệp cùng những người bạn nhỏ trong viện mừng sinh nhật.

Sau khi cô tắm xong lại đến từng phòng của những người bạn nhỏ xem xét một lần sau mới trở về phòng chuẩn bị đi ngủ, hôm nay sinh nhật cô quả thật làm cho cô rất vui vẻ, tiếc nuối duy nhất là Thác Tái không ở bên cạnh.

Anh ta đến Nhật Bản công tác, Nhật Bản chênh lệch với Đài Loan một giờ, như vậy hiện tại Nhật Bản cũng sắp mười hai giờ khuya rồi, sao anh ấy vẫn chưa gọi điện thoại tới?

Vừa mới nghĩ như vậy, điện thoại di động của cô liền vang lên.

"Sinh nhật vui vẻ, bảo bối của anh." Âm thanh Trương Thác Tái xuyên qua điện thoại di động truyền tới, giống như gần trong gang tấc.

"Là em quá nhớ anh sao? Sao lại cảm thấy âm thanh của anh nghe giống như ở bên cạnh em."

"Em xem một chút anh bây giờ đang ở đâu? Ách, hình như là ở dưới cây ngô đồng, hình như còn có mùi hoa quế nhàn nhạt bay tới, bây giờ là ban đêm không thấy được máy bay, chỉ là Mãn Thiên Tinh Đẩu, Ngân Nguyệt như bàn, cực kỳ xinh đẹp."

Dương Hiểu Hi càng nghe càng cảm thấy có cái gì không đúng, cô đứng dậy đi xuống giường, mở cửa đi ra ngoài.

Cô đi tới dưới mái hiên, trông về phía xa, quả nhiên ở cửa chính, dưới cây ngô đồng có một bóng dáng cao lớn, mặc tây trang thủ công đẹp trai vô cùng.

Dương Hiểu Hi cúp điện thoại lấy chạy như bay tư thái hướng đến anh ta, Trương Thác Tái rộng mở đôi tay ôm cô vào trong lòng.

"Sao anh lại tới đây? Không phải đến Nhật Bản sao?"

Trương Thác Tái ôm trọn bạn gái thân ái trong ngực, quỳئن luyến nhìn anh ta tư tư niệm niệm bảo bối.

"Bởi vì quá nhớ em, cho nên không thể làm gì khác hơn là thật xin lỗi Đình Diễm Hâm."

"A kha, anh lại hăm hại cô ấy."

"Anh không có, anh chỉ nói với cô ấy, đây là lần sinh nhật đầu tiên sau khi anh với em gặp lại cho nên vô cùng quan trọng, cô ấy tự biết đuối lý, ngoan ngoan thay thế anh bay đi Nhật Bản."

"Đáng thương cho Đình Diễm Hâm."

Trương Thác Tái siết chặt mũi thon của cô.

"Nếu như cô ấy không đáng thương, đổi lại sẽ làm cho em trở nên đáng thương, hôm nay là sinh nhật em cũng chưa có quà sinh nhật, cũng không có anh thương."

Dương Hiểu Hi quả nhiên là người thiện lương, cô lâm vào cảnh khó cả đôi đường.

"Em yên tâm, bạn trai cô ấy cũng đi theo, anh hào phóng đưa hai người bọn họ đi Nhật Bản hẹn hò, như vậy em sẽ không cảm thấy ngượng chứ?"

"Ừ." Dương Hiểu Hi nắm bàn tay to của anh ta, nũng nịu đưng đưa trái phải: "Em biết ngay anh tốt nhất."

"Có thật không? Nếu cảm thấy anh tốt nhất, vậy em nhưng ngàn vạn lần không được cự tuyệt anh..." Trương Thác Tái hồi hộp.

Từ trong tây trang móc ra chiếc nhẫn sớm đã chuẩn bị, anh ta mở hộp nhưng lấy chiếc nhẫn ra.

"Gả cho anh, cùng anh đi đến già, giữa chúng ta đã bỏ qua lần thứ nhất, anh lại cũng không muốn để cho em rời khỏi anh, gả cho anh được không?"

Giương Hiểu Hi không thể tin mờ to mắt, vui mừng cùng vui vẻ nước mắt nhanh chóng rơi.

"Làm sao anh có thể... Chọn lúc người ta mặc đồ ngủ mà cầu hôn... Bởi vì không nghĩ anh ta sẽ đến, vì vậy cô đang chuẩn bị lên giường ngủ."

"À?" Trương Thác Tái kinh ngạc.

Chẳng lẽ cầu hôn của anh ta sẽ thua ở một cái dưới áo ngủ?

"Chỉ là như vậy mới có thể trọn đời khó quên đúng không!" Cô đời này sẽ vĩnh viễn nhớ đến thời khắc xinh đẹp này.

Dương Hiểu Hi vươn tay...

Trương Thác Tái lại vẫn ngốc nghếch, nghe không hiểu ý tứ Dương Hiểu Hi.

"Còn không mau một chút giúp em đem chiếc nhẫn đeo lên?" Cô kiêu mị nói.

"Em đồng ý?" Trương Thác Tái lúc này mới phản ứng kịp, vừa mừng vừa sợ.

Anh ta vội vã đeo nhẫn giúp cô, ôm lấy cô kích động không thôi.

"Trời ạ, anh thật muốn kêu to..."

"Không được, như vậy sẽ âm ỉ đến những người bạn nhỏ ngủ."

"Vậy phải làm thế nào?"

Đôi tay Dương Hiểu Hi nhốt chặt gáy của anh ta, ngửa đầu dâng lên môi của mình...

Gần đây Tổng giám đốc Khai Ích Khoa Học Kỹ Thuật có thể nói là rạng rỡ, vui vẻ vô cùng.

Lúc trước khi có cuộc họp lúc chỉ cần cấp dưới không có đạt tới mục tiêu dự tính của anh, anh ta không cần nói chuyện chỉ là lạnh lùng nhìn chăm chú là có thể khiến cấp dưới liền phát run, trán đổ mồ hôi.

Nhưng anh ta bây giờ lại sẽ đối với cấp dưới nói: "Không sao, lần sau cố gắng hơn." Còn tặng một nụ cười.

Trời ạ, cấp dưới cũng cảm thấy Tổng giám đốc uống lộn thuốc.

Không, Trương Thác Tái cũng không có uống nhầm thuốc, chỉ là Hiểu Hi đã đồng ý lời cầu hôn của anh ta, chưa tới không lâu sẽ đến Đài Bắc, vào ở trong khu nhà cao cấp của anh ta, chính thức trở thành Trương phu nhân.

Tin vui như vậy làm sao anh ta có thể che giấu, gần đây ngay cả bạn bè ở trên thương trường gặp mặt, bọn họ cũng sẽ hỏi anh ta có phải gặp chuyện tốt gì?

Chuyện tốt đương nhiên là có, còn lần lượt từng chuyện.

Như thế này anh ta sẽ phải đến ga xe lửa đón Hiểu Hi, bắt đầu từ hôm nay cô sẽ nghỉ phép một tuần lễ, nói cách khác, bắt đầu từ hôm nay anh ta có thể ôm cô ngủ....

Trương Thác Tái cảm giác mình lúc này trong giống quay lại thời thanh xuân.

Hiểu Hi nói cô hi vọng về sau vẫn trải qua cuộc sống của người bình thường, không làm cái gì Tổng giám đốc phu nhân, cô khát vọng cùng anh có được hạnh phúc giản đơn.

Này dĩ nhiên cũng là anh ta chỗ mong đợi, anh ta sẽ toàn lực mang lại hạnh phúc suốt đời cho cô.

Trương Thác Tái vẫn còn ở mơ ước tương lai mình cùng Hiểu Hi.

Đình Diễm Hâm vừa nổi giận đùng đùng vừa đẩy ra trực tiếp xông vào phòng làm việc của anh ta.

Dù thế nào đi nữa anh ta cũng quen rồi.

Chỉ thấy đình Đình Diễm Hâm tức giận đem một quyển tuần san lá cải để lên trên bàn anh ta: "Trương Thác Tái, cái người này cái có thể giết người! Em thật sự là nhìn lầm anh!"

Trương Thác Tái bị mắng không giải thích được.

"Làm sao anh lại phụ lòng Hiểu Hi, anh thế nhưng cùng thiên kim tổng giám đốc ngân hàng Cường Thịnh đính hôn!"

"Em nói bậy bạ gì đó?"

Trương Thác Tái căn bản nghe không hiểu lời cô nói.

"Chính anh nhìn đi." Đình Diễm Hâm muốn Trương Thác Tái nhìn bài viết trên tạp chí lá cải.

Trên tạp chí lá cải đăng từng tờ một là hình ảnh Thác Tái cùng thiên kim tổng giám đốc ngân hàng Cường Thịnh, còn có ba cô, cũng là Đồng Sự Trường Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích cùng nhau ở sân đánh Golf lập thêm phòng cà phê trò chuyện với nhau thật vui.

Trương Thác Tái nhìn hình cùng báo viết nội dung bên trong, sắc mặt nghiêm túc.

"Phía trên bài viết nói tổng giám đốc ngân hàng Cường Thịnh nói: đối với hôn sự của hai người trẻ tuổi lạc quan vô cùng ... Đây không phải là đã định ra hôn ước là cái gì?"

"Đình Diễm Hâm, chuyện này anh hoàn toàn không biết." Trương Thác Tái so với Đình Diễm Hâm còn khản trương hơn, chính lúc này là thời khắc quan trọng giữa anh ta cùng Hiểu Hi, cái xi căng đàn lộn xộn lung tung này có thể sẽ lần nữa lấy đi mọi tín nhiệm của Hiểu Hi với anh ta.

"Nhưng chính anh nhìn, trong hình bộ dạng anh đang tươi cười một mặt xuân phong hạ hê, rõ ràng chính là đối với thiên kim Cường Thịnh có ý tứ."

Trương Thác Tái than nhẹ: "Anh gần đây trên mặt thường có loại vui thích ngu xuẩn, em đi hỏi trợ lý của anh sẽ biết."

"À? Tại sao?"

"Bởi vì Hiểu Hi đã đồng ý lời cầu hôn của anh." Chuyện này anh ta chưa có cùng bất luận kẻ nào nhắc qua.

"Anh đã cầu hôn Hiểu Hi rồi, anh làm gì thế còn cùng thiên kim Cường Thịnh gặp mặt xem mắt."

Trương Thác Tái xoa xoa huyệt Thái Dương: "Còn không phải là Đồng Sự Trường..."

"Ba em?"

"Đúng." Chỉ đồ thừa anh ta gần đây tâm tình quá tốt, quên đề phòng Đồng Sự Trường nghĩ muốn thay anh ta giới thiệu đối tượng.

"Ngày đó anh vốn là cùng khách hàng đánh Golf, Đồng Sự Trưởng gọi điện thoại cho anh, lại trùng hợp đều ở đây cùng một sân đánh Golf, Đồng Sự Trưởng liền muốn anh đi sang, nói muốn giới thiệu một vị lão bằng hữu cho anh biết. Anh đi sang sau mới phát hiện thiên kim tổng giám đốc ngân hàng Cường Thịnh cũng ở đây, anh không nghĩ ngờ gì, cho là cô ấy cùng cha mình đến đây chơi Golf..."

Đình Diễm Hâm nghe xong toàn bộ, sắc mặt ảm đạm.

Cô là muốn làm mai mối kết hợp hai người bọn họ trở lại bên nhau muốn điên, thật vất vả Hiểu Hi mới cùng Thác Tái lại lần nữa ở một chỗ, cô cho là mọi thứ đang trở nên ngày càng tốt đẹp vô cùng, vậy mà cha cô lại tới tham gia náo nhiệt.

"Vậy phải làm thế nào? Ngộ nhờ Hiểu Hi nhìn thấy xì căng đan này thì..."

"Đây cũng là lo lắng của anh, anh thật vất vả mới ọp lại với Hiểu Hi."

Sắc mặt của Đình Diễm Hâm rất khó coi: "Có muốn em giải thích cho cô ấy..."

"Hiểu Hi có lẽ đã tới Đài Bắc rồi, xem ra anh trước đối với cô thẳng thắn, giấu giếm cũng không phải phương pháp tốt."

"Ừ, vậy anh đi về nhà mau còn em sẽ đi tìm người cha gốc của mình!" Đình Diễm Hâm vô lực nói.

Tại sao trời cao liền trêu đùa anh ta kiểu này? Đây nhưng một chút cũng không buồn cười.

Trương Thác Tái có vẻ băn khoăn lo lắng, từ sau khi anh đến trạm xe lửa đón cô đến khi lên xe, mặc dù nói chuyện cùng cử chỉ tất cả đều rất bình thường, nhưng Dương Hiểu Hi chính là chỗ này cảm giác có điều gì đó không bình thường.

"Anh có phải có lời muốn nói với em?" Dương Hiểu Hi chủ động hỏi.

"Ách... Có, không có..."

"Rốt cuộc là có hay không có?" Dương Hiểu Hi bật cười.

"Có, nhưng anh đang nghĩ không biết nên nói thế nào..."

Ngộ nhờ nói xong không được, vậy coi như hồng bét.

Kết quả Trương Thác Tái còn chưa nói, Dương Hiểu Hi trước hết thay anh ta nói: "Có phải có liên quan đến tin tức anh cùng thiên kim Cường Thịnh sắp kết hôn?"

"A, cái gì? Em biết?" Trương Thác Tái thất kinh, kinh hoảng thiếu chút nữa đụng vào xe trước mặt.

Dương Hiểu Hi bị anh làm cho sợ hết hồn.

"Em nghĩ trước tiên anh nên dừng xe ở bên đường đã." So với anh ta Hiểu Hi bình tĩnh đến lạ thường.

Trương Thác Tái tìm chỗ đậu xe trước, Hiểu Hi nói rất đúng, hiện tại anh ta đang bị kích động không có biện pháp lái xe.

"Làm sao em biết?"

"Chính là lúc đón xe lửa sợ ngồi một đoạn đường dài nhàm chán không có gì làm liền mua một quyển tạp chí lá cải..." Kết quả lại rất khéo để cho cô nhìn thấy "tin vui" vị hôn phu của mình cùng thiên kim nhà giàu.

Ai, xem ra chuyện tình yêu của cô cùng những cô "thiên kim nhà giàu" tương đối có duyên.

Nghe được Hiểu Hi thở dài, Trương Thác Tái càng khẩn trương hơn, anh ta tóm lấy bàn tay mềm mại của cô: "Hiểu Hi, em ngàn vạn đừng hiểu lầm, đó không phải là thật..."

Trương Thác Tái đem cả sự kiện trải qua giải thích một lần cùng Hiểu Hi, bao gồm cả chuyện cha của Đình Diễm Hâm vô cùng tích cực giúp anh ta tìm đối tượng xem mắt.

"Hiểu Hi, em nhất định phải tin tưởng anh..."

"Em tin tưởng anh."

"Nếu em không chịu tin tưởng lời của anh... cái gì?" Trương Thác Tái cho là mình nghe lầm.

Dương Hiểu Hi khẽ mỉm cười với anh ta, cảm thấy bộ dáng anh ta hốt hoảng chơi rất vui, thật đáng yêu.

"Em nói, em tin tưởng anh, từ giây đầu tiên khi nhìn thấy bài báo, em không có chút nào hoài nghi anh."

"Vậy thì ...thật là thật tốt quá..." Trương Thác Tái thở dài một hơi, đem Hiểu Hi ôm trọn trong lòng mình.

"Đi, anh dẫn em gặp Đồng Sự Trường đi, nói với ông ta rõ ràng." Trương Thác Tái quyết định, trước cũng bởi vì anh ta không nói chuyện riêng của mình, mới có thể gặp phải những tình huống như vậy. Anh ta quyết định nói với Đồng Sự Trường: "anh ta đã có người phụ nữ mình yêu mến, hơn nữa hai người đã đính hôn, cả đời này anh ta chỉ yêu mình cô, tuyệt đối sẽ không thể tiếp nhận bất cứ người phụ nữ nào khác."

Trương Thác Tái nhanh chóng khởi động xe, hướng đến nơi mình muốn đến cùng người phụ nữ anh yêu thương.

Cha của Đinh Diễm Hâm có một mái tóc trắng phơ, nhưng mặt mày ông lại hồng hào, hai mắt lấp lánh có hồn.

"Ta muốn nói chuyện một mình với Hiểu Hi, Thác cậu tránh đi một chút được chứ?" Không hổ là người tay trắng dựng nghiệp, ông ta sau khi nghe xong Trương Thác Tái nói rõ mọi chuyện cùng thỉnh cầu, mặt không biến sắc đưa yêu cầu.

Trương Thác Tái không chịu muốn phản bác, Dương Hiểu Hi lại lấy tay cản anh ta, muốn anh ta tỉnh táo hơn nữa tạm thời tránh.

"Em không có việc gì, anh cứ yên tâm." Cô thấp giọng nói với anh ta.

Đợi sau khi Trương Thác Tái rời đi, Đồng Sự Trường đối với Trương Hiểu Hi trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói: "Cô cũng không phải đối tượng mà ta hướng đến."

"Tôi hiểu rõ." Hiểu Hi tâm bình khí hòa trả lời.

"Chuyện trước đây của cô và Thác Tái Đinh Diễm Hâm cũng đã nói qua cho ta biết, ta vì sự tùy hứng của con gái muốn nói lời xin lỗi với cô. Nhưng ta muốn thẳng thắn nói cho cô một điều, lấy một người vừa ưu tú cùng năng lực như Thác Tái, cô hình như không xứng với anh ta." Đồng Sự Trường vừa nói vừa cẩn thận quan sát phản ứng của Hiểu Hi.

"Đồng Sự Trường, tôi cũng không nghĩ là ông sẽ nói như vậy, vấn đề này tôi chưa từng để ý qua." Dương Hiểu Hi bảo vệ tình yêu của mình bằng phương thức tự nhiên thanh thản: "Sự ưu tú cùng năng lực của Thác Tái chỉ cần là người có con mắt nhìn đều có thể nhận ra, tôi cũng phải cảm ơn Đồng Sự Trường ngài đã tán dương sự ưu tú của anh ấy, chỉ là về phần tôi xứng hoặc không xứng với anh ấy, đây không phải vấn đề Đồng Sự Trường ngài có thể can thiệp."

Dương Hiểu Hi lặng lẽ vuốt bàn tay đang đeo chiếc nhẫn đính hôn Trương Thác Tái trao cho cô.

"Tôi cùng Thác Tái đã từng tiếc nuối một lần trong đời, một lần kia đủ để cho hai người chúng tôi chịu tổn thương cực lớn, hiện tại chúng tôi đang nỗ lực vì đối phương xoa dịu vết thương quá khứ, cũng có lẽ bởi vì đã từng mất đi, cho nên hiện tại khi có lại được chúng tôi càng thêm quý trọng lẫn nhau."

Dương Hiểu Hi lấy dũng khí đối với Đồng Sự Trường nói: "Tôi cho là ngài nói sai rồi, tôi hoàn toàn xứng với Thác Tái, bằng vào tình yêu của tôi dành cho anh ấy như vậy đủ rồi..."

Hồi lâu sau, Dương Hiểu Hi bước ra cửa lớn đi về phía dinh viện nhìn thấy vẻ lo lắng của Trương Thác Tái.

Anh ta nhìn thấy cô, khăn trương đón lấy cô, nắm lấy hai tay cô lo lắng quan sát.

"Anh yên tâm, Đồng Sự Trường cũng không phải là mãnh thú, em toàn thân cao thấp không bị mất miếng thịt nào."

"Làm anh khăn trương chết."

"A."

"Đồng Sự Trường đã nói gì?"

Dương Hiểu Hi quay đầu đi cố ý nghĩ một chút: "Ông ta nói rất nhiều, anh muốn nghe câu nào à?"

"Được rồi, không đùa với anh nữa." Nhìn vẻ mặt Trương Thác Tái lo lắng, Dương Hiểu Hi quyết định không làm khó anh ta.

"Ông ta nói, ngày chúng ta kết hôn tuyệt đối muốn làm người chủ hôn cho chúng ta."

"Có thật không?" Trương Thác Tái cho là Dương Hiểu Hi sẽ bị làm khó, không ngờ...

"Là thật."

Dương Hiểu Hi không nói những lời nói khó chịu mà Đồng Sự Trường đã nói với cô, cuối cùng Đồng Sự Trường bị dũng khí của cô làm cảm động, ông ta nói: "Ta nhìn lầm, cô nói đúng, cô hoàn toàn xứng với cậu ấy."

"Thật tốt quá." Trương Thác Tái thở dài một hơi, anh ta nói với Hiểu Hi: "Chúng ta nhanh lên một chút xác định ngày kết hôn, anh không muốn đợi thêm ngày nào nữa."

"Ừ, tốt." Không ngờ Dương Hiểu Hi cũng đồng ý.

Trương Thác Tái mừng rỡ.

"Chuyến đi này em chính là muốn nói cho anh biết một chuyện, chúng ta phải nhanh cử hành hôn lễ, bởi vì nếu kéo dài ... Con của chúng ta sợ rằng sẽ ra đời trước, đến lúc đó chúng ta phải ôm nhóc con tham gia hôn lễ của chúng ta rồi."

"Cái gì?" Lời nói của Dương Hiểu Hi khiến Trương Thác Tái trong lúc nhất thời không cách nào tiêu hóa được, miệng anh ta không thốt thành lời, bộ dáng có chút ngây ngô.

Dương Hiểu Hi cầm lấy bàn tay của anh ta đặt lên bụng cô.

"Đưa bé..." Hốc mắt Trương Thác Tái sắp ướt.

Từ nhỏ đến lớn hai người bọn họ một thân một mình, không có bất kỳ người thân thích nào rồi cuộc cũng đợi đến ngày họ có nhà cửa riêng của chính mình, tương lai sắp có thêm những thành viên mới.

Cảm giác vô cùng thỏa mãn, hạnh phúc bảo anh ta làm sao không cảm động, làm sao không khóc thút thít đây?

Hồi lâu sau, đổi lại là Hiểu Hi ôm lấy Thác Tái cao hơn cô cả một cái đầu.

"Cảm ơn em, anh yêu em..." Anh ta mang theo giọng nói nghẹn ngào nói với Hiểu Hi.

"Em cũng yêu anh..."

Yêu, là chúng ta phải dùng hết tất cả tinh thần và sức lực để yêu, khi chúng ta có dũng khí để yêu tựa như chúng ta có toàn thế giới.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Mười Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.